

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Aage Ibsen.

Titel | Title:

Frøken Student : en Fortælling

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Gyldendal, 1897

Fysiske størrelse | Physical extent:

296 s.

DK

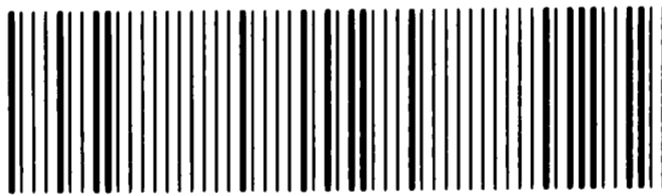
Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

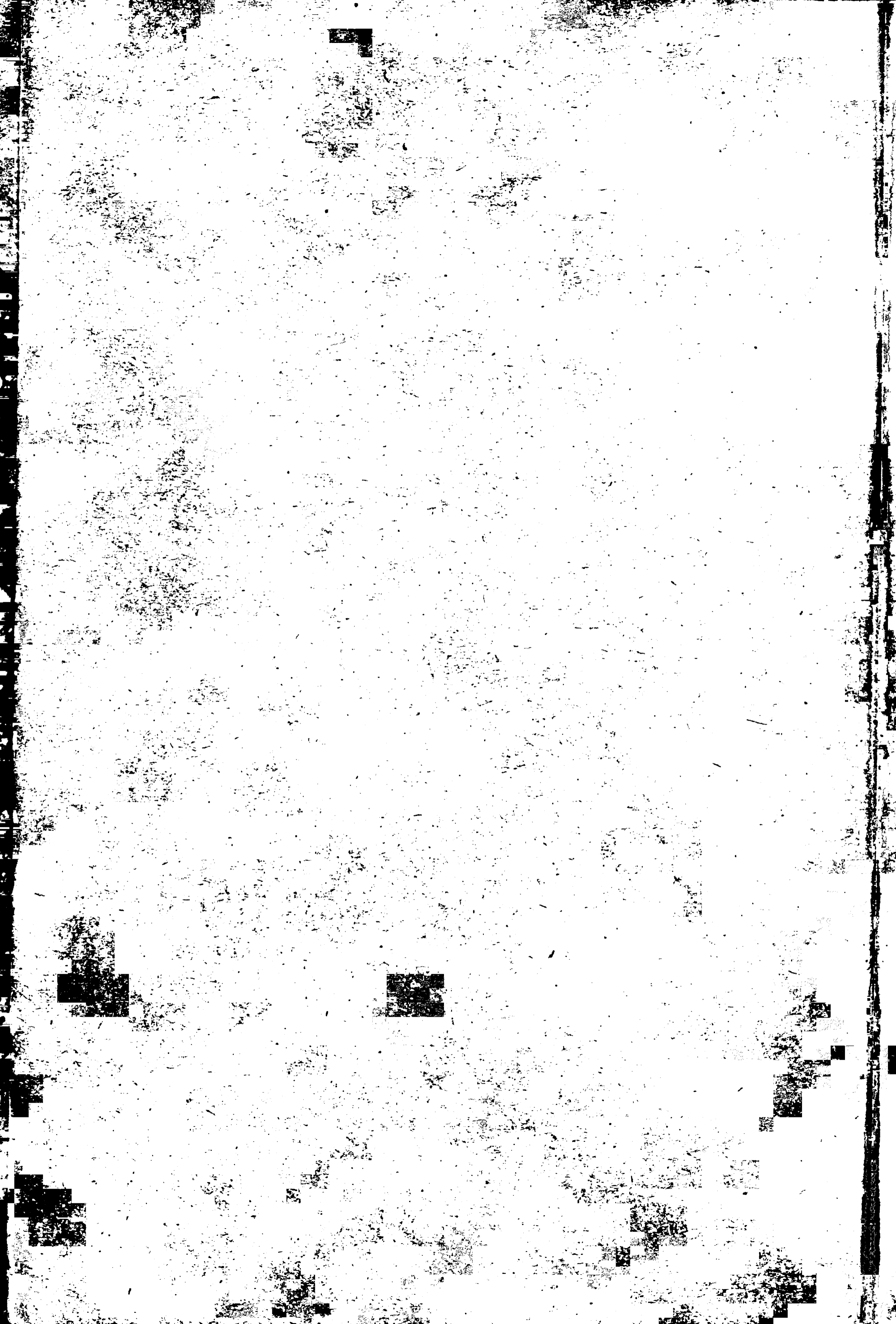
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

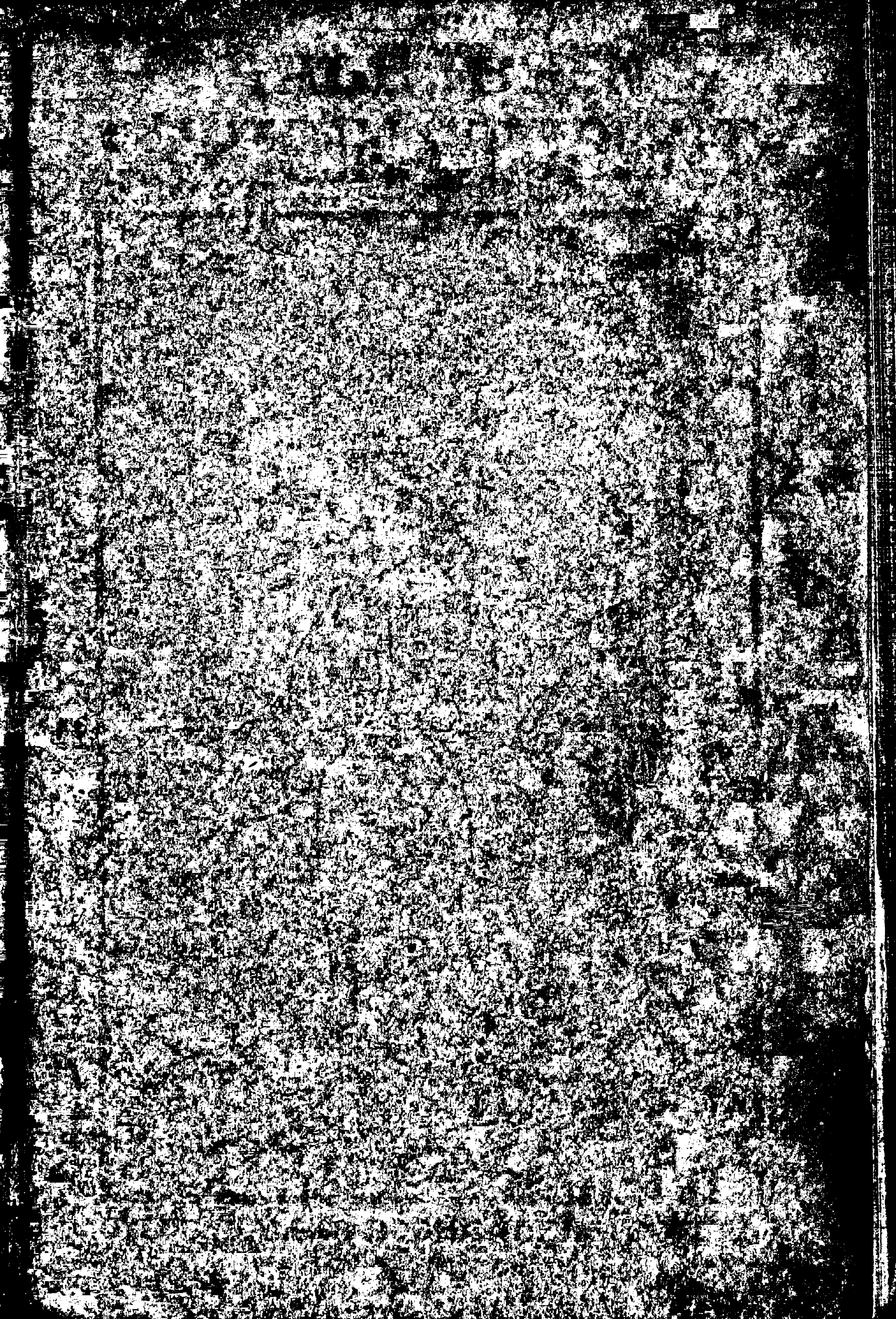

130021588017

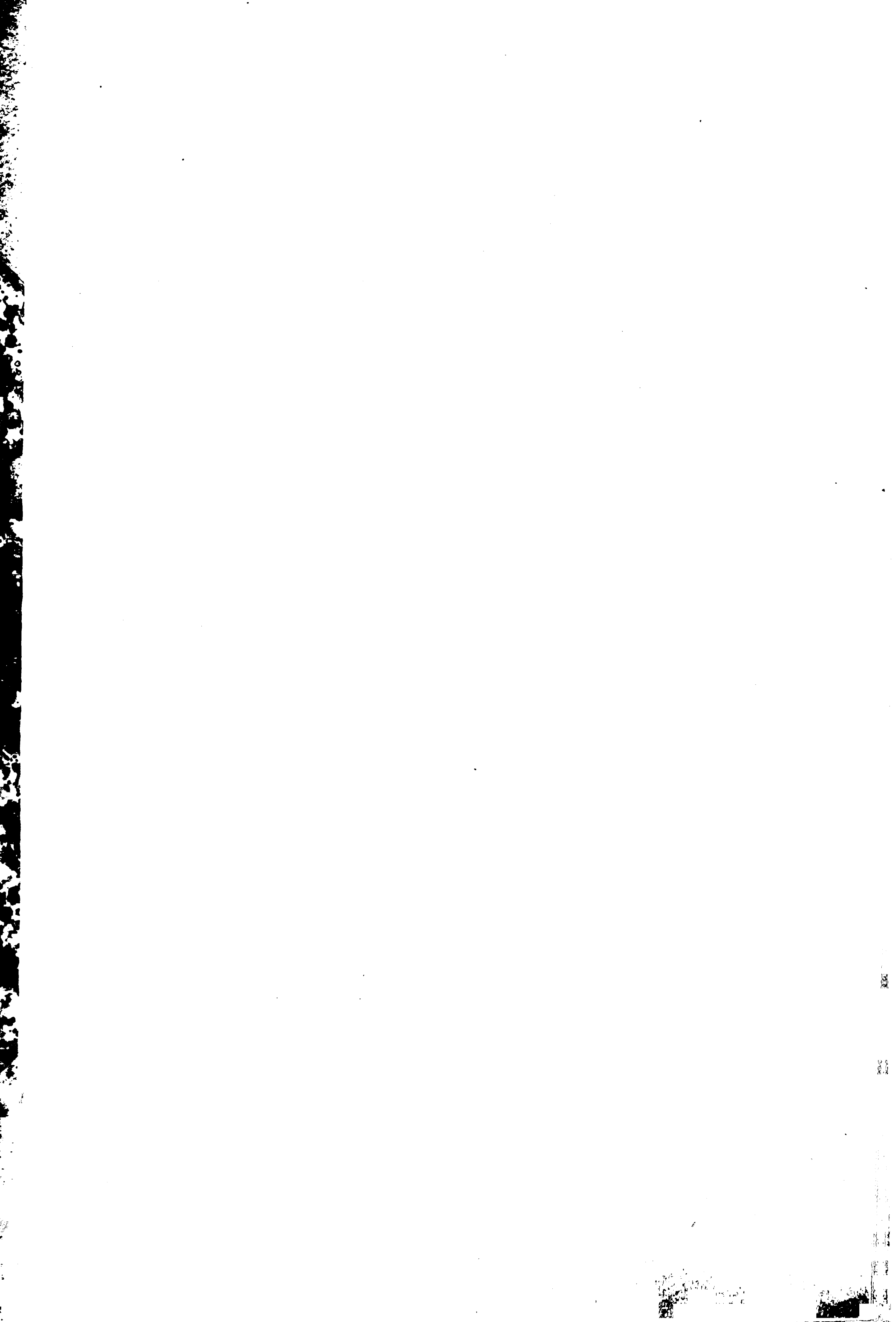

AAGE IBSEN FRØKEN STUDENT.

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG

FRØKEN STUDENT

AAGE IBSEN

Frøken Student

EN FORTÆLLING

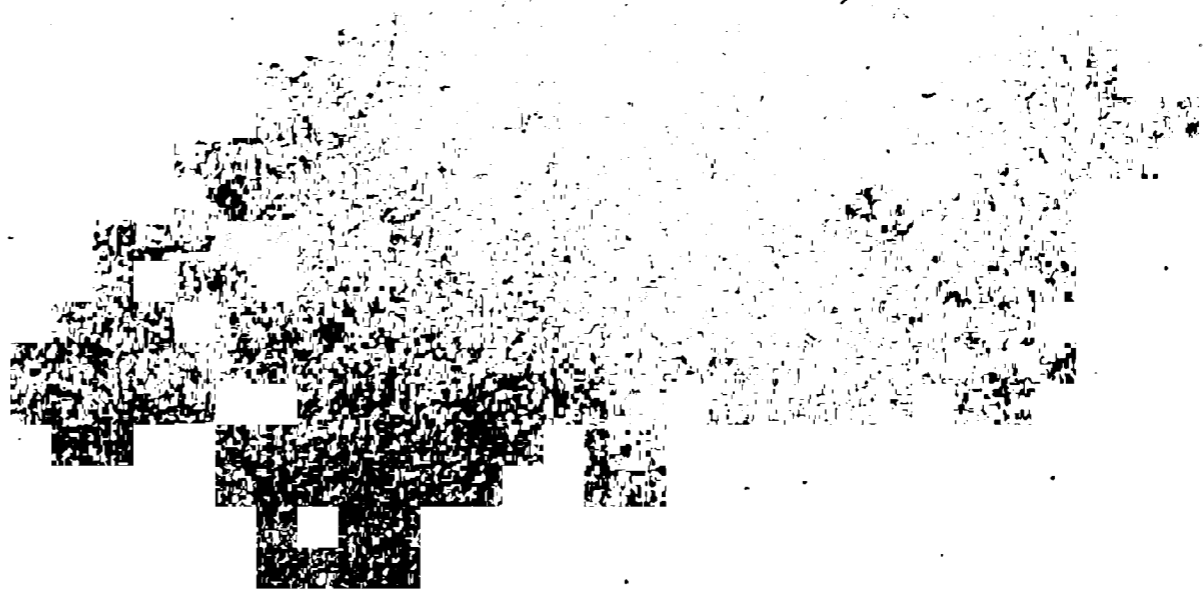

KJØBENHAVN

GYLDENDALSKÉ BOGHANDELS FORLAG (F. HEGEL & SØN)

FR. BAGGES BOGTRYKKER

1897

FØRSTE BOG

FRØKEN STUDENT

Et Par Bøsseskud inden for de yderste Klitter ved Vesterhavet ligger Højby Fiskerleje:

Hvorvidt Benævnelsen Fiskerleje er korrekt nu om Stunder, eller Bondeby var rigtigere, bliver en Skønsag, og Byen selv er ikke paa det rene dermed. Men den Rejsende, der nærmer sig Højby fra Øst ad Kørevejen, faar Indtrykket af, at den er det sidste.

Saa saare han nemlig har passeret den ensomt liggende lille Kirke, Højby Sognekirke, faar han Øje paa fire, fem Bøndergaarde saa ægte som de overhovedet findes i denne Afkrog af Halvøen, der med alt, hvad en Bondemand kan ønske sig i Retning af Korn- og Græsmarker, brogede Kør, Faar og Smaakræ ligger lunt beskyttede bag høje Lyngbakker mod de barske Vinde. Kun nogle Fiskergarn hist og her, Resterne af en gammel Baad, noget Strandingsgods, samt Husenes livlige Bemaling med røde, gule og blaa Farver fortæller, at disse Gaardes Beboere har at bestille med det Hav, som man ikke kan øjne fra Dalen, men som høres dundre og brøle derude i Vest hinsides Klitterne.

Disse «Saltvandsbønder» har deres for sig selv, og de er Byens Matadorer. Den forholdsvis frugtbare Sænkning i Jordsmonnet, hvor de bor, afspæres ved en Række bølgeformede, mørke Bakker fra den egentlige By, der, skønt den ogsaa har sine Agerdyrkere, dog hovedsagelig bærer Præget af at skylde Havet sin Eksistens.

Røde, gule og blaa ligesom Bøndergaardene men uanseligere end disse strækker Husene med deres stakkels forblæste Smaahaver sig langs Kørevejen fra de brune Lyngbakker i Øst til Klitternes Begyndelse, til det Ørkenlandskab, som skiller Byen fra Havet.

— — — — —
Der rusler og knirker et Enspænderkøretøj en Aften i Juni hen ad den sandede Vej, som fører til Højby Fiskerleje.

Det gør et saare beskedent Indtryk dette Køretøj, saavel Hest som Vogn, smaa som de begge to er og gamle og forslidte. Men de er til Gengæld saa harmonisk sammenstemte disse To, at man har ondt ved at forestille sig noget andet Dyr foran denne Vogn end dette lille, hvide, lodne Nuslehoved af en Hest eller nogen anden Vogn bag denne Hest end netop denne Vogn, som den triller frem gennem Sandet paa sine lave Hjul, saa leddelest slingrende fra Side til Side, som skulde den skilles ad i hver eneste af sine Sammenføjninger.

Saa meget anseligere er trods sin sammensunkne Stilling den Mand, der sidder i Agestolen

og holder Tømmerne, en Kæmpekarl af Legemsbygning uden Tvivl, om han vilde rette sin brede Ryg. Det store Hoved er bøjet ned mod Brystet og hen over Kraveopslagene paa den falmede Sommerfrakke bølger et stort, graasprængt Skæg for Aftenvinden. Dette Skæg og en kødfuld, rød Næse er alt, hvad man ser af Ansigtet; det øvrige skjules af en Kasket med Guldtræse, trukken dybt ned over Øjnene for at tage af for den skarpe Sol, som sender sine stikkende Straaler lige ind i hans Ansigt.

Af og til løfter han Hovedet og kigger frem under Kasketskyggen som for at orientere sig og rykker i Tømmerne men synker straks tilbage i sin duvnakkede Position, medens den lille Hest efter at have besvaret dette Ryk med en fornærmet Bevægelse af Hovedet vedbliver sit sindige Lunte-trav forbi de mørke Lyngbakker og bølgende Kornmarker.

Tæt ved Landevejen og højt til Vejrs paa Toppen af en mægtig Bakke, der lig en Bjergaas strækker sig fra Nord til Syd, ligger en lille af klodset tilhuggede Kampesten opmuret Kirke og skuer fra sin ensomme Højde ud over den bakkede, træløse Egn. Det er Højby Kirke.

Paa stille Aftener, naar Havet slumrer, høres dens Klokke viden om over den tyndt befolkede Egn lige ud til Klitterne en Fjerdingvej borte, inden for hvilke Fiskerbyen ligger, hvis mange

smaa Huse sete fra Kirkebakken ligner broget farvede Legetøjshuse, spredte over et grønt Tæppe.

Ud for denne Kirke forlader Hesten Landevejen og trækker i Fodskridt Køretøj og Kusk hen over en cirkelrund grusbelagt Plads foran Kirkedøren og gør Holdt. Ikke for at beundre Udsigten over de grønne Marker, over Fiskerbyen og over Havet hinsides Klitterne, skønt den nok kunde fortjene det, heller ikke af et tilfældigt Lune just denne Aften, men fordi den er vant til at standse her.

— «Aa, din Drivert!» udbryder Manden med Guldressen og griber truende til Pisken — «jeg skal lære dig.»

Men Hesten ryster paa Hovedet og planter sine fire stive Lemmer fast i Gruset. Og Manden ler, kaster sine Ben i de lange, blanke Støvler ud over Vognfjælen og lader sig glide ned paa Jorden, hvorefter han af Frakkelommen fremtager en mægtig Rugbrødshumpel og giver sig til at fodre Hesten, medens han skælder den ud for alt, hvad man kan skælde en Hest ud for.

— «Du er en Fyldebøtte, Lotte, en rigtig Fyldebøtte; du spiser mig fattige Embedsmand ud af Huset tilsidst, din Ædedolk. To Gange Mellemmad for at lunte to stakkels Mil. Hvad tror du, at Annie tænker om os, som ikke er komne hjem endnu, hvad dit Dovendyr? At vi har sviret i Købstaden naturligvis. Og det skal fedt hjælpe,

jeg giver dig Skylden, det kender vi nok, Lotte, dit forslugne, stivbenede, stædige Øg!»

Og han kæler for den lille Hest og klapper dens lodne Sider, hvor Seletøjet har slidt store skaldede Pletter; og Lotte pruster af Velvære, medens den gumler sit Rugbrød og gnider sit benede Hoved mod Kæmpens Bryst. Højere op paa den statelige Mand naar den ikke.

— — — — —

Saa ofte Strandkontrollør Gerhardt paa sin Hjemfart fra Købstaden kommer til denne Kirke, plejer han at gøre Holdt for at unde Hesten en Smule Hvile efter Anstrængelsen op ad Bakken. Men skulde han glemme det, eller, før han naar Kirkebakken, være falden i Søvn af Træthed eller paa Grund af den Spiritus, hvormed gode Venner i Købstaden har trakteret den til et muntert Drikkelag altid parate Embedsmand, saa standser Lotte af sig selv, dog ikke før den har bragt Køretøjet i sikker Forvaring ind paa Runddelen foran Kirkedøren, saasom den af Erfaring véd, hvor risikabelt det er for den at holde stille derude paa Kørevejen, medens dens Herre sover sin Rus ud.

Det er nemlig sket mer end én Gang, at en Forbigaaende eller — agende ved Synet af det lille Køretøj med den sovende Toldembedsmand midt paa Vejen har faaet det kaade Indfald at betænke Lotte med nogle Stryg over Rygstykkerne, en Revselse, som den alderstegne, alvorlige Hoppe

har følt med sig selv, var ganske ufortjent, men som den har maattet finde sig i, fordi den én Gang i sine yngre Dage under Forsøget paa at unddrage sig slig uforskyldt Behandling er kommen for Skade at vælte Vognen og Strandkontrolløren i Grøften og til Straf paadraget sig en alvorlig Dragt Prygl straks og mange Opmuntringer med Pisken Resten af Vejen.

Derimod véd den af Erfaring, at Pladsen foran Kirkedøren er fredlyst Jord; der kan vanke Spottegloser og Vittigheder fra Vejfarende, som faar Øje paa Kontrollørens Køretøj foran Indgangen til den hellige Bygning, men Prygl bliver den forskaanet for. Der kan Lotte saa vente en halv eller hel Time alt efter Størrelsen af den Rus, dens Herre fragter hjem fra Byen, og der faar den sin Belønning, naar han vaagner, som oftest en Rundenom Rugbrød, hvilken den fortærer med Appetit og god Samvittighed, imens Kontrolløren sidder paa Trappestenen foran Kirkedøren angrende sine Æventyr i Byen og spekulerende over, hvad for en Anekdote han skal finde paa at fortælle sin Hustru derhjemme, sin trofaste Annie, til Forklaring af sin lange Udeblivelse.

Det maa siges til Strandkontrollørens Ros, at Lotte denne Aften havde bedømt hans Tilstand forkert. Sandt nok han havde i Løbet af den sidste halve Time ikke givet ringeste Livstegn fra sig, ikke rørt Tømmerne, men ladet dem ligge løse paa Hestens Ryg, men det skyldtes ikke Efter-

virkningerne af Købmandens eller Gæstgiverens Drikkevarer men den Omstændighed, at han var falden i dybe Tanker. Og det faldt ham saa svært at ryste dem af sig, at han, en Stund efter at Lotte havde labet til sig de sidste Rugbrødssmuler af hans Haand, blev siddende paa Stenen foran Kirkedøren og stirrede ud over Egnen over mod Kliternes takkede Sandbjerge, hvor hans Embedsbolig laa.

Men da omsider Lotte yttrede Tegn paa Utaalmodighed, rejste han sig og trak Køretøjet ud paa Vejen.

— «Allons, mit ædle Dyr, allons!» sagde han og samlede Tømmerne — «nu vil vi trille hjem til Annie og fortælle hende den store Nyhed.» Og i forholdsvis hurtigt Trav trak Lotte sin Herre af Sted ned ad Kirkebakken mod Dalen, hvor Bøndergaardene laa, indtil den naaede Broen over et større Aaløb, da den slog over i Fodskridt og omsider standsede paa et Sted, hvor en Sidevej førte i nordlig Retning til Nabobyen Tirstrup, hvis Kro om Sommeren var meget besøgt af Turister og Badegæster. Og som for at faa Besked af sin Herre paa, om den skulde fortsætte hjemefter eller dreje ned ad denne Vej til Kroen, vendte den Hovedet bagud og saa paa Strandkontrolløren.

-- «Hm, mageløst Dyr!» mumlede denne — «forbavsende Hukommelse!» Ja, hvad skulde han vælge? Et Glas Øl kunde han i Grunden have fortjent efter den lange Køretur i Solhede og Støv;

intet Steds i Omegnen fik man Mage til Øl som i den Kro, naar Badesæsonen var begyndt. Øl fra Fad, iskoldt.

Han kunde blot ønsket, at Lotte af sig selv var slaaet ind paa den Vej, havde taget Bestemelsen paa hans Vegne, ligesom befriet ham for Ansvar over for Hustruen derhjemme, hun som ventede ham, ventede, som rimeligt var, med Utaalmodighed paa Resultatet af hans Ærinde i Købstaden.

Han rettede sig i Vejret og kastede et Blik mod Klitterne i det Fjerne, bag hvilke Solen sank mod Havet. Der var i det mindste en Time af Dagen endnu tilbage, saa kom det lyse Tusmørke og den lyse Sommernat saa dejlig sval at køre hjem i. Og saa var der Kroværten, som vidste Besked om Aarsagen til hans Rejse til Købstaden, en Mand, der evnede at raade ham retteligen i det vigtige Anliggende, for hvis Skyld han havde gjort den lange, trættende Tur til Byen. Og han trængte til en Vens Raad. Det var ikke saa lige til at flytte bort fra dette Sted, hvor han havde tilbragt 10 Aar af sit Liv, 10 lykkelige Aar. Nu da hans mangeaarige Ønske endelig syntes at skulle gaa i Opfyldelse, da hans høje Foresatte i Købstaden havde givet ham et næsten sikkert Haab om, at hans Ansøgning om Forflyttelse til et Embede i en mere civiliseret Egn vilde blive bevilget, nu var det, som den hele Egn her langs Havet bandt ham, ikke vilde slippe ham. Han havde følt det paa

Tilbagerejsen fra Byen og stærkere og stærkere, alt som han nærmede sig Hjemmet og hørte Havets Brusen vokse.

Og nu hans Hustru, hans Annie, hvad for et Ansigt vilde hun sætte op til Nyheden? Det var nok saa meget for hendes Skyld som for sin egen, at han Aar for Aar havde nedlagt disse Bønner paa stemplet Papir for de mægtige Herrers Fødder. Endnu i Morges, da hun med et Smil ønskede ham Lykke paa Rejsen, havde han ikke været paa det rene med, om der havde været Alvor i dette Ønske, eller om hun blot havde haft ham til bedste.

Men hvorum Alting var, det kunde ikke skade at høre gode Venners Mening. Kroværten var hans Ven, og hans Øl var godt

Da Strandkontrolløren var kommen saa vidt i sine Overvejelser, begyndte hans Hest langsomt at sætte Vognen i Bevægelse, og hvad enten den nu selv tog Initiativet, eller dens Herre kom for Skade at rykke en Smule i den ene Tømme, Køretøjet svingede bort fra Landevejen ind over Lyngmarkerne i Retning af Kroen.

— — — — —
Kroen laa i den nordlige Udkant af den lille Kystby.

Om Sommeren, saa længe Badesæsonen varede, avancerede den til «Gæstgivergaard» eller endog «Badehotel» for i Slutningen af August, naar den brogede Skare Badegæster var draget bort, atter

at synke tilbage til at blive «Kroen», den eneste passende Benævnelse for den lange, lave, skumle Bygning, hvis mange smaa Vinduer som lige saa mange søvnige Øjne stirrede ud mod det evigt rullende Hav, der blot et Stenkast borte brødes mod Strandbreddens Rullesten ved Foden af en høj, stejl Skrænt.

Kroen havde staaet i, Gud ved hvor mange Aar, saa længe til den var bleven skæv baade her og der, men den kunde holde ud endnu i lange Tider, og maaske det var i Bevidstheden om det lange Liv, den endnu havde tilbage, at den altid bar Præget af Forstemthed, syntes saa uendelig træt og ked af Tilværelsen.

Thi i sit lange Liv havde den haft et og samme Syn for Øje: en grusbelagt Plads nærmest foran sig og hinsides Skrænten, under hvilken Fiskernes Baade laa, det vidtstrakte, bølgende Øde, den endeløse Vandørken, som den kendte ud og ind, og hvis vekslende Stemninger fra smægtende Blaanen til fraadende Raseri den var endt med at betragte med den yderste Grad af Ligegyldighed.

Fordelagtigst tog den gamle Rønne sig ud, naar Solen en Sommeraften som denne gik ned i Havet uden Slør for sit glødende Aasyn. Da kom der som et Glimt af Tilfredshed i dens vejrbidte Ansigt, da blussede i Aftensolens Strejflys Murværkets røde Bemaling som Blod i solbrændte Kinder, da gnistrede og brændte det i alle disse trætte, af Søluften fortinnede Øjne.

Det var den lille Fiskerbys umiddelbare Beliggenhed ved Havet og den deraf følgende nemme Adgang til Søbadene, som Kroens Ejer, den forhenværende Skipper, tykke Lavst Bondesen, kunde takke for det Aar for Aar voksende Antal Badegæster. Især tegnede denne Sommer paa Grund af sit straalende, varme Vejr til at blive meget indbringende, ja, allerede nu, i Slutningen af Juni, før den egentlige Badesæson var begyndt, var Værelserne i Kroen næsten alle enten optagne eller forud bestilte.

Da derfor Strandkontrolløren denne Sommeraften trillede ind paa den grusede Plads foran Kroen, saa han Badegæster enkeltvis og i Smaagrupper drive om her og der eller ligge henslængte i Græsset langs Skrænten ud mod Havet, medens Børn i lyse Sommerdragter morede sig med Ring-spil henne ved Staldbygningen. Men Vinden, der efterhaanden var frisket op, tog fat i Ringene og slyngede dem af og til op paa Taget, hvorfra de med Møje blev ragede ned af en lille Fiskerknøs, der sad overskrævs paa Rygningen af Længen, bevæbnet med en lang Stang.

Igennem Vinduerne, der stod paa vid Gab ind til Badegæsternes Forsamlingsværelse i Kroens sydlige Fløj hørte man en dyb Mandsrøst synge Skærsommervisen:

Vi elske vort Land,
men ved Midsommer mest,
naar hver Sky over Marken Velsignelser sender,
naar af Blomster er flest,
og naar Kvæget i Spand
giver rigeligst Gave til flittige Hænder.

.....

medens en elegant klædt Dame med Albuerne i Vindueskarmen bøjede sig ind i Stuen og betragtede Sangeren, der sad ved Klaveret.

Fra den modsatte Fløj, hvor Skænkestuen var, og hvor Fiskerne havde deres for sig selv, hørtes højrøstede Stemmer og Lyden af Glas, og en tæt Tobaksrøg stod ud af et aabentstaaende Vindue.

Strandkontrolløren lod Gaardskarlen sørge for Lotte og begav sig ind i Skænkestuen for at søge efter Værten og slukke sin Tørst. Det sidste opnaaede han, men Værten var om Eftermiddagen kørt hjemmefra og ventedes ikke tilbage før ud paa Natten.

Medens Gerhardt sad ved sit Krus Øl og lyttede til Passiaren omkring sig, aabnedes Klappen i Døren ud til Køkkenet bag Skænken, et blomstrende Pigeansigt tittede frygtsomt ind i Stuen og gjorde Pantomime til ham. Han lod i Begyndelsen, som mærkede han det ikke, men da Pigen vedblev med sin Skæren Ansigter, rejste han sig og listede bag om Disken ud i Køkkenet.

— «Aa, Far!» Pigen vilde flyve ham om

Halsen, men Strandkontrolløren holdt sin Haand afværgende ud.

— «Naa, saa I vil virkelig ikke vide mere af mig at sige, hverken du eller Moder?» Det smukke Ansigt fik et fornærmet Udtryk. — «Ja, ja, da.» Pigen drejede sig om mod Vasken og begyndte atter paa sit Arbejde, at skylle Glas og Kopper.

— «Hm, ja, Betty . . . du véd jo nok, min Tøs, at jeg . . . men naar din Moder ikke vil, forstaar du. Alene det, at jeg i Aften besøger dig herude . . . dersom hun fik det at vide» . . .

— «Aa, Moder skulde virkelig nødig præke Moral» . . .

— «Skam dig, Barn, skam dig!»

Strandkontrolløren vendte hende forbittret Ryggen og forlod Køkkenet, og der stod en dyb Rynke mellem hans Øjne, da han fra Forstuen traadte ud i det Fri.

— «Maaske man burde tage lidt varsommere paa hende,» mumlede han, medens han med Hænderne i sine Lommer gik langs Kroens Facade.

Hvert Sogn har sin Heks, og hver By sine Trolde.

Dem vil vi fra Livet med Glædesblus holde.

Vi vil Fred her til Lands,

Sankte Hans, Sankte Hans!

Den kæn vindes, hvor Hjerterne aldrig bli'r tvivlende kolde.»

Gerhardt havde sat sig paa Bænken under et af de aabentstaaende Vinduer og lyttede til Sangen.

Det var denne Gang en lys Damestemme, der nynnede Melodien, medens Pianoet i lange Akkorder bar de bløde Toner ud til ham.

— «Nu, De!» hørte han Damen sige, hvorefter Mandsstemmen gentog de sidste Strofer.

— «Bravo! det klæder alligevel en Herrestemme meget bedre.»

Musikken tav. Strandkontrolløren rejste sig og slentrede ned til Havet.

Yderst ude paa Skrænten bag en rød, grundmuret Bygning, Opbevaringsstedet for Distriktets ny Redningsbaad, sad et lille Selskab af Herrer og Damer. De havde for lidt siden været ude paa den lange Mole, som lige over for Kroen skød sig ud i Havet, for at se de hjemvendende Fiskerbaade styre ind mod Land, og sad nu i Læ for den voksende Blæst under højroestet Samtale om et lille Bord med Flasker og Glas.

Strandkontrolløren tog til Huen for Selskabet og styrede sine Skridt ned over Skrænten til Strandbredden, hvor Baadene, der havde været ude paa Fangst, laa optrukne paa Land, og satte sig ned.

Vinden, som var paalands, drev Søerne haardt ind mod Stendæmningen, og især midt paa den lange Mole, hvor den dannede et bæk og i en stump Vinkel svingede ud paa det dybere Vand, stormede Søerne paa, og brudte af de svære Kvadersten rejste de sig ret op i Luiten og kastede deres hvide Skum tværs over Dæmningen.

Badegæsterne havde ikke uden Besvær bjerget sig i Land, forinden Søerne blev for nærgaaende og spærrede dem Tilbageetoget, kun en enlig kvindelig Skikkelse sad endnu yderst ude paa Spidsen af Molen, tilsyneladende uanfægtet af den voksende Blæst, bøjet over noget, som hun bar paa Skødet og løftede kun af og til Hovedet og saa ind mod Land.

Kontrolløren tog ingen Notits af Skikkelsen derude saa lidt som af Søernes Dans om Molen. Sad med Haanden under Kind, forstemt over dette Møde med Datteren.

Som Solen med sin Rand berørte Havet, rejste han sig for at gaa, da i det samme en ung, kraftig bygget Mand kom springende ned ad Skrænten og satte af Sted hen over Strandens Rullesten mod Molen.

— «Halloj! Friis!»

Den unge Mand standsede og gik hen til Strandkontrolløren.

— «Gerhardt, du her!» De vekslede Haandtryk.

— «Ja, det samme maa jeg nok spørge om. Hvad bliver det til? Logerer du endnu deroppe?»

— «Ja, ser du, Gerhardt» . . . Friis lo og spejdede ud efter Pynten af Molen. «Aa, vent mig efter et Øjeblik, gamle Ven. Det er hende derude, som . . . jeg . . .»

— «Hvad for en «hende», du Malermester?»

— «Studenten, Frøken Martens . . . Farvel saalænge.»

— «Nej, holdt, holdt! Hun bliver saagu nok, hvor hun er. Jeg vil blot lade dig vide, Friis, at Annie er vred paa dig. Du lovede hende sidste Sommer, at du vilde bo hos os.»

— Javist, ja. Det er ogsaa rent interimistisk dette her, Gerhardt, rent interimistisk, og med det allerførste besøger jeg dig . . . paa Søndag f. Eks., skal vi sige paa Søndag. Farvel, hils din Hustru. Nu rejser hun sig derude.»

Maleren trykkede Strandkontrollørens Haand til Afsked og sprang ud paa Molen.

Gerhardt blev staaende et Øjeblik og fulgte med sit Blik Vennen, der støttende sig til Rækværket med hurtige Skridt gik udefter over den glatte Stenryg. Han saa ham standse midtvejs ved en snever Porthvælving, over hvilken var rejst et lille Bræddelukaf for meteorologiske Observationer, han saa ham med et Par hurtige Spring forsvinde gennem Hvælvingen, i samme Øjeblik som en Sø sprang løs paa Molen og indhyllede Porten i et sydende Skum.

— «Han ogsaa — det vilde jeg saagu have forsvoret,» mumlede Kontrolløren og vendte Havet Ryggen. Og han gik tilbage til Kroen, trak Lotte ud af Stalden og begav sig paa Hjemvejen.

II

Kulingen voksede i Styrke Natten igennem, og ved Daggry havde man Storm.

Men Dagen var en straalende Solskinsdag, Himlen fejet ren for hver en Sky, som Søen for enhver Sejler. Kun en enlig Damper arbejdede sig tungt op mod Vinden en Mils Vej fra Kysten, bærende et Par Smaasejl for at støtte Kursen og slæbende efter sig hen over Søerne den kulsorte Røg som et udslagent Haar.

De fleste af Badegæsterne havde tilbragt en søvnløs Nat og var paa Benene om Morgenen en hel Time tidligere, end de plejede, nysgerrige efter at betragte den store Fredsforstyrrelse, hvis Torden havde skræmmet dem. De ivrigste og flinkeste Fodgængere var dragne gennem Fiskerbyen for over den høje Bakke, hvor Fyrtaarnet knejste, at naa gennem Klitterne ved Højby til Strandbredden, som paa dette Sted var bredere end ved Tirstrup og hvor Brændingen præsenterede sig mere majestætisk, og kun en lille Flok nøjedes med fra Redningsbaadens Hus at betragte Søernes Stormløb paa Molen.

Men i Kroens Spisesal sad to Efternølere, tilsyneladende ret ligegyldige for Morgenens Skuespil.

Friis, Maleren, var en af de faa Gæster i Kroen, som havde sovet godt til Trods for Blæstens og Havets natlige Trudsler, fortrolig som han var med sligt fra tidligere Somres Ophold i disse Egne. Uanfægtet af de andre Gæsters usædvanlige Morgenduelighed og støjende Opbrud havde han holdt Sengen, indtil alle havde forladt Kroen, og der var bleven stille omkring ham, og i glad Forudfølelse af at skulle nyde sin Frokost uden denne Morgen at generes af sine Bordfællers Veltalenhed var han traadt ind i Spisesalen og havde hos Betty, Opvartningsjomfruen, bestilt sin sædvanlige Morgenmad: en stor Tallerken Smørrebrød, Æg, Øl og Kaffe.

Veltilfreds havde han taget Plads ved Bordet og begyndt at spise, da Døren gik op, og en ung slank Dame, højbarmet med mørkt Haar og store graa Øjne traadte ind og satte sig ned ligeoverfor ham efter at have besvaret hans glade Godmorgen med en afmaalt Hilsen.

Det var «Studenten», Sara Martens.

— «Ingen Kaffe i Dag, Jomfru,» henvendte hun sig til Betty. — «Blot en stor Kop varm Mælk, hvis De er saa god.»

Og medens hun nippede til den dampende Mælk, gjorde hun smaa Notitser med Blyant i en

lille Lommebog uden at give mindste Agt paa sin Genbo.

Der laa Solskin over Dugen imellem dem, en bred Stribe af Sol fra hans Tallerken tværs over Bordet til hendes og spillede over hendes magre, solbrændte Fingre, der holdt Blyanten.

Friis tænkte paa Gaarsaftenen, da han havde «bjerget» hende i Land fra Molen, især paa det Øjeblik, da han og hun havde staaet foran Porthvælvingen derude paa Spring for at slippe igennem, saa saare Skumsprøjtet var slaaet over, han erindrede det paa én Gang stolte og varme Blik, hun havde tilkastet ham, da han lagde Armen om hendes Liv og kommanderede: Løb! og han ærgrede sig over den kolde Hilsen, han nys havde modtaget. Hvad skulde nu det betyde? Kom det af, at hun endnu var vred over de uskyldige Spottegloser, som et Par kvindelige Badegæster havde tilkastet hende, i det Øjeblik hun ved hans Arm passerede Bordet, hvor de sad drikkende og passiarende? Eller var det blot et Lune?

Han trak støjende sin Stol tættere til Bordet og slog med Kniven Hul paa det tredje Æg. Hun fik saa skøtte sig selv da. Imidlertid flovedes han tilsidst over Situationen, han skottede hemmeligt over til hende og mødte hendes smilende Øjne.

— «Hvad ler De af, Frøken?» Han skænkede i sit Glas. — «Naa, jeg kan gætte det. Det er af min Appetit?»

— «Ja. Det er, som man siger for et gammelt Ord: Uden Øl og Mad er Helten ingen Ting. Hvilke Heltegerninger agter De at udføre i Dag? Hør, jeg glemte vist at takke Dem i Gaar Aftes? Tusind Tak!»

Friis strøg sig over sit røde Skæg og tømte sit Glas.

— «De har sovet daarligt i Nat, Frøken?» spurgte han efter en lille Pavse, medens han kom Sukker i Kaffen.

— «Aa—aa, som sædvanligt,» svarede hun og lukkede Notitsbogen.

— «Javel, altsaa slet?»

— «Elendigt. Hvorfor spørger De forresten?»

— «Deres Hænder ryster, og Deres Øjne er store, som naar man ikke har haft dem lukket i.»

Den unge Pige rynkede Panden som i Smerte eller Ærgrelse og greb en Avis, som laa paa Dugen.

— «Naar man derimod har sovet godt» . . .

— «Hør, De gaar da ikke og studerer mig, Hr. Friis?»

Hun tog sin Lorgnet, der stak frem af Bæltet, satte den let og sikkert paa Næsen og betragtede ham.

— «Det har jeg slet ikke tænkt paa,» svarede han og saa ned paa sin Tallerken. — «Det gjorde mig blot ondt for Dem.»

Hun betragtede et Øjeblik skarpt den bredbrystede Kunstner med det svære Skæg. — «Tak!»

svarede hun med et lille Smil, der kunde betyde forskelligt. Og de sad atter tavse.

Men Solstraalen havde flyttet sig, den syntes at forfølge hende, den ogsaa; nu spillede den paa det blodløse, fintformede Øre og den magre Kind, i det mørke Haar, paa den ranke Hals og den trodsige Nakke. Og som i Ubehag over saaledes at blive belyst trak hun sin Stol lidt tilbage fra Bordet og fordybede sig i Avisen med Ryggen halvt vendt mod sin Genbo.

— «Generer det Dem, at jeg ryger, Frøken Student?»

— «Nej, det véd De jo godt. Jeg ryger jo selv.»

Hm, hvad skulde han saa finde paa? Bedst vel om han tav stille eller gik sin Vej. Han drak Resten af sin Kaffe, rejste sig og stillede sig hen i Solskinnet ved Vinduet. Udenfor lød Havets Dundren over Revlerne og Stormens Fløjten.

— «De har ikke Lyst til at gaa ud med mig, blot en lille Tur og se paa Vestervovvov?» spurgte han efter en lang Pavse og vendte sig om.

Sara Martens rystede paa Hovedet uden at tage Øinene fra Avisen.

Men da Maleren bukkede til Afsked, lod hun Avisen synke og sagde venligt: — «Tak for Deres Opmærksomhed, men jeg er saa grænseløs træt, jeg vil helst blive hjemme.» Og Avisen kom atter op for de nærsynede Øine.

— «Jaja, som De vil.»

Han stod et Øjeblik støttende sig til Stole-ryggen og betragtede over Bordet det lille, fine Hoved, saa gik han med lydløse Skridt hen og trak Gardinet for Vinduet, fordi Solskinnet paa Avisen skar hende i Øjnene, og forlod Stuen.

Sara slap Bladet, da Døren faldt til, og blev en Stund siddende ubevægelig. Da hørte hun gennem Stormen, som susede om Gavlen, Klaverets Toner fra Forsamlingsværelset, og vidste, at det var ham, der spillede, «spillede sig op», som han kaldte det, før han satte sig til Staffeliet. Det var hans Vane paa de Dage, han var flittig, de faa Dage om Ugen, han bestilte noget ordentligt. Paa sin Side havde hun nemlig ogsaa givet sig af med at studere ham en lille Smule. Hvad skulde man tage sig for de lange Sommerdage? Allerbedst som han sad og malede i det store Værelse i Kroens nordlige Gavl, kunde han komme farende ind til Klaveret og jage Tonerne op, ligegyldig for om der var Gæster i Stuen eller ei; han spillede og sang ikke for andre, ene og alene for sig selv — paastod han. Jamen, i saa Fald var det rigtignok et underligt Træf, at den unge, kokette Fru Blom, Grossererens Kone, saa godt som altid ved slige Lejligheder sad i Sofaen derinde med sine franske Romaner. Men i hvert Tilfælde spillede han aldrig for hende, Sara. En Dag da Talen imellem dem faldt paa Musik, havde hun nemlig frakendt sig al musikalsk Opfattelsesevne. Hvorfor

havde hun egentlig gjort det? Det var jo slet ikke sandt. Hvorfor?

Denne Morgenstund spillede han ganske vist ikke for Fru Blom, thi Fruen var, det vidste Sara, iblandt dem, som lod sig gennemblæse nede ved Havet. Naa, hvad angik det forresten hende, om de To flirtede sammen?

Sara rejste sig op og kastede Cigaretten, som hun havde tændt, fra sig paa Ovnpladen. Om hun alligevel gik sig en Tur at se paa Havet bare for at lade ham mærke, at hans Selskab paa ingen Maade var bleven hende en Nødvendighed, bare af den Grund og ikke for Havets Skyld, som hun i Ro og Mag kunde betragte oppe fra sit Kvistværelse, saa meget hun lystede? Hun gik lidt op og ned i den tomme Spisesal og standsede omsider foran Vinduet mod Øst, hvor Solen brændte bag Gardinet. Saa fint og opmærksomt imod hende, at han havde trukket det Gardin for! At han virkelig af sig selv havde gættet, hvor meget hendes trætte Øjne led under det skarpe Lys paa Papiret! Saa var det maaske ikke blot tomme Ord, at det gjorde ham ondt for hende? Nej, hun vilde ikke drille ham ved at spadsere ud alene denne Morgen, hun vilde tværtimod . . . For det kunde interessere hende at vide, om det vilde være faldet ham ind at vise slig venlig Omtanke for nogen af de andre Damer her t. Eks. for?

. . .

Aa, Nonsens! Hun vilde ikke udmærkes, vilde ikke. Hun gik dog virkelig ikke her i denne Lediggang for at fiske efter Mænds Galanterier, gik og glemte, hvem og hvad hun var, og hvorfor hun var kommen her. Mod slig Mistanke burde vel hendes Stilling i Verden og hendes hele Aandsudvikling beskytte hende!

Men se om den gjorde! Havde hun ikke erfaret det modsatte i Gaar Aftes, havde hun ikke hørt disse Damers Spydigheder, da han havde hentet hende til Land ude fra Molen, og forstaaet, at de troede om hende, at hun lod sig kurtisere af Maleren, hun Sara Martens?

Og med et nervøst Tag greb hun Gardin-snoeren og trak til og slap Solen ind i Stuen. Ikke den nysgerrige, næsvise Sol fra før i en Stribe paa skraa, kiggende ind paa ham og paa hende. Midt paa det høje Vindue flammede den, faldt over hendes Hoved og Skuldre som et Væld af Lys og Varme, og hun bøjede Hovedet mod Vinduesposten og drog Vejret dybt med lukkede Øjne.

— — — —

Et Øjeblik senere stod hun ved Døren til Gæsternes Fællesværelse og lyttede efter, hvad han sang derinde.

O Sonnenschein, o Sonnenschein!
Wie scheinst du mir ins Herz hinein

— — — — —
— — — — —

Wie lockst du gar in's frisches Grün
die allerschönsten Mädchen hin
die allerschönsten Mädchen!

— — — — —
Kommen op paa sit Kvistværelse, kastede Sara sig paa Sofaen og prøvede paa at sove. Hver Formiddag, naar hun havde været i Bad, plejede hun at sove en Time eller to, men i Dag vilde Søvnene ikke komme, og dog var hun lige saa træt i Dag som ellers, trods at hun ikke havde været uden for en Dør.

Gardinerne bølgede frem og tilbage, saaledes pressede Stormen paa Ruderne, men af og til naar den sagtnede lidt, kunde hun høre Musikken nedenunder gennem Elementernes Støj, og det var, som den kaldte paa hende.

. . . . «dann lockts du gar in's frisches Grün
die allerschönsten Mädchen hin
die allerschönsten Mädchen!

Hun kastede Tæppet bort og rejste sig op. Hvormed skulde hun dog forslaa den lange Formiddag, nu hun hverken kunde spadsere eller bade? Dersom han nu kom og gentog sin Indbydelse? — men det gjorde han naturligvis ikke. Aa, hvor dumt, at hun havde sagt nej. Han var blandt alle Badegæsterne den eneste, hun brød sig om at gaa Tur med; hans sunde, frejdige Humør smittede alle dem, der kom i Berøring med ham. Han vilde kunne blive hende en udmærket Selskabs-

broder, naar hun fik ham vænnet af med denne Gøren Kur, som — og det tjente ham selvfølgelig til nogen Undskyldning — syntes at være Badelivets vigtigste Adspredelse og nødvendigt Supplement til den daglige Terapi.

Hvad skulde hun tage sig for? — Læse? Ja, der laa Romaner nok i Fællesværelset nedenunder, men hun brød sig grumme lidt om Romaner, havde i de senere Aar ingen Tid haft til Skønlitteratur, hendes Fantasi var i lange Tider ikke bleven sat i Bevægelse, hun kunde ikke afvinde disse opdigtede Personer og Begivenheder nogen Interesse, og de Spørgsmaal, disse Bøger behandlede, kom hende ikke ved. Hun saa sig om paa Bordet, greb et Tidsskrift og bladede lidt deri, men lagde det atter bort, rejste sig saa, fremtog af Kufferten et Par beskrevne Ark Papir og slog sig atter ned ved Bordet.

— «Min Jurnal,» mumlede hun og vendte Bladene — «min Sygehistorie, min egen Pathologi. En traurig Begyndelse, som venter paa en glædelig Afslutning; men det har nok gode Veje.»

Og hun gennemlæste det, som hun havde skrevet:

Sara Martens til Dr. med. Abrahams.

Vesterhavet, d. 26. Juni 188—

Kære Doktor!

Nedenstaaende Sygejurnal over Frøken Sara Martens, ført af hende selv, har jeg herved den Fornøjelse at sende Dem.

Sara Martens, stud. med. 25 Aar, indkom til Behandling her ved Badestedet d. 24. Juni. Patienten har i sin Barndom og Opvækst nydt et upaaklageligt Helbred og saa vidt hende bekendt fra sine afdøde Forældre ikke taget i Arv nogen nervøs Disposition. Men i Løbet af det sidste Aar har hun under Forsøg paa at bevise, at en jevnt begavet Kvinde formaar at magte den medicinske Embedseksamen i Løbet af samme Tidsrum som de mandlige Studerende, paadraget sig saadanne fysiske og psykiske Forstyrrelser af Almenbefindendet, at det efter hendes Huslæges og trofaste Raadgivers Skøn er bleven nødvendigt for hende at afbryde sine Studier og søge Rekreation ved et Badested paa Vestkysten.

Hun er af Ydre slank, noget mager, men med en vel udviklet Figur; der findes ingen objective Tegn paa Lidelser af Hjerte, Lunger eller noget andet Organ, men Ansigtssfarven er bleg, Udtrykket skarpt, lidende, veksler hyppigt, naar hun ikke iagttages, og tyder paa et nervøst Temperament. Appetiten daarlig, Søvnens endnu daarligere. Pulsens uregelmæssig, Temperaturen normal.

Hun gør Indtryk af at være en tapper lille Person, der ikke stikker op for en Støvregn (lokalt jyskt Udtryk), med en let bevægelig Aand, uden Spor af Koketteri. Tilsyneladende har hun kæmpet haardt for at naa frem til det Maal, som hun har sat sig, men da hun ikke støtter sig til særlig fremtrædende Evner, og ved Siden af sit Studium har været nødsaget til at give Informationer for at bestride Udgifterne til dets Tilendebrielse, har Arbejdet oversteget hendes Kræfter og hun har maattet indstille det i nogen Tid . . .

— «Ja, alt det er overensstemmende med Sandheden,» sagde Sara til sig selv. — «Gud skal vide, jeg kunde ikke mere; ellers var jeg ikke her nu.»

Hun rejste sig og gik lidt frem og tilbage i sit tarvelige Værelse.

— «Ellers var jeg ikke her nu — nej, nej!»

Hun standsede ved Vinduet og saa ud, men trak sig i samme Nu bag ved Gardinet. Der kom de tilbage fra Spadsereturen med Stormen i Hælene, forrest Grosserer Blom med Skuespillerinden Fru Ada Strøm, Grosserereren med Hatten klempt fast i Nakken, hans Dame med Skørterne stramme bagtil over Turnuren og blæste op fortil, Grossererfruen dernæst med Skuespilleren i samme forblæste Forfatning, og bag dem den blege Polytekniker med den lille blegstige Præstedatter, hvis Moder sluttede Toget. Den sidste havde renonceret paa Kavaller til Fordel for Datteren.

Ja, der blev saamænd ikke andet for, hun, Sara, maatte ogsaa finde sig en galantuomo. For man kom jo ingen Vegne paa denne barbariske Kyst uden Ledsagelse; og saa foretrak hun dog langt en Mands Selskab. Hun vilde den Dag i Morgen ligefrem spørge Maleren, om han vilde tage sig lidt af hende, da hun umuligt kunde holde ud at drive omkring saa alene Uge efter Uge. Og saa vilde hun tage mod hans Tilbud at give hende Undervisning i Tegning, som hun havde lidt Anlæg

for og som hidtil havde været hendes eneste Tidsfordriv.

Hun tog Plads i Sofaen og greb atter Journalen.

25. Juni. Trods Trætheden efter Rejsen ikke sovet i Nat før henad Morgenstunden, forstyrret af Havets Brusen og puslende Lyde omkring i Huset, der var lig hviskende Stemmer, der allevegne fra kaldte paa hende. Befandt sig ilde efter det første Strandbad. Tilbragte Størsteparten af Dagen paa Sofaen i sit Værelse, lidende af Hovedpine og Hjertebanken.

26. Juni. Lidt bedre Søvn i Nat. Kom hjem yderst træt efter en Spadseretur alene langs Havet. Havet keder hende. Har uden synderligt Held forsøgt at stifte Bekendtskab med enkelte kvindelige Badegæster. Længes efter Hovedstaden og klager over den Lediggang, hvortil hun er fordømt. Har formedelst Træthed ikke taget Bad i Dag. Appetiten stadig ringe.

27. Juni. Atter en søvnløs Nat. Hovedpine og Smerter i Ryggen hele Dagen. Tilbragt hele Eftermiddagen paa Sofaen.

28. Juni. Sovet bedre i Nat, taget Strandbad og sovet to Timer derefter. Begyndt at tage Skitser af Egnen; gjort Bekendtskab med en Maler, en noget ubehagelig Person, som stræber at tiltvinge sig Myndighed over hende og driller hende ved sit Kurmageri. Appetiten lidt bedre, Smerterne i Ryggen mindre, af og til Hovedpine i Dagens Løb. Taget $1\frac{1}{2}$ \bar{u} paa i Vægt.

29. Juni. Ingen Søvn i Nat formedelst Storm . . .

Sara lagde Pennen bort. Hvad vilde hendes gamle Læge og Formynder sige til den Begyndelse? De 1^{1/2} *Å* var det eneste Lynglimt i Journalen; ellers var alt graat i graat. Naa, det hastede jo ikke med at sende ham den, især da han under ingen Omstændigheder tillod hende at afbryde Kuren; desuden syntes hun denne Formiddag at spore en lille Forandring til det bedre i sit Befindende trods den urolige Nat, ligesom mere Tro paa Helbredelse, mere Lyst til at kæmpe med sit forkludrede Nervesystem.

Og hun pakkede Journalen ned i Kufferten og lagde sig igen paa Sofaen og faldt i Søvn. Hun sov, lige til Opvartningsjomfruen kom og kaldte hende ned til Middagsbordet Kl. 1.

III

Det var den foregaaende Aften, medens Strandkontrolløren trillede hjemad ad den smalsporede Vej over Lyngbakkerne.

I Stuens lyse Tasmørke nær Vinduet, som vendte mod Solens Nedgang, sad Annie, hans Hustru, en Kvinde med et Ansigt paa fyrretyve Aar og en Figur paa tyve og sang for sin Søn, en krølhaaret Gut paa 8 Aar.

Hun sad ved et gammelt Klaver, der ingen Toner havde mere, og hendes Røst var uden Klang og skar i Ørene. Knægten stod med Hænderne i sine Bukselommer, vuggende sig i Takt med Musikken, og hjalp med sin lyse Barnestemme Moderen paa de Steder, hvor det kneb hende mest, medens hans Øine hang ved hendes Ansigt eller fulgte hendes Hænders usikre Greb i Tangenterne.

— «Næh, Mor, den er for kedelig!» Han greb hende i Ærmet. «Og Mor, du ser saa grinagtig ud i den Sang.»

— «Frants!»

— «Jamen, Mor, du vender dine Øine saa underlig, li'esom . . . li'esom Præsten gjorde i Gaar, da lille Peter Hvass blev begravet. Du gør, Mor.»

— «Fy, min Dreng, den smukke Aftensang!» Hun tjattede Sønnen over Fingrene og bøjede sig over Klaviaturen for at skjule et Smil. — «Men det er paa Tide, vi holder op og dækker Bord, Frants. Nu maa Far vist være her paa Øjeblikket.»

— «Far kan ikke lide, vi synger, vel?» Moderen saa overrasket paa Drengen. — «Ikke saadan no'en, mener jeg,» han pegede paa Noderne — «I fjerne Kirketaarne hist Jamen Mor, det kan han virkelig ikke, det véd jeg, for jeg saa det paa ham forleden Aften . . . men du saa det ikke, fordi at han sad i den anden Stue, og du vidste det ikke.»

— «Nu snakker min Dreng.» Fru Annie vilde rejse sig fra Klaveret, da Drengen hængte sig om hendes Hals.

— «Mor!»

— «Naada?»

«Bare én endnu! Og Ræven laa under Birkerod . . . Mor! — aa, hvad? Den tager vi til aller allersidst.»

— «Jaja, da».

Og Ræven laa under Birkerod

:|: Bort ved Lynget :|:

Og Haren hoppede paa lette Fod

:|: Over Lynget :|:

Drengen havde flyttet sig saa meget fra Vinduet, at Solnedgangens Glød faldt paa Moderens Ansigt.

— «Syng med Frants!» Hun spillede lidt omkring i Melodien.

Drengen havde staaet og set paa Moderen og purret op i hendes graanende blonde Haar, saa det i Aftensolens Lys stod som en Sky af Guld om hendes Tinding.

. . . Det er vel noget til Solskinsdag
 Det glitrer for og det glitrer bag
 :|: Over Lynget :|:

— «Søde Mor, som du ligner Betty nu, næh som du ligner!»

Fru Annie slap pludselig Tangenterne.

— «Mer, Mor, mer!»

— «Ja, nu skal jeg min Dreng.» Hun famlede i Melodien og rømmede sig.

«Og Ræven lo under Birkerod
 :|: Bort ved Lynget :|:
 Og Haren hoppede i vilden Mod
 :|: Over Lynget :|:

— «Højere, Mor! meget højere . . . med Knald du; saadan sang Søster Betty altid.»

Og han satte i med sin Discant, hvori al For-aaret grønnedes og sprang ud:

«. Jeg er saa glad over alle Ting
 Hu, hej! gør du slige svære Spring
 :|: Over Lynget :|:
 Tra-la-la-la.

«Naar kommer Betty hjem igen, Mor?»

Fru Annie var bleven siddende med Hænderne i Skødet og bøjet Hoved og spillede ikke mere.

— «Der er et Vers endnu,» sagde Drengen.

Men Moderen rejste sig pludselig, lukkede Klaveret og saa fra Vinduet ud over Klitterne. — «Det blæser op mer og mer. Hvor bliver Fader af?»

Drengen stod og trommede paa Klaverlaaget og kiggede paa Moderen. Saa begyndte han i en langsom Tone: «Jeg kan rigtignok ikke mine Lektier i Skolen mere, som den Gang Betty var hjemme. Jeg kan ikke, Mor. Og nu er jeg næst nederst paa Bænken, da Peter Hvass er død.»

— «Tys!» raabte Annie og vendte sig om.

— «Ja, der er Far!» udbrød Drengen. Og i det samme gik Døren op og ind traadte Strandkontrolløren.

Frants var første Mand til Velkomst, han fik i al Hemmelighed af Faderen stukket ud et stort Kræmmerhus og var som en Vind ude af Stuen, og

«. . . Jeg er saa glad over alle Ting
 Hu, hej»

skar det ud gennem Køkkenet og over Gaarden . . .

Annie trak Døren til efter Drengen og vendte sig mod Ægtefællen. Hun saa ham et Øjeblik forskende ind i det vejrbidte Ansigt og de brune Øjne, hvorpaa hun med ungdommelig Varme slog Armene om hans Nakke og kyssede ham.

— — — — —

Marius Gerhardt var en Mand, som Folk havde talt meget om i hans yngre Aar, og det just ikke altid for hans Dyders Skyld. Men siden hans Skæg var bleven graat, var der ikke stort andet at udsætte paa Manden, end at han til Tider drak mere, end selv hans Kæmpenatur kunde taale.

Men det var alle og enhver enige om, at han var en god Ægtemand, thi over alt i Verden elskede han sin Hustru, sin Annie, og som Aarene gik, elskede han hende højere og højere.

Naar Fru Annie tog mod sin Mand i Overværelse af andre Mennesker, var hendes Adfærd, som den sømmer sig en ægteviet Hustru og især en Hustru i hendes Alder. Vanemæssig Ømhed, blandet med Værdighed. Ja, om blot Sønnen Frants var til Stede, gik hun aldrig videre.

Saa vilde derfor ogsaa Tredjemand i denne 38-aarige Kvinde med det graablondede Haar og det falmede Ansigt kun se en Hustru, som Hustruer i den Alder er flest, en takkelig Kone med et venligt Gemyt, med sin Sanseglød dækket af et tykt Lag Aske, som tager mod et Kys paa den ene Kind, uden at den anden derom synes at ane det mindste.

Kanhænde han vilde opdage en dirrende Uro over den slanke Kvindefigur med det endnu jomfrueligt runde Bryst, fange et hemmeligt, hurtigt opskydende Glimt i de store, lyseblaa Øjne, og han vilde gætte paa, at Fru Annie i sine unge Dage havde elsket meget og stærkt. Men det var saa ogsaa det Hele.

Strandkontrollørens Annie var dog mere end det. Hun var i Besiddelse af den for en gift Kone i hendes Alder ikke videre almindelige og maaske ikke helt klædelige Egenskab at kunne omgaas sin Husbond, som var hun endnu et ungt længselsfuldt Blod paa tyve Somre; hun ejede til hans Glæde — men ogsaa kun til hans — en Ungdom, som Aarene ikke havde kunnet bøje i Knæ saa lidt som Sorger og et ensomt, for al Afveksling blottet Liv.

Enhver kunde se, at hun var en god Hustru, flittig, sparsommelig, huslig. Og kun én vidste mere at sige om hende, vidste, at hun var en striks Skolemester, naar det tiltrængtes — og det gjorde det desværre hos Marius Gerhardt somme Tider — og derhos en Kvinde, som af Temperament og Snilhed havde lært sig Kunsten at fængsle og fastholde en Mands Sanser og Hjerte, som ikke var altfor kræsen, en Kunst, hun i sine Pignedage havde øvet paa flere Mænd, indtil hun mødte denne Mand og viede ham sit Liv og sine Talenter.

Om dette Møde og dets Følger var der i sin Tid gaaet mange Rygter i Højby, mer og mindre æventyrlige, af hvilke enkelte var komne Ægtefolkene for Øre og havde forskaffet Kontrolløren megen Moro og Annie megen Ærgrelse. Men saa havde den sidste en Gang taget Bladet fra Munden; og skaanselløst havde hun blottet sin Fortid saa vidt, som nødvendigt var, for at lade sine Omgivelser forstaa, med hvilken Ridderlighed Marius Gerhardt havde behandlet hende, Sangerinden, Skuespillerinden, Demimonedamen Annie Wilkens, og ved at sammenholde hendes Fremstilling med hvad man i Forvejen vidste om Strandkontrollørens Liv og Bedrifter fik man frem en Saga, der afveg tilstrækkeligt fra de fleste andre Menneskers til at stille dette Ægtepar paa en Plads for sig i det lille Samfund.

Det var, medens Marius Gerhardt beklædte Stillingen i en lille jysk Købstad som Toldassistent og fast Inventarium i Byens eneste Gæstgivergaard, at en lille Skuespillertrup holdt sit Indtog i Købstaden.

Officer i 64, indstillet til Tapperhedsmedaljen efter Stormen paa Dybbøl, var han i en Alder af 26 Aar formedelst «Fugtighed», for at bruge hans egne Ord, samt «respektstridig Opførsel» og «lidt uregelmæssig Levevis» bleven afskediget af Tjenesten og «benaadet» med Stillingen som Toldassistent i den afsides liggende By, hvor han i en Fart opnaaede at blive en Skræk for alle gode

Borgere og Midtpunktet i en lille Skare misfornøjede Individier, der om Aftenen plejede at samles i Gæstgiverens lille Separatkahyt for at drikke tappert og holde Dom over deres Medborgere.

For Toldassistenten, der kedede sig over al Beskrivelse i Provinsbyen, var en Skuespillertrups Ankomst en kærkommen Adspredelse; tidlig og silde færdedes han i deres Selskab, og han savnede dem dybt, da de rejste, især den muntre og smukke Annie Wilkens. Denne syntes paa sin Side ogsaa at have modtaget et meget gunstigt Indtryk af den mandhaftige Assistent og tidligere Officer, thi da Selskabet den paafølgende Vinter igen forsøgte sin Lykke i Byen, fandt de To straks hinanden paany og saas meget sammen.

Selskabet gjorde kun ringe Lykke. Byens Smagsdommere fandt, at dets Præstationer ikke alene var sunkne betydeligt i kunstnerisk Værd siden sidste Aar, men endog grænsede foruroligende nær til det upassende, det for den gode Tone blandt Byens Borgere anstødelige og farlige. Dette gjaldt især Frøken Annies Maade at spille Komædie paa og hendes Paaklædning.

Den første Forestillingsaften fik hun Lov at passere, ja fra enkelte mandlige Tilskuere høstede hun endog Applaus for sit smukke Ydres Skyld og den Dristighed, hvormed hun havde afsløret sine Legemsformer. Men Aftenen efter gik det hende galt. Dødstilhed blandt det fine Publikum, da hun traadte ind i sin luftige Dragt og en enkelt

Hyssen, da hun med sin stakkels Stemme havde afleveret sine første Kuplets, som kun Galleriet modtog med opmuntrende Haandklap. Saa lidt efter atter en Hyssen, og denne Gang fra en af Byens Spidser, der demonstrativt havde rejst sig fra sin Nummerplads paa en af Gulvets forreste Rækker. Og hans Eksempel fulgte fler og fler, endog de, som fandt det Synd for den kønne Pige, som var saa ganske forstyrret, saa ganske ude af sig selv, at hun end ikke havde Aandsnærværelse nok til at gaa sin Vej. Hele Gulvet hyssede.

Under denne Tumult fæstede mange deres Øjne paa Toldassistentens mægtige Figur, som han stod der synlig for alles Blikke langt fremme paa Gulvet nær den ene Væg. Rolig, kun lidt blegere end sædvanlig stod han og betragtede ufravendt Skuespillerinden.

Saa kom Skandalen, den Byen glemte sent, men Annie Wilkens aldrig.

Marius Gerhardt fangede Skuespillerindens fortvivlede Blik, et Blik der kaldte ham til Hjælp i Nøden. I et Par Skridt stod han ved Rampen, rystede Pianisten ned fra hans Stol og svang sig over denne op paa Scenen; og medens en Bølge af Latter slog op fra Tilskuerne imod ham, tog han den skælvende Pige under Armen og førte hende ud gennem Kulisserne.

Der kom et Efterspil.

Da man nemlig nogen Tid havde raabt «Dacapo» og «Frem med dem» og trampet i Gulvet, aabnedes Døren ved Siden af Fortæppet, og for et æret Publikums Øjne viste Tolderen sig igen med Frøken Annie, eller ikke Tolderen men Officeren. Rank, bydende, militærisk stram skred den høje Mand frem langs Stoleraderne, holdende under sin højre Arm den forgrædte Pige, hvis brogede Dragt stak frem under en lang, mørk Kaabe.

Naar Fru Annie Aar efter fortalte om denne Episode, udtrykte hun sig saaledes: — «Det var forfærdeligt flovt, men alligevel forfærdeligt yndigt. Der var ganske stille, der hvor vi gik, og jeg turde ikke se mig om, jeg var til Mode, som gik jeg nøgen for alles Øjne. Men saa løftede jeg mit Hoved og saa paa min Ridder, jeg saa paa ham hele Tiden, til vi slap ud.»

— — — — —

Som velfortjent og rimeligt var, gav dette Optrin Dødstødet til Ridder Marius Gerhardts Position i Købstaden. Det hjalp ikke, at han ved en «venskabelig Henstilling under fire Øjne» til Redaktøren af Byens Avis, undgik at se Begivenheden paa Tryk, saa lidt som at han efter denne Aften holdt sig ganske neutral, levede tilbagetrukkent og saare eksemplarisk, det blev ham efter en passende Tids Forløb betydet fra højere Vedkommendes Side, at man ikke længere ønskede hans Kvalificationer udnyttede paa Toldvæsenets Omraade der i

Byen, men derimod med Fornøjelse skulde anvise dem en anden Tumbleplads, en mere udstrakt, til hvilken Ende man skulde foreslaa, at han undersøgte den netop ledig blevne Strandkontrollørplads i Højby, hvor vidt den tiltalte ham.

Den gjorde det ikke. Men Gerhardt tog den alligevel; han havde jo intet Valg.

— — — —

Det var Undergangen.

Han følte det den allerførste Dag, han flakkede om alene mellem Klitterne langs den øde Strand den mørke Efteraarsdag, den første Aften han sad bænket i Kroens tilrøgede Skænkestue mellem Egnens tavse Fiskere, og da han stavrede hjem i Mørket ud paa Natten med fortumlet Hoved og Havets Trudsler om Ørene. Men især følte han det i sin fattige Bolig yderst ude ved Klitterne, naar Aftnerne kom. Ikke for det, Boligen var god nok, bedre end han havde ventet den, men alt, hvad der kunde hygge i Ensomheden, manglede; Tag over Hovedet havde han, det var alt.

Da skrev han hen paa Vinteren følgende Brev til Annie Wilkens, hvoraf her et Brudstykke:

Kære, uforglemmelige Frøken!

— — — — —

— — Saalunde lyder altsaa min Saga siden hin Stund, jeg til Afsked trykkede Deres Haand. Og nu siger jeg:

I Fald Deres Hjerte er frit, og hvis De intet har at haabe mer af Livet, da kom til mig. Men har De Vind i Sejlene, saa brug den, bliv borte, og Gud være med Dem! Men hør mig, min uforglemmelige Annie! Jeg er Høvding nu over et vidtstrakt Rige, og uoverskuelige fra den højeste Klittop er mine Besiddelser, min Magtsfære. Jeg har om Aaret 1600 Kr., skriver seksten Hundrede Kroner at leve af; derhos skyder jeg meget Vildt. Ikke sandt en ret pæn Indtægt? Og saa er jeg en stærk Mand, jeg kender ikke til Sygdom. Frister det Dem ikke? Eller skulde jeg mon røre Deres Hjerte? For saa vilde jeg tale saaledes: Ak, jeg er lig et Vrag, Søen har opskyllet paa Stranden, og nu fyger det om Vraget med Sand højere og højere. Jeg ved, at Sandet skal jeg aldrig slippe, og om Ingen vil skaffe mig Luft, da skal jeg kvæles deraf. Og dog, Annie, der lever Mennesker her, sunde og glade, som der i Sandet allevegne gror de dejligste Blomster. Vorherre ved, hvor de kan, men det gør der. Jeg synes, jeg maatte kunne trives i Sandet jeg med, i Fald en Kvinde som De osv. osv.

Han afsendte som Rejseudgifter 30 Kr., Resten af sin Maanedsgage, og Annie Wilkens kom med

sin Datter, et dejligt Barn paa 7 Aar, som Strandkontrolløren ikke vidste noget om, og de blev hurtigt enige.

Der kom en Række lykkelige Aar for Marius Gerhardt.

— — — —

«Ja, min Ven,» skrev han til Maleren Friis paa sin halvtredsindstyveaarige Fødselsdag — «hvad dur nu alle de Teorier til om Fruentimmerne, om Dyden og Opdragelsen, sig mig det? Ikke en Pibe Tobak er de værd, jeg mener Teorierne. Se nu til Annie f. Eks., og husk paa, hvad hun har været før! Ikke sandt, det burde været gaaet galt mellem hende og mig? Jeg burde for længst være ruineret, jeg med mine stakkels 1600 om Aaret og min Tilbøjelighed for Flasken, og lueforgyldte Horn i Panden burde jeg haft, i Fald man kunde regne med Kvinderne som de med os.

Den Dag hun kom sejlene ind i min Stue som klippet ud af en Modejournal, udhalet med alt, som kunde fordreje Hovedet paa en gammel Kavaller, da sagde jeg til mig selv: Den gaar ikke, Marius — aldrig; eller den gaar galt i hver Fald. Den gik udmærket, som du har set, jeg skibbrudne Mand kom i Havn. Og derfor siger jeg: Kvinden, kære Ven, skal vi holde hende ude af Beregningerne! Hun tager os ellers ved Næsen, os, Teorierne og til Tider Vorherre med,

og hun gør det med et Smil, der siger saadan noget som: I hitter aldrig, gode Venner, Rede paa os, aldrig saalænge Verden staar, for vi er i Tilværelsen det store Under, bitte Børn, det store Under»

IV

Gerhardt var kommen ædru hjem, og hans Hustru viste ham sin Paaskønnelse derfor.

Saa snart Aftensmaaltidet var til Ende og Frants bragt til Sengs med Aftenbøn og Godnatkys i sit lille Loftsværelse, traf Fru Annie visse smaa hyggelige Arrangements for Resten af Aftenen i et Værelse ved Siden af Dagligstuen, det hun kaldte for sit Kabinet, hvad hun godt kunde gøre, da det foruden at være Opbevaringsstedet for saa godt som alle Strandkontrollørboligens Værdigenstande og Luksusting var lille nok til at hedde saadan.

Naar nemlig Marius Gerhardt havde plantet sin kæmpestore Person i den Damaskes Lænestol nær Ovnene, og Annie taget Plads i Sofaen, var der ikke ret vel Plads til flere Personer derinde, i den Grad dekoreret var Stuen med Blomster, Nipsetagerer, Flugtstole, Pynteborde o. s. v. Men Annie ønskede heller ingen andre i Kabinettet. Det var ikke en Allemandsstue, var kun for ham og hende og det endda kun ved visse Lejligheder.

Herinde udfoldede hun al sin kvindelige Snildhed og gjorde det for ham saa godt, hun evnede; herinde om ellers noget Steds i Verden maatte han, saa syntes det hende, kunne glemme, at han var en stakkels fattig, underordnet Embedsmand, hvem Verden havde sparket til Side og for lang Tid siden glemt, herinde maatte han — om han trængte dertil — kunne leve sig tilbage i hine Tider, da han som flot Officer færdedes i fine Stuer og hos fine Damer.

Fine Stuer, fine Damer! Ak, det var jo kun Spøg med disse Arrangements i de sildige Aften-timer, ikke stort andet end Spøg. For saa nemt gik det ikke at snyde sig fra Fattigdommens og Ensomhedens Virkelighed. Det var Spøg dette Traktement med ret simpel Rompunsch, der skulde gælde for Vin i det smukke Krystalglas, saa vel som Cigaren, den hun hentede fra sin Skriverbords-skuffe og bød ham saa sirligt mellem Pege- og Tommelfingeren. Imiteret Vin, imiteret Havanna! Og endelig en lille Smule Spøg i det, at hun stadsede sig saadan op, hun den halvgamle Kvinde med Haaret i Krus over de blaa Øjne og med det vinrøde Silkeliv, der blottede hendes runde, hvide Hals. Imiteret Ungdom, imiteret Finhed! Thi graasprængt var det fordums, askeblonde Haar, og Hænderne, de arbejdsvante Hænder! hvor stak de forskrækkeligt af mod det fine Hæklearbejde, som hun altid arbejdede paa i denne Stue, men som

ikke syntes bestemt til noget som helst anvendeligt i Huset.

Men Annie vidste intet andet at stille op mod Livets sløvende Ensformighed og tunge Alvor end disse smaa trodsige, spøgefulde Indfald. Og forfaren som hun var i det, som vækker Mænds Velbehag, virtuosmæssig Tekniker i Udfoldelsen af, hvad der klædte hendes ungdommelige Skikkelse forstod denne godhjertede Kvinde som en moderne Vestalinde i saadan Grad at vogte den brændende Ild, at Marius Gerhardt drømte sig bort fra de øde, vilde Egne tilbage til den Plads i Livet, der en Gang havde været hans. Og Havet derude hørte han ikke, vant som hans Øre var til dets evigt buldrende Trudsler.

— — — — —
Imidlertid havde Fru Annie denne Juniaften ikke Held med sine spøgefulde Indfald; der var intet at stille op med Strandkontrolløren. Han sad tavs ved Punschen og Cigaren eller svarede sin Hustru hen i Vejret.

Annie vidste ikke, hvad der var i Vejen. Denne Forflyttelse til Embedet i den sjællandske Købstad — ja, det maatte det vel være, og saa det, at hun ikke havde røbet mindste Glæde ved Budskabet derom? Og nu sad han vist og brød sit store, graahaarede Hoved med, hvorfor hun ikke var begejstret over Avancementet. Monstro han anede Grunden?

Nogle Gange var hun lige paa Nippet til at sætte sig paa hans Skød og spørge ham ud. Men hun gjorde det ikke. Hun fandt ingen Smag i denne gifte Kvinders almindelige Trafik at fritte Ægtefællen og føle sin hustruelige Værdighed saaret, naar han trækker sig ind i sig selv. Hun fandt det i sin Orden, at der til Tider i Sjælens Dyb skjuler sig et Liv, der bør leves alene, Længsler, som ingen maa kende, Tanker, der bør blive, hvor de er, og at Straffen med Retfærdighed rammer den Kvinde, der for at eje sin Mand med Hud og Haar, tiltvinger sig Adgang til dette Dyb, al Personligheds Ophav, hvis Hemmeligheder saa langt fra skiller Mand og Hustru, at de tværtimod lokker Mands Sjæl til Kvindes Sjæl, evigt og altid lokker og drager medens Aarene gaar med samme sittrende, lykkelige Uro som den, hvormed de første Gang mødtes.

Nu kunde der maaske i strengeste Forstand vanskeligt tales om et Sjæledyb hos Strandkontrollør Marius Gerhardt, altsaa heller ikke om Hemmeligheder i dette Dyb. Han var efter sit Giftermaal bleven en lojal Mand, optimistisk af Livsanskuelse. Tilfreds som han var med sin Kone, var han det med Samfundet, de regerende Myndigheder og Kirken, alt kort sagt, hvad han tidligere havde ligget i Krig med.

Men dette vilde hans Hustru ikke rigtigt tro paa. Hvorfor kunde han da ikke aflægge den Vane at drikke? Og var det Vane alene, eller gjorde

han det ikke snarere for at glemme Livets Skuffelser? Men uforknytt holdt hun den Ed, hun havde svoret i sit Sjæledyb: aldrig at lade ham fortryde den Dag, da han havde kaldt hende til Hjælp mod Undergangen i Sandet og givet hende, den foragtede Kvinde, en Hustrus Værdighed.

Jo længere Aftenen skred frem, desto ængsteligere blev Annie over Mandens Tavshed, og hun holdt tilsidst op med at tale og passede i Stilhed sit Haandarbejde.

— «Blæsten tager til,» sagde hun omsider, træt af Tavsheden, og rejste sig for at forlade Værelset.

I Dagligstuen klappede et Vindue, som vendte ud mod Havet, hvorfra Vinden kom. Hun satte Krogene paa og rullede Gardinet ned, og ordnede ved Lysskæret fra Kabinettet et og andet derinde, gjorde en Runde i Køkkenet efterseende Døre og Vinduer og vendte tilbage.

Ved sit Arbejdsbord standsede hun med et Ryk og saa hen paa Manden.

— «Hvad skal det sige? hvor kommer det her?» Hun greb et Fotografi i Ramme, der stod ved hendes Sytøj. — «Marius!»

— «Annie!» Han nærmede sig og tog hende om Livet.

— «Hvorfor har du stillet det Billede her? Du skjuler noget for mig, du har været i Kroen, du har besøgt hende?»

— «Jeg forsikrer dig, jeg kørte bare derhen for» . . .

— «Men hvad er Hensigten med at stille hendes Billede paa mit Bord?»

— «Er du ikke for haard mod hende, Annie? Dersom vi tog Betty lidt anderledes . . . med det gode, du?»

Annie lagde Fotografiet paa Bordpladen med Bagsiden øverst og saa op paa sin Mand.

— «Angrer hun?»

— «Hm, angrer . . . hvis vi talte med hende . . . du kan tro, hun» . . .

— «Jeg spørger: angrer hun sin Løsagtighed, Skandalen hun har bragt over os, over mig, sin Moder, der ikke kan taale den?»

— «Annie!» Strandkontrolløren klappede sin Hustru paa Kinden.

— «Der er ingen i Kroen, som véd om Historien, ingen, ikke en Mors Sjæl, Annie, uden Værten og hans Kone, og de tier nok.»

— «Du er blind, Marius. Her i Højby snakker man om hende . . . jo jo, jeg véd det. Men du svarer mig ikke? Angrer hun? Hvis ikke, da er hun en . . . en» . . . Hendes Stemme blev hæs og rystede.

— «Annie!»

— «Da er hun en Skøge! Svar, er hun saadan en . . . saadan en, som jeg var? Skal jeg rammes nu af Gengældelsen?» Hendes blussende Ansigt fløj lige paa hans.

— «Annie!» Han greb hende i Armen.

— «Er hun en Skøge?» skreg hun.

Strandkontrolløren slap sin Hustru. — «Skam dig!»

— «Aa, jeg forstaar, jeg forstaar . . . Arven fra Moderen . . .» Hun støttede sig til Bordpladen og græd.

Men nu blev den stærke Mand hidsig og slog i Bordet, saa Lampeglasset gik itu. — «Skøge, Tøjte, Allemandstøs!» raabte han op — «er der mer endnu, hvad? er der mere? Saa kom med det paa en Gang, herut med det altsammen, med alt det Snavs, man kan overstænke en stakkels Pige med! Det er ellers første Gang, Lieutenant Gerhardts Hustru tager de Ord i sin Mund, første Gang de er hørte her i Huset. Har de brændt dig i Hjertet de mange Aar, Annie? . . . har de brændt dig? For Satan, saa svar! Er det derfor, du har grædt i Smug og . . . og sungen bedrøvelige Sange? Ja, saa, ja, saa . . . Men saa jeg da, hvad er jeg? Eller forstaar du ikke, hvorfor jeg spørger saadan? Er jeg din sidste Elsker, kanske? Eller er jeg din Husbond?»

Han tog sig til Panden, hvor Blodaarene bugtede sig under den røde Hud, og tav forpustet.

Men hun stod og græd og holdt fast om Lampen, at den ikke skulde vælte. Saa blev han blød om Hjertet og sagde mildt:

— «Annie! alt det, alt det slemme har du ikke været, du har aldrig været det, derfor er du

bleven den, som du er nu, fordi du aldrig har været det, indser du, kære Annie? For du véd, at jeg har ikke hjulpen dig ud deraf, det har du selv gjort. Jeg tog dig, fordi du var smuk, fordi du . . . du daarede mine Sanser, og fordi jeg ikke vilde dø. Derfor tog jeg dig. Men se, du har gjort mig lykkelig, og jeg lever endnu; jeg vil leve længe, det kan du forlade dig paa, blive en gammel graa Bjørn, og velsigne dig, Annie. Jeg véd nok,» vedblev han efter en lille Pavse og drog hende nærmere til sig. — «Jeg véd, hvad du staar og tænker paa, Annie, jeg véd det rigtig godt: at jeg giftede mig af Fortvivlelse, i Blinde, og naar man gør det, og saa oven i Købet er et Stykke af en Drukkenbolt, saa» . . . Han drejede hende om imod sig og rettede sig i sin fulde Højde: «Men ser du, jeg var en Gang en stout Karl, lille Frue, en Krigsmand med Mod i Brystet, med Ære i Livet, og aldrig har jeg lumpet mig frem i Verden. Og dette med Æren og anset Familie og saa videre, det ruller i Blodet, det bliver der, og der skal andet end Drik til at skylle det væk. Hvorfor, Annie, har jeg nu i de mange Aar aldrig skammet mig ved dig, hvorfor har jeg, saa ofte jeg tog dig i Favn, følt en Husbonds Glæde ved dig? Fordi du . . . fordi du er en af de Kvinder, Mænd ikke kan ødelægge, Annie; en af dem, Forsynet har Brug for til det bedste: til Hustruer og Mødre. Naa, og saadan er det jo gaaet dig. Er ikke Frants en prægtig Dreng, netop saadan en Dreng,

som en Kvinde ønsker at blive Moder til, og har han ikke Himlens Blaa i sine Øjne?»

— — — —

De stod længe tavse, i tæt Omfavnelse, medens Blæsten fyldte Huset med sin Susen, og Havets Brølen kom nærmere.

— «Hvor det stormer paa Annie! Der bli'r nok Omslag i Vejret.»

Et Pres af Luft fôr hylende gennem Klitterne og kastede sig med saadan Kraft mod Huset, at Lampekuplen dirrede.

— «Det har vi aldrig haft Mangel paa, du Annie — paa frisk Luft, mener jeg.»

— «Næ-æ,» svarede hun hen i Vejret, med Øjnene vidt aabne mod Lampeflammen. — «Marius, vi har aldrig haft Mangel. Gud har været os god.» Hun smøg sig ud af hans Arme. — «Og derfor synes jeg» . . .

. . . «at vi burde være ham taknemlige og blive, hvor vi er, blive i Sandet, hvad?»

— «Ja!»

— «Jamen, er det nu ogsaa din eneste Grund? Næh, værsgo og se paa mig!» Han trak hende til sig. — «Op med Gluggerne! Er der ikke noget andet ogsaa?»

— «Jo, der er.»

— «Noget, som du . . . vil beholde hos dig selv, du listige Kvinde?»

— «Marius!» bad hun og rev sig løs.

Strandkontrolløren strøg sig over Skægget og sendte hende et forlegent Blik. — «Jaja, Annie.» Han vendte sig bort og tændte Resten af sin Cigar ved Lampen. — «Det vil vi ikke tale om. Men, hvad er det du bestiller? klæder du dig af allerede?»

Hun stod foran Spejlet og hængte op sit røde Silkeliv.

— «Jeg klæder mig om.» — Hun smøgede Kjolelivet af, lagde det omhyggeligt sammen og knælede foran en lille broderet Puf, der stod under Spejlet. Dybt paa dens Bund gemte hun sin Pynt.

— «Begraver du din Stads?» Han satte sig ned og saa paa hende.

Hun smækkede Laaget i og rejste sig. Et Stormkast stærkere end de andre fløj paa Ruderne.

— «Hør, hvor det raser derude, Marius!»

— «Naa, lad rase! Hytten bliver dog staaende, skal du se. Grundmur, min Tøs, Grundmur!»

— «Ja, Gudskelov!» Hun samlede med sin venstre Haand Linnedet over sit nøgne Bryst og bøjede sig ned og kyssede ham, og gik.

Da hun efter nogle Minutters Forløb atter viste sig, havde hun sin daglige mørkegraa Kjole paa.

— «Vi er nu gamle Mennesker, Marius,» sagde hun med et højtideligt Ansigt. — «Jeg er en graahaaret Skønhed, du, som» . .

... «som finder det urimeligt længere at pynte sig.»

— «Jeg har baaren megen Pynt i mit Liv. Men i Aften,» hun slog sine Arme om hans Hals — «har jeg forstaaet, at det ikke mere behøves.»

— «Naa-aa, næh — behøves! Luksus naturligvis, Annie, Øjenlyst for en gammel Kavaller — hæ!»

— «Øjenlyst, ja!»

— «Øjenlyst og Hjertensfryd og saa videre, men selvfølgelig hvis du» ...

— «Hvad mener du?»

— «Hvis du er træt af Pynten, mente jeg.»

— «Hun har gjort mig træt og ked af det ... lige fra den Dag» ...

— «Saa, saa, Annie, tag det nu ikke saa tragisk. Det gaar nok over, skal du se. Forresten ser du ogsaa godt ud i den graa der ... paa Ære gør du. Naa, men forresten,» i hans brune Øjne under de posede Øjenlaag krøb der frem et lunt Smil — «Naturam furca pellas ex, Annie.»

— «Hvad skal det sige, Marius?»

— «Det er Latin, min Pige. Vil du have det paa Dansk, saa» ...

— «Nej, jeg vil ikke.» Hun lagde Haanden paa hans Mund og gik hen til Bordet og tog sit Arbejde.

«En . . . to» . . .

— «Nej, lad mig trække Vejret først.»

— «Værsgo! Færdig? Saa tæller vi paany.»

— «Færdig!»

Han lagde sin Arm fast om hendes Liv. «En . . . to . . . tre.»

Og i strygende Fart gik det ad den slyngede Stig gennem Lyngen opad den stejle Bakke, stadig opad lige bus paa det mægtige Fyrtaarn øverst paa Bakkens Top. Der standsede de.

Sara lænede sig forpustet til Fyrtaarnets Murværk.

— «Aa, de gale Menneske!»

— «Herregud, hvor De snapper efter Vejret!»
udbrød Friis. «Se paa mig til en Sammenligning!»

Han rettede sin kraftige Figur i Vejret; hans brede Bryst aandede roligt og regelmæssigt trods det stærke Løb. «Og Pulsen til Tjeneste.» Han strakte Haanden frem. — «Det er jo Ting, De som Læge forstaar Dem paa.»

Hun slog leende til hans Haand. — «Aa, ja,

det tror jeg nok, saadan en Blok af et Mandfolk!»

— «Ja, til en Blok er De ganske vist endnu ikke avanceret — heldigvis for Dem.» Hans blaa Øjne gled beundrende hen over den slanke Pige-skikkelse.

Med en fortrædelig Mine rev hun Parasollen, som han før Løbet havde bemægtiget sig, ud af hans Haand og begyndte langsomt at stige ned ad Bakken, følgende Stakittet om Fyrmesterens lille, forpjuskede Køkkenhave. Friis fulgte langsomt efter.

I Bunden af en Indsænkning eller Kløft, der skilte Fyrbakken fra Klitternes bratte Fald mod Havet, standsede Sara og vendte sig om mod sin Ledsager.

— «Skal vi sætte os her?», spurgte hun og løsnede Bændlerne om en Skitsemappe, som hun havde holdt under Armen.

Friis kastede et Blik tilbage mod Fyrtaarnet. — «Vi maa længere bort og højere til Vejrs, Frøken. En Kammerat som den,» han pegede paa Fyrtaarnet, «maa man have paa længere Afstand; men her gaar det an.» Han standsede halvvejs oppe paa Klitten.

— «Nu ligger alt frit for Dem, Bakken, Husene og Signalstationen, og det maa altsammen med paa Tegningen, hvis man skal faa det rette Begreb om Fyrtaarnets Højde. Ja, begynd De saa kun, Frøken Student!»

Sara Martens satte sig i Græsset med Bogen paa sit Skød og begyndte at tegne, medens hendes Ledsager med en tændt Cigar strakte sig, saa lang han var, ved hendes Side.

— «Vil De ryge?», spurgte han. Hun rystede paa Hovedet.

— «Ikke en lille, uskyldig Damecigar?»

— «Vil hellere have den til Gode,» svarede hun — «med mindre vi byttede Roller. Hvis De tegnede, og jeg røg, spildte vi da ikke Tiden begge To.»

— «Tiden!» — Maleren blæste en Røgsky op i den stille Luft. — «Den har man saamænd fuldt op af her ved Badestedet.»

— «Ja, De bestiller vist ikke meget?»

— «Aa, nej. Tager nogle Personalstudier imellem, samler Indtryk.»

Sara lo. — «Ja, jeg har lagt Mærke til det.»

— «Saa — aa?» Friis betragtede nysgerrigt den unge Pige.

— «Men det kommer jo rigtignok ikke mig ved.»

— «Jeg forstaar Dem ikke, Frøken.»

— «Jeg tror at burde sige Dem» — her tog Sara Blyanten fra Papiret — «at vor fælles Bekendt, Grosserer Blom, begynder at finde Deres Musikstudier med hans Frue noget mistænkelige.»

— «Frøken!»

Sara trak et Par Streger paa Papiret. — «Item at Betty» . . .

— «Betty! se, se!»

— «Ja, man snakker lidt om Dem og Mamsellen ved Bufeten.»

Maleren rejste sig op paa Albuen og rynkede Panden.

— «Min naadige Frøken, jeg er ingen Libertiner. Betty er Datter af et Par Mennesker, som jeg sætter særlig Priis paa. Hun har tjent mig som Model, hvis det er den Omstændighed, som De» . . .

— «Jeg!», svarede Sara, betuttet over hans Heftighed. — «Jamen jeg refererer jo kun . . . De maa endelig ikke tro . . . forresten glæder det mig . . . glæder mig meget» . . .

— «Hm», Maleren betragtede hende opmærksomt. — «Naa, hvad vil De forresten, at en stakels Maler skal tage sig for» — vedblev han godmodigt — «naar det som de sidste Dage har regnet fra Morgen til Aften? Hvis De brød Dem om Musik, vilde De vel søge ud blandt Selskabet den, som havde samme Passion, ikke sandt?»

— «De er vred endnu, Hr. Friis?»

— «Nej, nej, paa ingen Maade, Frøken. Nej, nu tier jeg. Klem De saa paa Fyrtaarnet!»

En Tid gik hen i Tavshed. Han røg, og hun tegnede og viskede ud. Hun viskede ofte ud, og hver Gang han hørte Viskelæderets Skruppen paa Papiret, lo han i Skægget og kastede et stjaalent, ømt Blik paa hende. Uden Tvivl kneb det med Fyrtaarnet; han gad vide, hvilken Façon det fik

paa Tegningen, og hvor længe hun vilde sidde saadan og tegne og viske ud og gøre om uden at bede ham hjælpe sig. Det kunde han vist vente længe paa; den Pige saa ud til at stole paa sig selv, hjælpe sig selv ud over Livets Vanskeligheder. Der stod en taalmodig, flittig Vilje skreven i den skarpe Profil, et Drag af anspændt, næsten smertefuldt Tænksomhed om Øjnene. Men hvad han som Physiognomiker navnlig lagde Mærke til, var Munden, som i Modsætning til det øvrige Ansigt havde bevaret en Rest af sin søde, buttede Barnlighed, som navnlig kom frem, naar hun var i Ro og ikke følte sig iagttaget. Aa, den Mund! den Mund! hvor var den vakker!

Saa, for Pokker! Der kom det Viskelæder igen for tiende, tolvte Gang, og nu kunde han ikke styre sig længer, men rejste sig op og standsede hendes Haand.

— «Jeg beder Dem, lad mig faa det! De — ja, undskyld! — men De slider jo det stakkels Papir som en Skurekone. Hvorfor ikke nøjes med Blyanten? Den kan bruges til mer end blot tegne med. Tillader De et Øjeblik. Ser De, saadan og saadan maaler De med den; i strakt Arm ud fra Dem maaler De vandret og lodret Bakken histovre, Bygningerne, hele Klatten i deres indbyrdes Størrelsesforhold og inddeler saa derefter Papiret. Og saa ganske lette Streger, mange Streger; De kan altid senere finde den Streg, som er den rigtige og tegne den op.»

Hun begyndte ufortrødent forfra paa et nyt Stykke Papir, medens han af og til kiggede over hendes Skulder ned paa Arbejdet, rettede paa Tegningen med egen Haand hist og her for saa atter at strække sig i Græsset dampende paa Cigaren, medens han stirrede op i den blaa Himmel og lod sig bage af Solen.

Ikke en Sky deroppe saa vidt han kunde se. En eneste, dyb, blaa Uendelighed altsammen, og Havet, som han vendte Ryggen til, var endnu mere blaat og saa stille, thi alle Vinde sov. Blaat i Massevis foroven og Blaat forneden plus en hvid Strandbred og grønne Klitter. Havde malet det saa ofte før, umuligt at pine noget nyt ud af al den Blaanelse og Grønnelse. Men dejligt at drive i var denne solblanke Julieftermiddag i hendes Selskab, Luften saa lun og fugtig af Havets Aande og krydret af Timianens skarpe Duft, og saa stille. Som eneste Lyd i denne øde Natur Vesterhavets Brusen dybt under dem mod Strandbredden, en Lyd som et mægtigt Rovdyrs veltilfredse Knurren.

Du Hav, som fra din dybe Seng
Med Bulder slaar din Harpestreng
og kaster dig med trodsigt Mod
ind under Klittens Fod.
Og du som under Vuggesang
ind imod Strandens aabne Fang
udsender dine Glutter smaa
med Himlens Farve paa.
O lær mig

— «Hvorfor tegner De ikke?»

Sara havde lukket Skitsebogen og sad lyttende til hans Sang.

Ved hans Spørgsmaal rejste hun Hovedet. — «Aa, jeg blev saa træt paa en Gang. Nej De skal ikke se paa det, det duer vist ikke.»

Friis bemægtigede sig imidlertid trods hendes Modstand Bogen.

— «Ikke sandt, det er Juks?»

— «Hm, ja — hvis jeg havde tegnet det, men nu er det Dem, og saa siger vi la la, ikke saa ilde.»

Han gik Tegningen igennem i Enkelthederne, rettede her og der, medens han pegede over mod Fyret, blev ganske ivrig i Demonstrationen af Linjernes Forløb, Linjer, som var paralelle, Linjer, der havde deres Forsvindingspunkter o. s. v. Sara havde hans skæggede Kind til sin, men nænnede ikke at flytte sig; hun fulgte med, saa godt hun kunde, men forstod næppe Halvdelen.

— «Jaja, det kommer en anden Gang, Frøken. Tag nu Plads, som De sad før, og laan mig Bogen.»

Han fjernede sig nogle Skridt og satte sig ned, men kom atter tilbage til den unge Pige og rettede paa hendes Stilling.

— «Den venstre Albu støtter De paa Knæet, og Kinden paa Haanden. Højre Haand i Skødet. Nu er det godt, nu ser man Figuren.»

— Sara lo. — «Skal jeg tegnes af?»

— «Ja, hvis De ikke har noget derimod.»

— «Aa, nej.»

Og alt medens han tegnede, talte han til hende. Om hendes Udseende talte han, som Dag for Dag blev sundere; han gav hende Raad om dit og dat, om de Spadsereveje, hun helst burde vælge, de Udflugter i Omegnen, som lønnede sig bedst, og om de Mennesker, hun kunde omgaas med størst Udbytte.

Sara sad tavs og saa hen for sig, underlig forlegen ved saaledes at blive beskuet fra Top til Taa og med en ejendommelig prikkende Fornemmelse i Huden, som om hans Øjekast stak hende; men ved hans sidste Bemærkning sagde hun: — «Jeg skøtter ikke rigtig om at omgaas dem, De der nævnede. I Fald De derimod vilde tage Dem lidt af mig, lidt kammeratlig, mener jeg, vilde det glæde mig.»

Maleren slap Blyanten og saa paa hende.

— «Nu synker De for meget sammen, Frøken.»

Sara blev rød i Hovedet og rettede sig. — «Tak, og hvis De vilde løfte Hovedet blot en Kende i Vejret og saa sidde rigtig stille.»

— «Jeg maa altsaa ikke tale?», spurgte hun skarpt.

— «Undskyld mig, men det er Ansigtet, det gælder nu.»

De tav begge i flere Minutter.

Hun saa over mod Fyrtaarnet, hvis simple, storslaaede Linjer havde forvoldt hende før saa

mange Bryderier, og han saa paa hende. Skarpe som en Rovfugls fæstede hans Øjne sig paa det stolte, blege Ansigt under den lyse Straahat. Men med ét lagde der sig et Smil over hans Træk, det krøb frem i hans stirrende Øjne og gjorde dem milde og skælmske. Han løb med Blyanten let over Konturerne af hendes Profil, rundede af hist og her, sløjfede, glattede — altsammen uden at se paa hende, skitserede til Slutning Omgivelserne med raske Streger og lagde Tegningen fra sig i Græsset.

— «Færdig, Frøken. Ja Ligheden i strengeste Forstand er det ikke kommen mig an paa,» sagde han og rakte den unge Pige Bladet.

— «Men derfor har jeg ogsaa til Vejledning for Publikum sat Navnet under, som De vil se: Frøken stud. med. Sara Martens, Vesterhavet d. 3. Juli 188 —, tegnet i hendes . . . ja, hvor gammel behager Frøken Student at være?»

— «Fem og tyve Aar,» svarede hun og rakte ham Tegningen.

— «Hvad synes De om den?»

— «Godt,» svarede hun og saa smilende paa ham — «men som De sagde, den ligner ikke.»

— «Nej, den er flatteret,» svarede han og lagde Bladet ind i Bogen. — «Ja, misforstaa mig ikke, Frøken, jeg vilde blot sige, at dette var Deres Søndagsansigt, og at det . . . det klæder

Dem adskilligt bedre end den . . . sure Mine, som De til Hverdags vandrer om med ved Badestedet.»

— «Er jeg sur?» Hun saa ham smilende ind i Ansigtet.

— «Nej, ikke nu. Nu ser jeg som sagt Deres Søndagsansigt, saa vakkert, saa nydeligt» . . .

— «Hr. Friis!» Den unge Pige lagde sin Haand let paa Malerens Arm og betragtede ham med et alvorligt, nysgerrigt Blik. — «Vil De en Gang for alle love mig noget?»

— «Aa, Frøken, den Slags Løfter til unge Damer» . . .

— «Jaja, De har Ret — i Almindelighed. Men sig mig, om De nogensinde har grebet mig i Koketteri? Naa, men af hvad Grund forskaaner De mig saa ikke for slige Netheder, eller hvad mener De at opnaa dermed? Prøv at behandle mig som en . . . en ligestillet, uagtet jeg er Kvinde, vil De ikke nok det? Jeg tror, vi To kunde være hinanden til behagelig Omgængelse, Hr. Kunstmaler, i det mindste vilde jeg være meget glad for Deres Selskab.»

Og da Friis uden at kunne finde paa et passende Svar bukkede til Tak, vedblev hun, medens de langsomt vandrede langs Klittens Skraaning: — «De vilde gøre en god Gerning imod mig, for jeg gaar og keder mig i dette Driverliv mellem disse fremmede Mennesker, især mellem Damerne.»

— «Det er Deres egen Skyld, Frøken Martens.»

— «Aa, nej, men jeg tror saamænd, at de er i Vildrede med, til hvad Køn de skal regne med,» svarede hun leende.

— «Ja, maaske, Frøken Student, men» . . .

— «Frøken Student!» — Hun lo — «jamen, kan man ikke være Kvinde, fordi man studerer?»

— «Kan være — jo. Det tør jeg ikke benægte.»

Sara gik nogle Øjeblikke tavs.

— «Naa, ærligt talt,» sagde hun — «befinder jeg mig nu ogsaa bedst i Selskab med Mænd, som jo desuden har været næsten min eneste Omgang i flere Aar.

— «Meget smigrende for os Mænd, Frøken.»

— «Ja, jeg mente just ikke, at Mændene har vundet ved Bekendskabet, at de er blevne større i mine Øjne; nej, Kvinderne er blevne mindre, ikke saa meget den enkelte Kvinde for sig som . . . Kvinderne som Korporation, Kvindekønnet altsaa. Man har det godt imellem dannede Mænd; ja, jeg véd ikke, hvorledes jeg skal udtrykke det, men det er vel, fordi Mandfolket bliver borte, lægges ligesom til Side; mellem Kvinderne er det anderledes; der falder altid den enkelte ud fra det hele, agerer som Kvinde paa egen Haand.»

— «Kvinderne er mere personlige,» indskød Maleren.

— «Nok muligt. Men det har været en af mine bedste Glæder i min Studietid at tilhøre Eders Lav, blive behandlet som en af Eders egne.»

Friis blæste langsomt Røgen fra sin Cigar og betragtede i Smug den unge Pige med et Smil. Saa sagde han efter en lille Pavse:

— «Jeg anser det for min Skyldighed, Frøken, at præsentere mig for Dem, inden jeg modtager det ærefulde Forslag, De før gjorde mig.»

— «Hvad mener De,» spurgte hun forundret.

— «Blot det, at jeg vist ikke er en dannet Mand i Deres Forstand; jeg er tout simplement et Mandfolk.»

— «Det var kedeligt,» svarede hun koldt og gav sig til at trække sine Handsker paa, et Par lange Handsker, Stridshandsker syntes Maleren, det var. — «Og det lyder som en Advarsel næsten.»

Inden Friis kunde finde et passende Svar, havde Sara vendt ham Ryggen og langsomt begivet sig til Vejrs op paa Klitten. Paa dens Top blev hun staaende, støttet til sin Parasol, hensunken, som det lod, i Beskuelsen af det sommerblaa Hav og den hvide, mennesketomme Strandbred dybt nede. En Midsommerdags Sabbathshvile laa over Himmel, Hav og Kyst; ingen Skibe at opdage, kun et Par Steder langs Horisontens uhyre Cirkelbue nogle mørke Røgstriber fra Dampere, der var blevne borte i Synskresen, og højt til Vejrs nogle

bitte smaa hvide Skyer, der ikke vidste, hvor de skulde sejle hen i den stille Luft.

— «Har De saa betænkt Dem?»; hun vendte sig omsider om imod ham — «og giver De mig Løftet, jeg bad om?»

— «Jeg giver Løftet.»

— «Godt,» svarede hun og slog Parasollen op — «saa er det i Orden.»

— «Hm» — brummede Friis — en net Orden.»

— «Hvad siger De?»

Maleren vendte sig pludseligt om mod den unge Pige.

— «Men om jeg nu» — han kastede Cigaren fra sig — «for det kunde da hænde, at jeg blev det; det er jo ingen Skade til at tage det med i Betragtning . . . Jeg tænker paa»

— «Tanker er toldfri,» svarede hun og saa ud over Havet — «det angaar mig ikke i mindste Maade, om»

— «Om hvad?», han stirrede hende i Ansigtet — «om jeg blev forelsket i Dem f. Eks.?»

— «Jo, det angik mig rigtignok,» svarede hun og saa overrasket paa ham. — «Og det er i sin Orden, at De ogsaa tager den Mulighed i Betragtning, Hr. Friis, men . . . ja, jeg bør jo være ærlig imod Dem: Det vilde være spildt Ulejlighed, det vilde ikke føre til noget.»

— «Nej, det vilde det rimeligvis ikke,» sagde Maleren med et saa pudsigt Udtryk af Nedslaaethed, at Sara brast i Latter.

— «Nej, for De er jo Fremskridtskvinde,» vedblev han irriteret over hendes Munterhed og beherskede Væsen. «Men lige meget, Frøken Student, om De saa var Professor ved Universitetet, saa med de Læber og den Figur»

Hun aabnede Munden som for at give et skarpt Svar, men vendte sig bort og begyndte at stige ned ad Klittens Skraaning.

— «Jeg har vel ikke fornærmet Dem, Frøken Martens?»

Hun rystede paa Hovedet og standsede.

— «De har den sædvanlige suveræne Mandfolkeforagt for Kvindens Evner til at gøre sig fri. De skærer os naturligvis alle over én Kam med Ordet Fruentimmer. Det nytter ikke noget med Udviklingen, for vi beholder alligevel vort Køns Fejl og mister under Kampen dets bedste Prydelser. Aa, den gamle Vise, jeg kender den!»

— «Javist, javist, men er De nu ikke kommen for Skade at give den gamle Vise Ret? Eller hører maaske Evnen til at elske ikke under Kvindens Prydelser?»

Hun stod og ridsede med Parasollen i Græsset, og over hendes Ansigt laa der en varmere Tone end ellers, da hun svarede:

— «Men denne Evne kunde jo være bleven ødelagt.»

Hun sagde det med et saa tungt Udtryk, at Friis ikke vidste, hvad han skulde svare.

— «Lad nu Vaabnene hvile,» sagde hun og løftede sit Ansigt — «Lad os benytte det dejlige Vejr og se os om i Egnen, jeg kender jo saa lidt til den.

VI

De fulgte det høje Land mod Syd ad Stier, hvorfra de ikke kunde øjne Havet, indtil de naaede Randen af en dyb Slugt mellem Klitterne, der løftede sig højere og vildere her end andre Steder.

Friis greb sin Ledsagerindes Haand for at bistaa hende ned ad den bratte Skrænt, men Sara blev staaende med hans Haand i sin og betragtede med Undren det Landskab, som viste sig for hende. Hun saa atter det sommerblaa Hav, men nu langt borte og dybt nede, hinsides en Mængde smaa nøgne Sandhøje og den brede Strandbred, der løb ud i Solrøg fjernt mod Syd. Men især fængsledes hun af Kløften under sine Fødder og af en lille Bæk, som gennemstrømmede dens Bund, der var fuld af Blomster, og som blinkede frem længere inde i Landet, hvor Kløften videde sig ud til en grøn Dal mellem mørke, kratbevoksede Bakker.

Haand i Haand klattrede de omsider ned ad Skrænten, der paa Steder var tæt bevokset med Brombærbuske. Sara gled paa det tætte, glatte Grønsvær, fik Kjolen filtret ind i Brombærrisene

og faldt, og glidende og rutschende naaede de Bunden af Kløften og satte sig ved Bredden af Bækken.

— «Svært saa bleg De er, Frøken; er De meget træt?»

Hun nikkede og lagde sig tilbage med Haanden under Nakken, lukkende sine Øjne fast i . . .

— — — — —
Lun var Luften i Bunden af Kløften, og Blomsterne duftede stærkt, og saa stille var der, ikke en Vind; kun et lille Pust strøg af og til forbi hende og fejede Blomsteraanden bort for et Øjeblik. Det summede med Myg, og Bækken klukkede, og Havet hørte man blot som en fjern, uafbrudt Susen lig den fra store Fyrreskove. Et Par Gange forstyrredes hun ved en Støj i Krattet fra Skrænten ligeoverfor, ligesom nogen banede sig Vej gennem Brombærbuskene, men saa opdagede hun tilsidst, at den hidrørte fra to Faar, der var tøjrede deroppe, og hun lukkede atter Øjnene i.

Var det ikke for Skams Skyld, tog hun sig en lille Lur her i Solskinnet, men Hun kastede et Sideblik til Maleren, og følte sig beroliget, da hun saa ham sidde hensunken i Tanker og flette Græsstraa, og hun trak Straahatten ned over Ansigtet, lagde Hovedet ind under Parasollen og lukkede sine Øjne. Og en for en forsvandt de smaa Lyde omkring hende, indtil der blev tilbage denne Susen langt borte fra; den havde hun i Øret, da hun sov ind . . .

Og med den vaagnede hun og med Tonerne af Sang, der nynnede oven over hendes Hoved. Hun laa, endnu lidt ør i Hovedet af Søvn og lyttede til Sangen og ledte efter i sin Hukommelse, hvad det var for en. Naar hun var lige ved at finde den, drillede den hende ved pludselig at slippe bort.

Han tav et Øjeblik, og Bækken sladrede ved hendes Fødder.

..... «sag' Bächlein, liebt sie mich,
sag' Bächlein, liebt sie mich?»

Da den endelig faldt hende paa Tungen, var hun lige ved at synge med:

Ich frage keine Blume, ich frage keinen Stern,
Sie können mir alle nicht sagen, was ich erfuhr so gern

Hun gjorde en Bevægelse efter Parasollen, men lagde sig atter ned.

O, Bächlein meine Liebe, wie bist du wunderbarlich,
Will's ja nicht weiter sagen, sag' Bächlein liebt sie mich?

En for en piblede Taarerne frem under de lukkede Øjenlaag, og hun kunde, som hun laa, ikke faa fat i sit Lommetørklæde, uden at han lagde Mærke til det, og han maatte ikke vide, at hun var vaagnet, og at hun græd. Hun tørrede Øjnene med sin Haand og bed Læberne sammen

for at standse Graaden. Det var anden Gang denne Eftermiddag, at hun var falden over disse Minder fra sin første Ungdom. Det skete sjelden, og saa plejede de ikke at tage saa haardt paa hende som i Dag. Hun havde i de sidste Aar været saa travlt optaget af sit Arbejde, at hun næsten havde glemt ham ganske og hele den gamle, dumme Historie, som en Gang nær havde knust hendes Liv.

Det var vel de usle Nerver, der var Skyld deri, og især det, at hun ikke havde noget fornuftigt at tage sig for. Det gik hende hverken bedre eller værre end de fleste bevægelige Gemytter, naar de drev Tiden hen fra Morgen til Aften i Egne som denne, at saa alt det kom op paany, som man troede glemt og forbi, og man gled ud i Drømme om det tabte, vuggedes i Længsler efter det, tabte Herredømmet over sine Tanker.

— — — — —
Hvor længe vilde han monstro blive siddende deroppe og nynne?

Der var sikkert gaaet mer end en Time, siden de kom til denne blomsterduftende, fortryllende Dal. Aå, ja, Fortryllelse var der med i Spillet, ellers vilde hun ikke være kommen til at græde over disse gamle Minder. Uden Tvivl maatte det være langt hen paa Eftermiddagen; Solen stod ikke længere paa hendes Parasol, den var gaaet bag ved Klitten deroppe.

Hun fik imidlertid slaa sig til Ro en Stund endnu, lade ham sidde deroppe endnu nogle Øjeblikke i den Tro, at hun sov, bare saa længe, til hun fik sit Ansigt lagt i de gamle, rolige Folder.

... «O, Bächlein, meiner Liebe, was bist du wunderbarlich, Will's ja nicht weiter sagen, sag' Bächlein liebt sie mich?»

Nej, nu havde det en Gang taget Magten fra hende, alt dette forbigangne. Hun knyttede sin magre Haand om Skaftet af Parasollen; hun var nær ved at harmes paa ham deroppe, ham som med sin Nynnen Schubert suggestionerede hendes Tanker, saa hun ikke kunde fri sig ud af dette. Hun fristedes næsten til at tro, at han vidste Besked om, hvordan det i Øjeblikket stod til med hende, at han i det mindste kunde se, at hun ikke sov.

Og medens Skyggen strakte sig længere og længere over Dalen og begyndte at spadsere op ad Skrænten lige over for, drømte Sara Martens sig tilbage i sin første Ungdom Hun blev forældreløs i sit sekstende Aar. Faderen, der var Adjunkt i en større, jysk By, døde som Enkemand. Den Gang gik hendes hele Ærgærrighed ud paa at blive Student. Hendes Fader havde Aaret før sin Død begyndt med for Spøg at lære hende Begyndelsesgrundene i de døde Sprog, men da hun viste Flid og hurtigt Nemme, havde han for Alvor taget sig af hendes Uddannelse og skaffet hende hos sine Kolleger ved den lærde Skole

Undervisning i de Fag, hvori han ikke selv var hjemme.

Han beskikkede før sin Død sin gamle Universitetskammerat Dr. Abrahams til Værge for sit eneste Barn, og Sara kom i Huset hos en gammel Dame i Kjøbenhavn, der var beslægtet med hendes afdøde Moder. Nitten Aar gammel blev hun Student med anden Karakter. Hendes Studier var drevne med Hastværk og uden fornuftig Plan, saa Resultatet kunde ikke blive bedre. Men Sara var fornøjet, og hun saa med sit akademiske Borgerbrev, sine 19 Aar, og med sin lille Arv efter Forældrene Horisonten aaben til alle Sider.

Da hun efter endt Eksamen besøgte sin jyske Fødeby i Sommerferien, var hun en ung Dame, som man maatte lægge Mærke til, velvoksen, med en ulastelig Figur og et Par livlige Øjne i et sødt, friskt Ansigt. I Omgang med det andet Køn var hun dristig, og hun lapsede sig maaske lidt for meget med sine fri Anskuelser og sine moderne Ideer, men man fandt det ret naturligt hos en Pige med Eksamen artium, og snart blev hun Midtpunktet i en Kres af unge Piger, der holdt af hende for hendes vakre Karakters Skyld og beundrede hendes fikse Paaklædning og utvungne Optræden. Ja, det vakte hverken Forundring eller Misundelse, da hun efter en Maanedes Ophold i Byen, snappede Garnisonens mest feterede og mest forføreriske Officer bort for Næsen af et halvt

Dusin Skønheder, der nærede de ømmeste Forhaabninger til denne Søn af Mars.

Men da hun hen paa Efteraaret vendte tilbage til Hovedstaden, var hendes Ungdom forbi og hendes Mod knust.

Hun var bleven behandlet af ham som et Legetøj, efterstræbt for sit smukke Legemes Skyld af ham, som hun havde elsket med et nittenaarigt Kvindehjertes Sværmeri og blinde Tillid. Hendes Naturlighed havde han taget for Koketteri, hendes fri Tale for Mangel paa Blufærdighed, han havde ikke regnet hende for mer end den første den bedste lille nysgerrige Pjanke af et Fruentimmer, hende, som troede at have Krav fremfor de fleste af sit Køn paa en Mands Agtelse.

Og hendes Forfængelighed havde lidt ikke mindre Knæk end hendes Hjerte ved dette Forhold; der hengik lang Tid, før hun kunde overvinde sig til at tage fat igen paa noget Arbejde; men da hun omsider fik Bugt med sin Indolens og begyndte paa sit Studium, da Glansen af denne Studentereksamen tabte sig ved Synet af det store Arbejde, der laa foran hende, tænkte hun mere nøgternt over, hvad der var hændet hende, og hun spurgte sig ofte selv, om hun den Gang havde været ganske uden Skyld i, hvad der var sket, og om han ikke alligevel havde holdt af hende. Det sidste Spørgsmaal fik hun ikke Svar paa; hun saa ham aldrig senere, hørte blot, at han var gaaet i russisk Krigstjeneste 1876 og var falden ved Plevna.

Det var, som denne Efterretning atter gjorde hendes Sind bittert og haardt, og fra den Stund viede hun sit Liv udelukkende til Maalet at blive Læge. Hun lagde alle sine Kræfter i at naa dette Maal, og hun forfulgte det med en Haardnakket-hed, der forbavsede hendes Kammerater paa Hospi-talet. I disse Hospitalsaar følte Sara sig næsten lykkelig. Og som den unge Rekrut, der efter at være trukken i Uniformen og hovedkuls puttet ind i Kammeraternes Rækker, lidt efter lidt glemmer, hvad han var før og tilsidst næppe kender sig selv som den gamle Civilist, saaledes gik det hende, da hun havde levet sig ind i dette Liv paa Hospi-talet, hun den enlige Kvinde mellem de unge Mænd. Hun kendte sig næsten ikke selv igen. Hint første Studenteraar med Forelskelsen og dens triste Afslutning var det en virkelig Episode i hendes Liv eller havde hun blot drømt den?

— «Jeg er nu 23 Aar,» skrev hun en Gang til en Veninde — «og jeg synes allerede, at jeg har oplevet Alverden. Jeg har én Gang elsket; da var jeg fyldt af denne Følelse alene som en Ballon med Gas og svævede højt over Jorderige, højt, højt til Vejrs, og jeg delte Ballonens Skæbne, naar Gassen pludselig strømmer ud. Jeg gaar aldrig mere til Vejrs med den Slags Balloner; nu bæres jeg oppe af andre Interesser»

Men der kom Perioder, hvor hun slappedes, hvor Tilværelsen forekom hende triviell, hvor hun følte sig ensom og forladt og havde hele sin

Karakterstyrke behov for at fortsætte Arbejdet. De kom, da det friske, æggende Samliv med Kammeraterne paa Hospitalet var forbi, og det egentlige Studium begyndte, da der ikke længere gaves noget nyt pirrende for Følelsen og Fantasien, da Tankearbejdet alene var tilbage.

Da saa hun sig ofte forgæves om efter et Menneske, som hun kunde betro sig til, for hvem hun kunde aabne alle sin Kvindesjæls lønlige Kroge og i hvis Selskab hun kunde hvile ud efter Arbejdet. Og til denne Hvile trængte hun i Aarenes Løb mer og mer. Alle de andre unge Mennesker paa hendes Alder kunde hvile ud, de unge Piger i Selskab med andre unge Piger, de unge Mænd, hendes Kolleger fra Hospitalet, i Livet paa Caféer, i lystige Sammenkomster allevegne, men hun stod alene. Fra Omgang med kvindelige Jævnaldrende havde hun forlængst udelukket sig, dels fordi hun ikke havde kunnet lære noget af dem, som hun brød sig om, dels for ikke at spilde Tiden, og sin mandlige Kammeraters glade Studenterliv udenfor Hospitalsporten var hun afskaaren fra at deltage i, fordi hun var Kvinde.

Men dette ensomme, flittige, for al Afveksling blottede Liv tærede stærkt paa hendes Kræfter. Hun trængte til Hvile, til at komme bort fra Byen, men hun vilde ikke give tabt, hun skammede sig for at sige Sandheden til den eneste, der brød sig lidt om hende, til den gamle Læge, Dr. Abrahams, hendes Formynder, fordi han i sin Tid kun

nødtvungen havde givet sit Minde til Studeringerne. Men nu var det sket, hun var rejst herover til det store Hav for at finde Lægedom for sine Lidelser, hun var dumpet ned i en Kres af fremmede Mennesker, der ikke havde noget at bestille, der ligesom hun laa her for at more sig, leve godt og komme sig. Men hvordan havde hun indrettet sig mellem disse Mennesker? Var hun ikke her lige saa ensom som i den store By?

— — — — —

Sara stak Hovedet frem under Parasollen og kiggede efter sin Følgesvend. Han stod ved Bredden af Bækken flere Skridt borte. Hun havde ikke hørt ham rejse sig og maatte næsten tro, at hun halvt om halvt havde blundet, imens disse Billeder fra den svundne Tid drog hendes Tanker forbi.

— «Naa, Frøken Martens, nu var jeg lige ved at tabe Taalmodigheden, kan De tro.» Han nærmede sig og tog Plads ved hendes Side. — «Men det var Synd at forstyrre Dem, syntes jeg, da De sov saa sødt i Solskinnet; men nu er Skyggerne komne, og det er vel paa Tide, vi vender hjem. Fryser De ikke?»

Atter dette hjertelige, omsorgsfulde i hans Øjne, i Stemmens Klang, som varmede hende lige til Hjertet og samtidig generede hende. Hun gjorde Plads for ham ved sin Side.

— «Her er saa aldeles velsignet dejligt i denne Dal, synes jeg,» begyndte han og foldede

Hænderne over sine Knæ. — «Jeg kender Kysten i flere Miles Udstrækning, jeg har flakket om her, véd De maaske, i flere Somre, men intet Sted findes et Smuthul saa nydeligt som dette. Se, hvor Græsset er broderet med gult, rødt og blaat, hvor Naturen har været flittig med at smykke Dalen. Jeg tror Skam, at alle de Smaablomster, Egnen har, har stævnet hverandre hid paa dette Sted. Jeg har mangen Gang ligget her i Timevis; det er et lille Paradis at drømme i, Skønjomfru. Selv om det blæser stærkt, der er dog altid stille og lunt og fyldt med Blomsterduft i denne Dal. Blæsten suser til Vejrs hen over Marehalmen, men hernede mærker man den ikke, og Havet ser man ikke noget til, man hører det blot bruse langt borte.»

Han havde skudt Hatten tilbage fra den tyndhaarede Isse og sad tankefuld og tavs nogle Øjeblikke, ventende paa, at hun skulde sige noget.

Men hun svarede ham ikke; Sindsbevægelsen havde endnu ikke rigtig lagt sig; hun vilde ikke have, at Maleren skulde spore den i hendes Stemme, og hun lagde sit Ansigt i stive Folder.

— «Hør, De kunde maaske sige mig — for De er sagtens vel bevandret udi Botaniken — hvad er det for en den røde Stivstikker histovre?»

Han pegede over Bækken paa en lille Koloni lyserøde Blomster, der stod ranke som Lys i Kres om en lille Bugt af Bækken alene for sig selv.

— «Saa vidt jeg kan se,» svarede hun og satte Lorgnetten paa Næsen, «saa er det *Lythrum salicaria* eller den røde Kattehale. Hvorfor vil De vide det?»

— «Hm, holder sig saa fornemt afsides fra deres beskedne Smaasøstre, ikke sandt, Frøken Student?»

Sara rettede sig og sendte sin Sidemand et forskende Blik. Saa kort deres Bekendtskab var, saa vidste hun allerede, at «Frøken Student» var Tegnet paa, at han var misfornøjet med hende.

— «Saadanne kæphøje Tingester! de passer slet ikke i Selskabet.»

Det var soleklart, at der laa en Snert til hende bag disse Ord. Men da hun drejede sit Ansigt om mod ham, saa hun ham sidde som før med Hænderne foldede, og hans blaa Øjne hvilede med et Udtryk af barnlig Glæde paa Dalbunden foran dem.

— «Se, alle de andre Blomster,» vedblev han, og strakte Haanden ud — «de blander sig mellem hverandre i en stor Familie, de trænger sig frem tættere og tættere ned mod Bækken, de smaa Blaaklokker, Mælkeurten, Geranien, de gule Snerrer, og hvad de hedder allesammen. De kan nu en Gang ikke allesammen naa frem til Vandet og spejle sig. Men de, som kan, se hvor de bøjer sig ned over Bækken, som vilde de betro den noget. Og han, Friskfyren, hvor han blinker polisk i Solskinnet til sine mange Smaakærester i den

stille Dal og svanser af Sted ad Havet til med sine mange Hemmeligheder!

De kan tænke Dem,» vedblev han lidt efter — «jeg, Fæhoved, prøvede virkelig en Dag paa at skitsere Kløften her, set fra Stedet, hvor vi sidder. Det gik selvfølgelig ikke. Saadant sødt, uskyldigt, duftende noget lader sig ikke male.»

Han rakte ned mellem Blomsterne og plukkede nogle faa. De store Hænder tog saa varsomt paa de fine Stilke, medens han ordnede dem og bandt dem sammen med et Straa, og behændigt anbragte han Buketten i Saras Livbælte.

— «De fleste Kvinder holder af Blomster,» sagde han med en indsmigrende Elskværdighed, som i Øjeblikket ærgrede Sara. — «Blomsterne er jo Symbolet paa» . . .

. . . «paa det uskyldige, det duftende, det rene og saa fremdeles.» Hun stak Lorgnetten i sit Kjoleliv og rejste sig. — «Med andre Ord, Hr. Friis, Symbolet paa det, som visner og forgaar, eller som ejer sli­g en Tillokkelse for Mændene, at de berøver os det, før det visner.»

Hun børstede Kjolen for Græsstraa og Støv og rettede paa sit Haar, som var kommen i Ulave. — «Det er vel paa Tide, vi vender hjem.»

— «Som De befaler. Blot et Ord forinden, hvis De tillader. Jeg ønskede at vide, om De regner mig til den . . . den Slags Mænd. Det er i saa Tilfælde nemlig ganske meningsløst, at vi to, Frøken, omgaas hinanden. Jeg er Kunstner; jeg

holder af, hvad der er er smukt, af smukke Mennesker, især smukke Kvinder, og maaske har jeg den Fejl, at jeg i for høj Grad viser de sidste min Beundring, men indtil i Dag har det uskyl-dige, det duftende og rene — som De før saa kønt sagde — haft Lov til at gaa i Fred for mig.»

— «Har jeg saaret Dem?» Hun traadte et Skridt nærmere og rakte ham Haanden. — «Det var ikke min Hensigt. Men De har — naturligvis uden at vide det — ledet mine Tanker hen paa noget . . . som jeg ikke kan taale at tænke paa.»

— «Var det de Blomster?» Han tog hendes Haand.

— «Det var . . . ogsaa dem, ja. Men lad os ikke tale derom.» Hun tog Haanden til sig.

— «Herregud, saa lidt!»

— «Lidt! hvad véd De? . . . Naar onde Drømme er gaaede forud.»

— «Onde Drømme! Og jeg som troede, De sov saa sødt i Solskinnet, Frøken.»

— «Jeg sov sødt i Solskinnet, men da jeg vaagnede, var Solen borte, og saa kom Drømmene, og De leverede Musikken dertil. Men som sagt, lad os ikke tale mere derom.»

Friis forstod; at han ikke turde trænge ind paa hende og tav.

VII

En halv Time senere stod de der, hvor Dalen munder ud mod den aabne Strand efter at have klattret omkring paa Skrænterne langs Bækens Krumninger. Sara var træt og talte kun lidt.

— «Det er det samme, om De ogsaa er træt,» sagde Friis, medens han hjalp hende til Vejrs opad den sidste Klit, hvorfra de kunde overse Havet og hele Kysten — «for alligevel er det saadanne Strabadser, De trænger til. Mod daarligt Humør og følsomme Nerver i Deres Alder er Motion det bedste Middel. Men naar De nu kommer hjem, saa gaar De til Sengs, straks De har spist. En halv Times Avislæsning maaske til et Glas Sodavand og en Cigaret — men saa til Køjs.»

— «Saa det mener De?» spurgte Sara og lod sig falde ned i Marehalmen.

— «Og saa tror jeg, at De i Morgen, Søndag, burde holde Hviledag, ellers bliver det Dem for meget. Ja, De kan om Formiddagen køre med Kromandens Kone til Kirke i Højby.»

— «Til Kirke! naa, ja. De skal virkelig have Tak, som De ordner det altsammen for mig.»

Hun betragtede ham, medens han stod oprejst ved hendes Side med Hænderne i sine Jakkelommer, seende ud over Stranden, medens han talte. Saare pudsigt med denne protegerende Alvor, denne Visdom, som han gavmild øste ud over hende! Naa, men det var jo saa fornuftigt, hvad han sagde, og hun havde jo paa en Maade givet sig ind under ham som Raadgiver og Beskytter, saa han fik slippe for hendes Latter, den han vistnok heller ikke vilde tage Notits af, saa støt og stærk han stod der, at ikke en Gang en Storm kunde rokke ham. Men dette med Kirkegangen . . .

— «Jeg plejer ikke at gaa i Kirke,» sagde hun.

«Det er Deres Fejl, Frøken,» svarede han. — «Jeg gjorde det heller ikke tidligere, men jeg kom i Vane dermed herovre, og nu synes jeg godt om det. Deres Bad,» fortsatte han med uforstyrrelig Ro — «bør De ikke forsømme, men intet videre — ellers ligge paa Sofaen den ganske Eftermiddag, hvile Dem ud, læse Romaner. Jeg har saadan en udmærket en» . . .

— «Har De det — hvad hedder den?»

— «Husker det ikke. Titelbladet mangler nemlig. Betty har den for Øjeblikket, men hun maa have læst den.»

— «Betty! — se, se, det er jo altid en Anbefaling.»

— «Til mig, Frøken, ser De ikke noget i Morgen. Jeg gør allerede i Aften en Afstikker Syd paa. Men i Overmorgen, Mandag, mødes vi

igen; saa tager vi vor Vandringsstav, vi To, og gaar ud, langt ud i den vide, vide Verden.

O, Wandern, Wandern, meine Lust!
O, Wandern!»

Han stoppede pludselig og saa ned paa den unge Pige.

— «Aa, syng De blot! Ja, ud i den vide Verden gaar vi, ud, ud i den vide Verden.» Hun rejste sig og kastede et lysende Blik paa ham.

Das muss ein schlechter Müller sein
Dem niemals fiel das Wandern ein

— «Jamen,» sagde Friis tørt og uden at se paa hende. — «Det hører nu til et andet Vers. Der staar:

Hr. Meister und Frau Meisterin
Lasst mich in Frieden wieder zieh'n.»

— «Det kan gerne være,» sagde hun ærgerlig og skød sit Livbælte ned mod Hofterne. — «Jeg kender ikke videre til — hm, Schumann.»

— «Schubert, mener De.»

— «Om Forladelse! ja for mig gerne,» svarede hun og slog ud med Haanden.

Deres Øjne mødtes i det samme, og de kom begge til at le.

— — — —

Det var, medens de Haand i Haand gik ned over Slettens løse Sand, at Friis pludselig standsede

og pegede mod Syd, hvorfra et lille Køretøj saas at komme trillende hen ad Strandbredden tæt inden for Havstokken.

— «Nu kan De komme kørende hjem, Frøken. Derude ager Strandkontrolløren fra Højby paa Vej til Kroen vistnok for at hente mig i Aften hjem til sit. Jeg tilbringer gerne mine Søndage hos ham og hans Kone. De Folk burde De kende. En mageløs Kone er hun, nydelig endnu, skønt hun er langt forbi de Tredivé, rigtig en Perle af en Kone. Og Kontrolløren — Krigsmand fra 64, drikker lidt mere, end sundt er, men ellers en Stadsmand, og en Kæmpe af Vækst. Jeg er en stærk Mand, men i hans Hænder . . . Aldrig i mit Liv er jeg bleven banket saaledes af som af ham — for Spøg naturligvis en Gang vi prøvede Kræfter, for vi er Venner. Han spekulerer i disse Dage paa Forflyttelse til et andet Embede, og vil i den Anledning conferere med mig og vor fælles Ven, Kroværten.»

De var imidlertid komne ned til Havet, hvor de blev staaende, indtil Vognen kom dem nær.

— «Stands, store Mand med den lille Hest!» raabte Friis til Strandkontrolløren og tog Hesten i Tømmen — «og sig mig, hvad du forlanger for at befordre denne trætte unge Frøken velbeholden til «Badehotellet». Man lægger mere Vægt paa Sikkerhed end hurtig Befordring. Fy, Lotte! vil du bide? Skulde Dyret monstro have fattet min Tale?»

— «Det er et begavet Dyr, véd du.» Strandkontrolløren tog sin Hue dybt af for Sara. — «Hvis Frøkenen vil gøre mig den Fornøjelse.»

Han rejste sig, kastede Tømmerne og steg ned fra Vognen.

— «Maa jeg først præsentere,» sagde Friis — «Frøken Sara Martens, stud. med. p. t. Badepensionær hos ærværdige Lavst Bondesen — og Løjtnant Gerhardt, Strandkontrollør over hele Kysten fra . . . ja hvor er det nu fra?»

I dette Øjeblik trak Lotte af Sted med den tomme Vogn, og Sara, som havde støttet sig til Bagsmækken, snublede og vilde være falden, om Friis ikke havde grebet hende ved Armen.

— «Prr! dit dumme Dyr!» Strandkontrolløren løb til og fik ved et kraftigt Tag i Hovedstolen Lotte til at standse. — «Skammer du dig ikke ved at løbe fra en smuk Pige, naar hun vil op at køre! Saa, Frøken, nu kan De gerne komme,» raabte han tilbage til Sara, medens han samlede Tømmerne, der slæbte i Sandet.

Men Sara stod bleg og skælvende og stirrede efter den høje Mand.

— «Befinder De dem ilde?» spurgte Friis.

— «Aa, jeg . . . blev svimmel. Tak, det er næsten forbi,» hun trak sin Arm ud af hans. — «Maa jeg ikke nok gaa hjem i Stedet for at køre; jeg fejler ingen Ting?»

— «Paa ingen Maade, De skal køre. De se

jo elendig ud, og desuden, hvad vilde Gerhardt tænke, naar» . . .

— «Gerhardt!» gentog hun — «Gerhardt!»
Hun trak Vejret dybt — «er det et Efternavn?»

— «Ja, Marius Gerhardt . . . kender De?» . . .

— «Slet ikke,» svarede hun.

— — — — —

Eftersom den lille Vogn kun havde én Agestol, var Friis nødsaget til at gaa. Nu var imidlertid den Hurtighed, Lotte kunde præstere, ikke større, end at Friis med Lethed kunde holde Skridt med Køretøjet, medens han passiarede med Strandkontrolløren.

Sara sad i dybe Tanker og saa ud over Havet. Kun naar Maleren i Begyndelsen af Samtalen af og til nævnede Kontrolløren ved Navn, gav det et Sæt i hende, og hun vendte Ansigtet om mod sin Sidemand i Agestolen og betragtede ham opmærksomt et Øjeblik, men snart vænnede hun sig dertil, søgte at forslaa Tiden med at kigge efter Maagerne, der kresede skrigende om Vognen, eller holde Øje med de lange, blødt fremrullende Søer, der under Tiden skyllede ind under Vognens Hjul og tvang Friis, der gik med sin venstre Haand støttet mod Agestolen, til at gøre et Spring til Siden, indtil hun omsider svimmel ved Synet af det skummende, gyngende Vand og søvnig af den stærke Søluft lukkede sine Øjne.

Og halvt blundende fulgte hun de to Mænds Samtale.

— «Jeg synes ikke, jeg kan andet end advare ham» — det var Strandkontrollørens Stemme. — «Og vil saa Bondesen alligevel tage Mælken til sine Badegæster fra den Gaard — eh bien, saa bliver det hans Sag Naa,» vedblev han lidt efter — «nu tager du vel hjem med mig i Aften. Annie har Gæsteværelset i Stand, men ingen fransk Visit, nu har vi ventet dig saalænge» . . .

Hvad Friis svarede, kunde Sara ikke høre.

— «Det er en Samvittighedssag at fortie saadan noget» — begyndte Kontrolløren igen og gav Lotte et Rap af Pisken — «for jeg tør vove min Hals paa, at det er Difteritis, de har hos Søren Røns, men begribeligvis skal det gaa ganske gedulgt af for Mælkeleverancens Skyld . . . Du véd vel, at de mistede en Dreng af Halssyge hos Simon Hvass? Naa, du genstridige Kamel, vil du fort!»

Sara slog Øjnene op, ved at Køretøjet pludselig holdt stille, og hun saa, at de befandt sig foran en lille Bæk, der bugtede sig gennem Sandet.

Vinden, som var frisket op, kastede Bølgerne ind i Bækkens Udløb, og i en Udstrækning af et Par Favne stod Søen hen over Havstokken i et sydende Skum, hvilket ængstede den lille Hest, saa at den paa det bestemteste nægtede at vove sig ud deri og ikke hverken ved Pisk eller gode Løfter var til at flytte af Pletten, før Friis efter at have afført sig Skotøj og Strømper tog den ved Pandedusken og med Magt trak den ud i Skumsprøjtet.

Da man atter kom i Gang, gled Samtalen ind i det tidligere Spor.

— «Saa er din Hustru vel bange for Frants?» spurgte Maleren.

— «Hun taler om at tage ham ud af Skolen. Jeg synes imidlertid, vi først burde høre, hvad Distriktslægen mener om Sagen, naar han en af Dagene kommer. Ja, Annie gaar og kigger Drengen i Halsen mindst ti Gange om Dagen.»

Sara vendte sig pludselig om mod Controlløren.

— «Har De en Søn, som . . . hedder Frants?»

— «Frants, ja. En prægtig lille Gut, naar jeg selv skal sige det.» Strandkontrolløren saa overrasket paa den unge Pige, der for første Gang henvendte Ordet til ham.

— «Frants Gerhardt?» spurgte hun med lav Stemme.

— «Frants Vilhelm Gerhardt, til Tjeneste.»

— «Frants Vilhelm — ja,» hviskede hun. Saa løftede hun Ansigtet og saa skarpt paa sin Side-mand.

— «Men det falder mig ind . . . naar Frøkenen studerer Medicin, kunde De jo allerbedst give mig Besked om det, vi talte om. Det er ikke, fordi jeg vil de Bondemænd i Højby paa Nakken, skønt de er saa storagtige for deres Penges Skyld mod Byens Smaafolk og Fiskere og ikke en Gang respekterer en Uniformskasket, de Flabe» — her tog han leende til Huen. «Naa forresten saa blæser jeg dem et Stykke, navnlig denne Søren Røn med

samt hans brogede Køer og trivelige Heste, som han er saa næn over, naar der er Stranding; men nu er Tingen den, at han, Søren Røn, leverer al den Mælk, som De, Frøken, og de andre Bade-gæster i Kroen drikker, og en af hans Piger har den ondartede Halssyge, og en Dreng i samme Gaard er bleven syg i Dag, sandsynligvis af det samme . . . Naa, Lotte, hvad Pokker vil du derinde?» Vognen var kommen ind i det løse Sand, og Gerhardt fik travlt med atter at styre Køretøjet nærmere ud mod Havet. Da det var sket, tog han atter fat, hvor han slap.

Men Sara havde siddet med bankende Hjerte og med vidtaabne Øjne set ham ind i Ansigtet, medens han talte, anstrængende sig for at høre efter og ikke svare hen i Vejret, indtil hun, da den lille Hest med ét fik Lyst til at prøve en Smule Trav, hvorved Friis maatte slippe Vognen og blev bagefter, pludselig vendte Hovedet om imod sin Sidemand og spurgte:-

— «Frants Gerhardt var Deres Broder?»

— «Hvordan, har Frøkenen kendt Frants?»

— «Ja,» svarede hun. — «Naa—aa, ja,» skyndte hun sig at tilføje — «kendt ham just ikke . . . men set ham nogle Gange og . . . talt med ham.»

— «Stakkels Frants! Vi var 6 Brødre, og han den yngste . . . afmarscheret til la grande armée, falden i 76 — naa det véd De! Min Dreng, min Frants kaldte vi op efter ham.»

— — — —

Samtalen gik i Staa, og den lille Hest trak atter Fod for Fod Vognen hen over den hvide Strand.

Men da man svingede om et fremspringende Næs ikke langt fra Fiskerlejet, hørtes Raab fra Toppen af Skrænten, og Sara opdagede Fruerne Blom og Strøm, som tilligemed nogle andre Bade-gæster vinkede og befalede at holde, hvorefter de under Skrig og Latter lod sig glide ned af den stejle Brink og gav sig til at entre Køretøjet.

Grossererfruen krøb op paa Forsmækken, hvor hun satte sig med Benene dinglende ned mod Ham-melen trods Strandkontrollørens høflige Tilbud om at vige Kuskepladsen og overlade hende Tømmerne, medens den mørkhaarede Skuespillerinde, Fru Strøm, svang sig op bagi og gjorde sig det bekvemt i Bunden af Vognen. Nu var der strengt taget ikke Plads til flere, men da Polyteknikeren just var i Nærheden, greb Friis den blege Yngling og anbragte ham hos Skuespillerinden, hvorefter han af alle Kræfter skød bag paa Vognen, medens Strandkontrolløren gav Lotte et Rap af Pisken.

Den lille Hest drejede Hovedet om og tog et Syn over Læset, og hvad enten det nu kom af, at den blev arrig, over hvad den skulde trække, eller den smittedes af den glade Ungdom bagved sig, saa gav den et Hop med Bagdelen, som kunde betyde begge Dele, og foer af Sted i Trav hen over Stranden, pustede blot et Øjeblik ved Enden

af den til Fiskerlejet førende Bakke og skød som en Pil gennem Byens lange Gade hen til Kroen.

— — — — —
Det var nær Solnedgang. Eftermiddagens friske Brise var løjet af til fuldstændig Stille.

Paa den lille Platform yderst ude paa Molens Spids, hvor Søerne skvulpede op mod de stærke Betonmure, havde Badegæsterne forsamlet sig til et lille Symposion.

Grosserer Blom, som havde udbedt sig Æren at fungere som Vært og bestilt nogle Flasker af Kromandens bedste Vin, havde netop budt Velkommen til de Forsamlede i en lille Tale, og sat sig ned med Armen kærligt rundet om sin unge Kones Liv, da Fruen løftede sit Glas og udbad sig Selskabets Opmærksomhed et Øjeblik. Hun vilde benytte Lejligheden til at meddele de forsamlede Damer og Herrer den sørgelige Efterretning, at hendes Gemal, hossiddende Grosserer Blom, næste Dag agtede at forlade Badestedet for en Uges Tid formedelst tvingende Forretninger i Hovedstaden — her hostede Blom — hvis Aarsag hun haabede, at Selskabet sammen med hende vilde tømme et Glas paa hans heldige Henfart til den fjerne Hovedstad og lykkelige Tilbagekomst, hvorhos hun gjorde den ærede Forsamling opmærksom paa, at hun i den Anledning agtede at trække sig ud af det muntre Badeliv — her var der atter

nogen, som hostede — og glide over i en Enkes triste Tilværelse — mere Hoste — medmindre hendes Gemal skulde være liberal nok til at give en eller anden af de tilstedeværende Gentlemen Bemyndigelse til at tilbyde hende sine bona officia . . .

— «Nej,» svarede Blom med et saadant Eftertryk, at de allesammen lo. Man drak Grossererens Skaal.

— «Ak, en Uge det er en Evighed, véd du, Blom, naar man længes.»

Hun lænede sit lyshaarede Hoved mod Grossererens Bryst og kastede et Sideblik til Friis. Blom klappede sin Hustru paa Kinden og gav hende Ret i sit Hjerte. Han havde jo i to Evigheder længtes efter Hovedstaden.

Friis og Strandkontrolløren havde ingen Plads kunnet faa ved de to smaa Borde; de stod lænede til Bolværket og talte sagte sammen og klinkede af og til med de andre.

Men Polyteknikeren sad hos Fru Strøm, Skuespillerinden.

— «Vi To er jo nu en Gang paa den Køretur bag i Vognen blevne rystede sammen,» sagde den unge Frue og ødelagde med et Par stærke Øjekast fuldstændig Ynglingens Søvn for hele Natten — «derfor vil vi To holde sammen.» En Bemærkning, som fik Præsteenken ved det andet Bord til at udstøde en kort Latter og ivrigt hviske noget i Øret

paa sin blege Datterlil, som ikke kunde taale Vin og derfor drak Pommerans i Sodavand.

Skuespiller Archibald Strøm converserede en høj, skarptskaaren Timelærerinde fra Hovedstaden, men opgav hende snart for at stille sig op yderst ude paa Platformen og deklamere et Drachmannsk Digt til Havet.

Midt i denne Krydsild af Replikker og Øjekast, Udbrud af aabenlys Munterhed og hemmelig Forstaaelse sad Sara fornem og tavs og besvarede med et stille Smil alt, hvad man bød hende af venlige Ord og smaa Spydigheder. Hun var glad over ikke at være alene, over at sidde saadan for sig selv og dog mellem andre Mennesker. Et af to foretrak hun langt denne støjende Munterhed, ja, disse frivole Barnagtigheder, der udveksledes for hendes Øjne, for den sentimentale Beskuelse i Enrum af sit eget Jeps tabte Illusioner, dem hun endnu ikke var ganske sikker paa at have faaet Bugt med. Thi hvilke Spillopper kunde slig en dejlig, lys, drømmende Sommernat ikke finde paa at drive med en saa let paavirkelig Natur som hendes, naar den først var kommen paa Afveje. Som hun sad der, var hun paa en Gang saa dejlig alene med den store, stille Alvor derude over det mørkende Hav og dog midt i Livets morsomme Narrekomedie med dens Lystighed, dens Overfladiskhed og tilslørede Bekendelser, de to Yderligheder, som hun havde levet op af nu i to Uger, men uden at

have haft Øje for mer end den ene. Og saa velgørende som de afbalancerede hinanden, Vemoden og den dybe Længsel, der kom glidende fra fjerne Horisonter over det slumrende Hav og den overstadige Døgnlivsnydelse hos det lille Menneskesamfund omkring hende, der i Øjeblikket er sig selv nok, der bryder sig en god Dag om, hvad den synkende Sol strøer ud over Havet, forinden det lægger sig til Hvile, af lutter Iver for at fange Lyset i den blanke Vin og de skinnende Øjne, enhver nok saa ringe Krusning af et Par Læber, enhver skiftende Modulation af Ordenes Tønefald.

Se, nu slukkedes Solen! Og i samme Øjeblik forstummer en Mængde Lyd, Øret ikke før har lagt Mærke til. Naturens Pulsslag sagtner. Og højt under Himmelhvælvingen standser den fremrykkende Hær af purpurrøde Skyer og tager mod Solens Velsignelser, før Natten kommer, den lyse, drømmende Sommernat

Der bøjede sig ned over hendes opadvendte Ansigt et andet Ansigt, et venligt et, der holdt sig i ærbødig Afstand fra hendes.

— «De kom ikke tidlig i Seng, Frøken Sara. Godnat og Sovvel. Nu rejser Gerhardt og jeg.»

— «Gerhardt og De,» gentog hun. — «Godnat!»

Hun hørte de to Mænd sige Farvel til Selskabet og fjerne sig hen over Stendæmningen ind mod Land. Men hun blev siddende lænet tilbage mod Stolen og saa ud i Natten — længe

— «Ja, vi to skulde vel nu til Sengs, Frida.»

Grossereren kastede Cigarstumpen og rejste sig med Armen om sin Kones Liv. — «Skaal mine Damer og Herrer og Tak for denne Aften!» Man klinkede.

— «Skaal, Hr. Mortensen!» det var Skuespillerinden — «og en rolig Nat med behagelige Drømme!»

— «Aa, Fru Strøm, jeg» . . . Polyteknikeren stammede og prøvede et fortvivlet Afskedsblik over Randen af sit Glas.

— «Godnat, Mortensen!» Skuespiller Strøm trykkede Polyteknikerens Haand og saa tragisk paa ham.

«Zu Bett, zu Bett, wer ein' Geliebte hätt',
Wer keine hätt' muss auch zu Bett.»

— «Hm! ja, naturligvis,» svarede den unge Mand og skottede hen til Præstedatteren, som saa resigneret sur ud.

Og man gik langsomt ind efter mod Kysten. Men midtvejs paa Molen blev Sara staaende og saa ud over Stranden mod Syd, hvor et lille

Køretøj langsomt bevægede sig af Sted langs Havet.

— «Nu rejser Gerhardt og jeg,» hviskede hun.
— «Gerhardt og jeg! Fred med den døde Ven og med den levende og Fred med mig selv.»

Hun gik raskt til for at indhente de andre.

Sara Martens til Dr. med. Abrahams

(Fortsættelse af Jurnal).

Vesterhavet i Juli.

8. *Juli.* Har i Løbet af den sidste Uge taget Strandbade hver Formiddag uden at mærke synderligt til Træthed bagefter. Alle nervøse Lidelser saa godt som forsvundne, og Søvnens som oftest tilfredsstillende. Væner sig bedre og bedre til Lediggang, sætter Pris paa god Mad og paa det hende omgivende Selskab. Humøret i Regelen godt; Udseendet endnu noget anæmisk, udholder at gaa ret lange Ture uden at blive træt og finder Behag i Egnens øde Storslaethed. Vægten yderligere forøget med 3 Pd.

Udskrives som helbredet — men til fortsat Observation —

— — — — —
Kære Doktor!

Den sidste Tilføjelse paa det De ikke skal frygte for, at jeg pønser paa at knibe ud fra Kuren i Utide. Lysten mangler mig somme Tider ikke, men mit Løfte til Dem vil jeg holde. Naar de 6 Uger er omme, ses vi, men ikke før.

Men var det ikke letsindigt gjort af mig at give Dem Løfte om 6 Ugers Driverliv, forskrækkelig ødselt at rutte saadan med Tiden, der er mig saa kostbar? For jeg synes ikke, jeg kan have været i den Grad udgaaet, at De for saa lang Tid behøvede at internere mig her ved Vesterhavet i den kompletteste Lediggang. Kunde jeg nemlig ellers være bleven saa godt restitueret i Løbet af disse 3 Uger? Og De kan stole paa Journalens Rigtighed; den er affattet saa objectivt som muligt, især hvad status præsens angaar. Jeg er snart saa frisk som en Fisk. Men j'y suis, j'y reste, til Tiden er omme.

De husker hin Eftermiddag, nogle Timer før Damperen skulde tage mig om Bord. De sad i Sofaen oppe paa min Hybel i Rosenvængets Allé og indpræntede mig for sidste Gang at bruge min Ferie godt. Jeg husker endnu Ord til andet de Leveregler, som De min trofaste Ven og Raadgiver medgav mig paa Rejsen, alt medens De med mistroiske Blikke fulgte Indpakningen af min Kuffert.

«Drive,» sagde De, — «det er, hvad De, Sara, for Tiden trænger mest til. Derfor driv, og atter driv! spis, nej prop Dem med god Mad til alle Maaltider, og i Vandet med Dem enten det regner eller blæser. Slut Dem til de andre Driverter ved Kysten, glem Studenten og lev som Kvinde, ja, forelsk Dem, naar galt skal være, og

der tilbyder sig noget i den Retning, som kan adsprede Dem — men Deres Bøger bliver her.»

Og dermed confiskerede De over en lav Sko alle mine medicinske Autores, dem jeg Tosse bildte mig ind laa godt skjulte under mine inimeste Klædningstykker i Kufferten.

Af Jurnalen vil De se, i hvilken Udstrækning jeg har fulgt Deres Anvisninger. Ofte har jeg fortjent Skænd, jeg véd det. Aa, men hvis De anede, hvor forknyt, hvor slap jeg var i den første Uge, og hvor det kneb for mig at modstaa Lysten til at pakke ind og vende Vesterhavet Ryggen, da tror jeg, De med Skaansomhed vilde bedømme mine Forseelser mod Reglementet. Nu derimod synder jeg ikke mere. Nej, under de sidste Dages dejlige Sommergejr er jeg naaet til at ligne Liljerne paa Marken, til at blive den Dagdriver, som De forlangte, jeg skulde blive.

Kun i ét Punkt af Programmet har jeg vist Ulydighed. Forelsket mig det har jeg ikke gjort endnu, uagtet Lejligheden dertil ikke har mankeret, og for det, man kalder Flirt, nærer jeg den solideste Aversion. Men hvis det ikke var blot og bar Spøg af Dem, kære Doktor, saa kan jeg kun forstaa det som et Fingerpeg i Retning af at følge Moder Natur med større Respekt, end jeg har gjort før og ikke ganske tabe af Syne det generende Faktum, at jeg er og bliver en Kvinde.

Det skal jeg nu have ondt ved her ved Bade-stedet. For ikke at tale om, at en *vis* Person,

som synes at have fundet Behag i mig — jeg synes i Parenthes bemærket ogsaa godt om ham — idelig erindrer mig om dette Faktum paa en for mig ikke altid skaansom eller smigrende Maade, saa kommer der mange Lejligheder, hvor jeg paamindes om, at jeg er en Kvinde, og hvad der sømmer sig en saadan.

En Grossererfrue her, en nydelig lille Kvinde, har temmelig uforbeholdent ladet mig forstaa, at «man» finder mine lange Spadsereture med Maleren Friis — ovenfor kaldet «en vis Person» — stridende mod Sømmeligheden, som man for nogle Dage siden har forarget sig over, at jeg, fordi det var Regnvejr, benyttede Herrebadehuset i Stedet for det mere afsides liggende Badehus for Kvinder, uagtet jeg selvfølgelig var tugtigt emballeret i min Badedragt.

Jeg kan ikke beskrive Dem, hvor henrivende pudsigt det klædte denne lille Luksusgenstand af en Kvinde at moralisere for mig, den medicinske Student. Og for at opmuntre hende sad jeg med den alvorligste Mine og hørte efter, ja indlod mig endog i Disput om Kvindens Opdragelse.

Vi sad Side om Side paa Rælingen af en lille Baad — det var i forgaars Eftermiddag — og jeg glemte ganske, til hvem jeg talte, saa varm blev jeg i Angrebet paa den Opdragelse, som tilsigter skarp Adskillelse mellem Kønnene fra den tidligste Alder, som om de skulde gaa hver sin Vej gennem Livet, som sætter Mysteriet i Stedet for Oplys-

ningen, narrer den unge Pige for Sandheden og sætter Præmie paa Hykleriet etc., etc. — Ak, hvor enfoldigt af mig!

— «Jeg holder nu alligevel paa Mysteriet,» svarede den unge Frue — «for dersom det kommer dertil, at det ene Køn ophører med at se noget hemmelighedsfuldt, noget dunkelt hos det andet, saa mister Omgangen imellem dem sit Trylleri, Livet bliver fattigere paa Overraskelser, og det har Livet virkelig daarligt Raad til. Nej, jeg sværmer for Mysteriet, for det pikante, det romantiske»

Jeg vil for hendes Gemals Skyld, der i denne Tid er fraværende, haabe, at dette Sværmeri — men det kommer jo ikke mig ved.

Man har i det hele taget travlt med mig, stakkels Pige, siden jeg ophørte med at leve ingetogent; man studerer mig, udspionerer mig, som var jeg en underlig Fugl, der var kommen flyvende hertil fra fjerne, ukendte Egne. Især interwiever man mig ofte angaaende mit Hospitalsliv mellem mine mandlige Kammerater, et Liv, der for mine Omgangsfæller blandt Damerne her staar som noget forunderligt, noget græsseligt noget, og i deres nyfigne Øjne læsér jeg mangt Spørgsmaal, som de gerne stillede mig, hvis ikke de generede sig derfor.

Og saa morer det virkelig enkelte af disse store Børn at bringe mig i visse vanskelige Situationer af Lyst til at se, hvordan jeg klarer mig ud

deraf. Som nu en Aften for to Dage siden, da det var for slet et Vejr til at færdes ude.

Der legedes Panteleg, og Indløsningen af Panterne var gaaet ganske glat fra Haanden og saare uskyldigt, indtil Turen kom til mig. For at faa mit Cigaretetui tilbage dømtes jeg til at kysse en ung Fyr, en stakkels bleg Polytekniker, der ikke ser ud til at have haft stort Udbytte endnu af sit Ophold her ved Kysten. Det unge Menneske saa sig hjælpeløs om i Kresen og blev rød i Hovedet som en lille Landsbyfrøken, da jeg nærmede mig og kyssede ham paa Kinden. Bravo, raabte man. Men en Skuespiller — som jeg ikke kan lide — og som havde sin Plads ved Siden af Polyteknikeren, hviskede til ham, saa alle i Stuen kunde høre det: — «Kære, unge Ven, bild Dem ikke noget ind. Videnskabens Muse har givet Dem sit Indvielsens Kys — voila tout!»

Videnskabens Muse, jeg! — jovist! Nej men en Kvinde, der arbejder, der vil være noget for sig selv, ved sig selv alene! Ak, men det synes Tiden endnu ikke at kunne forstaa eller sympathisere med. Ak, I Mænd, hvor har I det godt! Alle Forhold i Livet behersker I, alt bliver Eder givet, og hvad for en Stilling I saa vælger, I mister intet til Gengæld. Vi Kvinder derimod — ja, husker De, kære Doktor, hvad De sagde mig den Dag, jeg meddelte Dem min Beslutning at ville være Læge? — «Det kommer an paa, Sara,

hvad der har den største Værdi for Dem i Livet; derom kan De kun selv dømme.»

Jeg forstod Dem godt. Livet kan ikke give en Kvinde baade i Pose og Sæk, det var Meningen. Vil hun drive det til noget ordentligt paa Mændenes Arbejdsfelt, in casu være Læge, maa hun renoncere som Kvinde. Jeg forlanger heller ikke bedre for min Person, om jeg end paa den anden Side synes, at man til Dato véd for lidt om os Kvinder til at dømme, at det maa blive Fremtidens Sag at prøve Sandheden af det gamle Dogme om Kvindens begrænsede Evner, som Mændene har fundet paa, hvor vidt de kun fuldt ud duer til at elske, føde og opdrage Børn, og i Arbejdet som saadant kun ser et Stedbarn for deres Hjerte etc., etc.

Stop! Ja, kære Doktor, nu slutter jeg af; jeg kender deres Skræk for lange Damebreve, hvori alt mellem Himmel og Jord røres sammen, og med alle gode Ønsker for Dem, min faderlige Ven sætter jeg mit Navn her

Sara Martens,
stud. med.

Sara kastede Pennen og lagde sig tilbage i Sofaen og løb de beskrevne Ark igennem. Saa sad hun og legede med dem, lagde dem sammen efter Konvoluttens Format, men bredte dem atter ud paa Bordet foran sig og dyppede Pennen

Efterskriften? — den manglede. Men hvorledes skulde den lyde?

Det er Efterskriften, som sysselsætter mig mest i et Damebrev, huskede hun, at den gamle Læge en Gang havde sagt. Den er mig vigtigere end det andet, det umiddelbare Udslag af Brevskriverindens Temperament og Sjæl. Om en Dame end Side op og Side ned hjælper sig frem med Omsvøb, i Efterskriften bryder Sandheden frem — i den er hun Kvinde alene

Sara vidste med sig selv, at hun ikke havde løjet i sit Brev, hun havde blot ikke sagt alt — alt om sig selv, og saa var der dette stud. med. med flot Sving nedenunder; det burde ikke have staaet der, især ikke med Sving; det var ikke alene overflødigt, det var misvisende, for i den sidste Tid havde hun ikke haft synderligt med Studenten at skaffe, havde ikke gaaet og skiltet med sin akademiske Værdighed. Nu stod det imidlertid der med sit Sving og maatte blive staaende.

Hvad skulde hun skrive for en Efterskrift?

Hun lænede sig tilbage i Sofaen med Armene foldede under Barmen og saa hen for sig i det tarvelige, lille Værelse, der duftede af vilde Blomster, og hendes Blik fulgte Solstraalen, der laa i Stuens Luft som en dragen Klinge af Guld og faldt paa en lysblomstret Sommerkjole, som hang over en Stoleryg, saa plettet af Dug og Støv fra Gaarsaftenens lange Spadseretur. En Kjole som en

Landstrygerskes! Men der havde ogsaa stukket et Par raske Ben under den Kjole, jaja, hun havde ikke været blandt de daarligste i Gaar paa den lange Vej hjem efter Solnedgang.

Hun rejste sig og strakte sine Arme op over Hovedet med en Kraft, saa Syningerne knagede i det blaa Kjoleliv, og flettede Hænderne bag den mørke Nakkeknude, der endnu var fugtig efter Badet om Morgenens, alt imens hun paa Taaspidsene svingede frem og tilbage.

Saa stillede hun sig foran Spejlet og mønstrede sit Ansigt.

Saaledes skulde han se hende, med solbrændt Nakke og Hals og solbrændte, bløde Kinder og med Øjne der var smaa af lutter Velvære.

Jeg ser dummere ud — sagde hun og gav sig til at le — afgjort dummere, men gladere og yngre.

Ja det var gaaet helt anderledes, end hun havde tænkt for otte Dage siden. Skæbnen havde overrumplet hende og bragt hende til at snuble for et Øjeblik, men hun havde rettet sig, og nu følte hun igen fast Grund under Fødderne.

Dummere! — gentog hun — med en Streg under. Det vil mere Doktoren.

Og hun fløj hen til Bordet og greb Pennen.

— «P. Sc. Mit Spejl fortæller mig, at»
Hun holdt inde og kom til at tænke paa Billedet, paa den Tegning, han havde gjort af hende. Om

hun sendte ham den? For det var mærkeligt, som hun var kommen til at ligne det Billede mer og mer i den sidste Tid.

Og hun stregede den paabegyndte Linje ud og skrev:

Jeg sender Dem hermed mit Contrafej. Den Gang det blev til, lignede det ikke videre, men nu er det næsten, som saa De mig selv. Tænk, jeg kunde have sparet mig og Dem for al det Journalskriveri, som næppe en Gang har nogen Værd i videnskabelig Henseende, jeg kunde have nøjedes med at sende Dem Billedet. Hvad synes De? Kan De deraf kende

Deres

Sara Martens,
etudiante de la paresse.

Hun slog en tyk Streg under paresse, rejste sig og tog Skitsebogen. Billedet var forsvundet. Hun rystede alle Tegningerne ud paa Bordet — det var der ikke.

Hvis hun ikke havde tabt det — og det var lidet sandsynligt — da maatte det være taget fra hende, og hvem anden end den, der havde tegnet det, kunde have gjort det? Kun Friis og hun selv vidste noget om dets Eksistens. Endnu i Mandags altsaa for fire Dage siden laa det i Mappen; hun huskede tydeligt, at hun havde set det det, da han og hun havde siddet under Skrænten, og han havde hjulpen hende med at tegne den

blaamalede Fiskerbaad med de store Lapper paa Sejlene, som var spændte ud til Tørring.

Sara samlede de løse Blade i Bogen og gemte dem i sin Kuffert, lagde Brevet til Doktoren i Skrivermappen og lukkede den i Laas. Saa stod hun lidt med rynket Pande og lukket Mund og drejede paa den lille Ring med Rubinen, som hun bar paa sin Lillefinger, en gammeldags Ring, hun havde arvet efter sin Moder, gik saa hen til Vinduet, der stod aabent og lukkede det saa håardt i, at Ruden klingrede.

Der var noget i denne hans Handling, som hun ikke forstod, som overraskede hende og stødte hende, og som fik hende til at mindes de Dage i Begyndelsen af deres Bekendskab, da han gik og gjorde Kur til hende og drillede hende. Havde han baaret sig saaledes ad den Gang — men nu, som de nu havde det sammen, paa den Fod, de nu omgikkedes hinanden, saa fortroligt, næsten kammeratligt? Hvorfor havde han ikke bedt hende om den Tegning? saa gerne hun havde foræret ham den. Nu havde han listet sig den til, som man lister sig Kærtegn til paa Elskervis, og listet sig den til, medens hun var borte, listet sig herop paa hendes Værelse — herop!

Hun mønstrede sit lille Værelse med et hurtigt Blik, og blev rød i Kinderne. Hvorledes havde her set ud monstro i det Øjeblik, han gjorde Indbrud? Hun fik pludselig travlt med at ordne hist og her, glatte Tæppet ud over Sengen og

sparke Morgenskoene ind under det hvide Gardin i Hjørnet af Stuen, der skjulte hendes Klæder. Naar det endda havde været hendes Værelse derhjemme i Rosenvænget, hendes Studereværelse — men dette, hvor hun levede paa en Art Feltfod, hvor alt pegede paa, at en Kvinde beboede det, hvor der maaske paa den Tid af Dagen havde hængt Skørter, og Gud ved hvad mere, fremme her og der, fordi hun ikke gad være over at gøre Kammeret i Stand, for hver Gang hun klædte sig om. Hun samlede nogle Haarnaale op fra Gulvet, og rød i Ansigtet af Vrede og af at bukke sig, stillede hun sig atter hen ved Vinduet og gav sine Følelser Luft ved at tromme paa Ruden.

Han skulde sandelig komme til at skrifte, Mosjø Friis, han skulde ikke dø i Synden. Tænk, om nogen havde set ham komme ud af den Dør der! til hvilke Formodninger vilde det ikke have givet Anledning blandt Badegæsterne! Og hun spillede væk paa Ruden, hele Skalaer spillede hun med sine stærke Fingre.

Men med ét glattedes Rynkerne i hendes Pande, og Pupillerne i hendes store, graa Øjne, der var vendte ud mod Havet og den fjerne Horizont, trak sig sammen og fæstede sig paa den solbeskinnede Rude med de mange indridsede Navne og Aarstal. Godt var det da, at den ikke gik itu før, da hun huggede Vinduet i, det vilde været Syn for den gamle Rude. For gammel var den, mindst sine 16—17 Aar, som det stod at læse

nederst i det ene Hjørne, og saa tæt overskrevet med Navne, som havde den i Aarenes Løb tjent som Fremmedprotokol for Kroens Gæster.

Og hun havde baaret sig ad som de mange andre, havde som de foreviget sit Ophold i dette Værelse, havde oppe tilvenstre funden en lille Plads for sit S. M., ridset det med sin Moders Rubin tæt opad et klodset tegnet Hjerte, hvori var indgraveret to Par Initialer med Aarstallet 1866. I dette Værelse, som hun nu beboede, havde en Gang en Badegæst for de mange Aar siden gaaet og plejet sin Forelskelse maaske til en ung Skønhed, der boede i samme Hus, og funden Trøst og Beroligelse ved at tegne dette Hjerte og disse Bogstaver. Men hans Hjerte havde været for stort — taget for megen Plads, thi der var i Tidernes Løb ridset andre Navne ind deri, saa man kun til Nøds kunde skelne de første Bogstaver. Ved at se nærmere til opdagede Sara, at der var slaaet en Streg over de to øverste Bogstaver, og den hørte ikke til Navnetrækket ved Siden af, den maatte være gjort af den, der havde tegnet Hjertet, saa man turde maaske drage den Slutning, at den gamle Forelskelse havde haft en sørgelig Udgang

Sara støttede sin Pande til Ruden og lukkede Øjnene for den stærke Formiddagssol. Ak, den Lediggang, den Lediggang, tænkte hun og kom til at smile, hvad kunde den ikke faa Folk til at indlade sig paa!

Nej, der var ingen Mening i at tage dette saa alvorligt end sige blive vred. Hun vilde tilgive ham paa Betingelse af, at han udleverede Tyvekosterne og en anden Gang respekterede hendes Værelse. Der var Plads nok til Kammeratskabet uden for det.

Mon det var ham, der spillede dernede nu? Hun lyttede, men kunde ikke opfatte, hvad der blev spillet. Saa tog hun sin Hat paa og gik ned af Loftstrappen, begav sig gennem Entréen ud i det Frie langs Vinduerne i Gæsternes Forsamlingsstue.

Ved Klaveret sad Helga Tamm, Præstedatteren og spillede sit Bravurnummer: Paa Højælperne — medens Moderen med en Avis foran sig sad og strikkede ved Vinduet. Den ranke gamle Kone lagde sit skarpe Ansigt i mildere Folder, da hun saa Sara og nikkede venligt til hende. Hun foretrak «Studenten» fremfor de andre Damer, fordi denne en Gang havde givet Datteren en meget virksom Recept paa Jernmixtur for Blegspot, og saa fordi hun ikke som visse andre, navnlig som denne Fru Strøm, gik og manøvrerede Polyteknikeren bort fra hende og Datteren, trods det at hun hin Aften i Pantelegen var bleven dømt til at kysse Ynglingen Mortensen. Ja, Fru Tamm tog altid Parti for Sara, naar der mellem Damerne skumledes om «Studentens» intime Forhold til Maleren, og ærgrede sine Modparter ved at benævne Sara og Friis Undtagelsesmennesker.

Sara haabede paa at kunne smutte ubemærket forbi Fru Tamm, men den gamle Dame vinkede hende nærmere og aabnede Vinduet.

— «Aa, kære Frøken! — Godmorgen! Helga, mit Barn hold lidt op med din Musik! Da jeg netop ser Dem, saa — — hvad mener De om, at vi har faaet Halssygen ogsaa her til Byen? Postmanden fortalte mig det før . . . Det er Gudskelov i et af de fjerneste Huse paa Vejen til Fyrtaarnet, men alligevel . . . Helga har haft den som Barn, men den kan vel faas nok en Gang, og vi har en Uge tilbage af Kuren.»

Og hun begyndte at eksaminere Sara om Difteriten, om dens Smitsomhed, om Forebyggelsesmidlerne derimod . . . «Man skulde tro, at Søbadene kunne desinficere — — hvad mener De? Disse Fiskere gaar jo aldrig i Vandet.»

Sara trøstede den gamle Dame paa det bedste, og forlod hende temmelig beroliget, medens Datteren atter satte sig hen til Højælperne.

I Entréen traf Sara Betty, som fortalte hende, at Friis var paa sit Værelse. Ubeslutsom blev hun staaende et Øjeblik uden at lægge Mærke til Bettys skalkagtige, nysgerrige Miner, saa gik hun rask videre, først gennem den store Spisestue, der var tom, og derfra ind i en lang, mørk Gang henimod en Dør, hvor hun standsede og bankede paa.

— «Hvem der?» hørte hun Friis råbe. Sara nævnede sit Navn, og hørte hviskende Stemmer

derinde, Lyden af en Stol, der blev skudt tilbage, saa en dæmpet Latter, og Døren blev aabnet af — Fru Blom.

Sara standsede overrasket paa Dørtæskelen; der faldt en pludselig Bleghed over hendes Ansigt og hun gjorde en Bevægelse for at trække sig tilbage. Og dog var det saa langt fra nogen afskrækkende Aabenbaring, hun havde for sig, at man vanskelig kunde tænke sig et skønnere Syn end denne unge Kone i den dybt nedskaarne, lyseblaa Silkekjole, der smilende og rød i Ansigtet nejede for Sara. Den blændende, fyldige Hals var smykket med en enkelt Kæde af store Koraller, og Koralarmbaand laa om de runde Haanded; det blonde Haar var opsat med megen Kunst i en Mængde smaa Krøller ved Tindingerne og i Nakken; i Fald en Solstraale var falden derpaa, vilde det have skinnet som mat Guld mod den skære Hud.

Der var noget saa sejrende skønt ved denne Ungdom, noget saa uimodstaaeligt dragende ved denne lille Skabning, som hun stod der i dette tarvelige Værelse, at Sara glemte at gaa og betragtede hende et Øjeblik med uforstilt Beundring.

— «De kommer, som De var kaldet, Frøken Martens.» — Den smukke Frue satte sig i en Lænestol lige over for Vinduet og rystede med sin hvide Haand Silkekjolen ned over sine Knæ — «Jeg véd ikke, hvad De gi'er mig, vor gode Kunstner der» — hun pegede paa Friis, der med Paletten i Haanden havde rejst sig fra Staffeliet

og med et spændt Blik iagttaget de to Kvinder — «han siger, at han ingen Vegne kan komme med mit Ansigt i Dag, at der intet Liv er i det — intet Liv, jeg be'r Dem, naar man skal sidde stille som en Mus og ikke maa lukke Munden op! Han fortæller mig, at jeg tager mig ud, som var jeg udstoppet. Jaja» — tilføjede hun og truede ad Friis — «saadan ungefähr var det, De udtrykte Dem . . . lidt høfligere, men det var i hvert Fald Meningen. En Dukke sagde De forresten. Nogle rædsomme Mennesker at gøre tilpas de Kunstnere! Nej, Frøken, De maa ikke gaa endnu. Hvis jeg kunde sidde og se paa Dem, tror jeg nok, mit stakkels Ansigt vilde faa lidt af den . . . den Esprit, som det mangler. Eller hvad mener De, Hr. Friis?»

— «Esprit?» gentog han uden at vide, hvad han svarede.

— «Ikke for det,» vedblev hun — «Blom er saamænd ligeglad. Den kære, kære Mand aner ikke, hvad for en Overraskelse vi To har til ham.» — Her sprang hendes blaa Øjne under de lange Øjenvipper hen paa Friis, fangende under Vejs lynsnart Saras Blik — «Drømmer ikke om, hvorledes vi har anvendt Tiden herinde.» Hun lagde sig tilbage i Stolen med en triumferende Mine. — «Aa, det bliver morsomt, naar han kommer! Hvis han i det Hele kommer, inden jeg rejser, for Uhyret har taget Udsættelse, skal De vide,

Frøken Martens — finder rimeligvis mere Behag i Østergade end i Vesterhavet.»

Sara, som imidlertid havde faaet Bugt med sin Forvirring og taget Plads paa en Stol lige over for Fru Blom, rejste sig, og idet hun vendte sig fra denne med et lille Smil, sagde hun i en rolig Tone til Friis:

— «Jeg kom blot for at bede Dem om en af mine Tegninger. Jeg formoder, at den ved en Fejltagelse er kommen i Deres Skitsebog, da vi sidst var ude sammen.»

— «En af deres Tegninger.»

. . . . «Men jeg vil paa ingen Maade afbryde Deres Arbejde. Nej, det haster virkelig ikke — slet ikke,» tilføjede hun, da Maleren vendte sig om mod et Bord i Hjørnet af Stuen. Og hun hilste Fruen med en let Bøjning af Hovedet og aabnede Døren.

— «Undskyld mig!» — sagde hun til Friis, da de stod ude i Gangen — «jeg vidste ikke bedre, end at De var alene — og nu har jeg maaske paa min Samvittighed, at De og . . . Dejligheden derinde ikke faar Overraskelsen færdig til rette Tid.»

— «Frøken Sara!» hviskede han.

— «Hvad behager?» udbrød hun, og der kom et Udtryk i hendes Øjne, der forvirrede ham, et Glimt af Glæde, der hurtig svandt for en afvisende Kulde.

Hun vilde have spurgt ham om, med hvad Ret han tiltalte hende med Fornavn alene; men hun tav og bøjede Hovedet. Thi hun mindedes med ét, hvor ofte han i den sidste Tid havde nøjedes med at kalde hende Sara, Frøken Sara, uden at hun havde gjort nogen Ophævelser derover; tværtimod havde hun kendt en egen hyggelig Klang deri, noget som et varmt Minde fra Tider, der var forbi, fra den Gang hun havde Venner og Veninder, og det altid hed Sara, Sara Der var i denne ukunstlede Fortrolighed noget, som gjorde hende meddelsom og tryg, bragte hendes Hjerte til at slaa varmt, som smeltede den stive, kolde Form, hvori hun i Aarenes Løb havde klædt sit tillidsfulde Gemyt, som gjorde hende myg og blød og glad som et Barn, naar de færdedes sammen paa deres lange Strejftog.

Og nu havde hun følt sig ilde berørt af denne Fortrolighed — og hvorfor? Fordi hun havde truffen denne Fru Blom paa hans Værelse, fordi hun havde set hende sidde der med sine nøgne Skuldre i al sin daarende Skønhed, sidde i den Lænestol, hun selv en Gang, en eneste Gang havde siddet i, en Morgen, da hun havde været saa trist til Mode saa træt, og han havde indbudt hende til at se sine Arbejder? Hvis han gennemskuede denne naragtige Skinsyge, hvad maatte han tænke om hende? Hun knyttede sine Hænder i Vrede.

— «De har været paa mit Værelse?»

« . . . og taget Deres Billede, ja — tyvstjaalet det.»

— «Naa, Billedet kunde det være det samme med, men at De saaledes har taget Dem Forlov i mit Værelse — forstaar De ikke, at De har gjort Dem skyldig i»

« . . . i en Uforsigtighed, jo. Aa, Frøken Sara,» — han greb hendes Haand — «er det ikke andet, De er forstemt over»

— «Ikke andet? — hvad mener De?» Hun trak sin Haand til sig. — «Hvad vilde De med mit Ansigt? Eller samler De maaske paa Ansigter?» Hun gjorde en Bevægelse mod Døren til hans Værelse, men vendte sig, i Følelsen af at hun vistnok atter havde forraadt sig, hurtigt om og gik et Par Skridt.

— «Vil De give mig det?» Hun drejede sig om.

— «Nødig, Frøken Student.»

— «Nødig eller ikke nødig — jeg vil have det.»

Han bukkede stift og vendte tilbage til sit Værelse, idet han lod Døren staa aaben efter sig, og Sara hørte ham rette en Undskyldning til Fru Blom. Et Øjeblik efter stod han i den aabne Dør og rakte hende Tegningen. — «Værsgo, Frøken og tilgiv Fejltagelsen.»

Gennem den lukkede Dør hørte Sara Fru Bloms Latter.

IX

Det var næste Dags Aften, Lørdag Aften. Strandkontrollør Gerhardts lille Vogn holdt uden for Kroen.

Bag i Køretøjet var der fuldt af Kufferter, Kasser, Lærredsruller, Blikdaaser o. s. v. Gerhardt og Friis havde travlt med at stuve alle disse Genstande sammen i Vognbunden, hvor der var kneben Plads.

-- «Tror du nu, at det kan gaa an paa den Manér?» Strandkontrolløren surrede med Seglgarn et stort Staffeli fast øverst paa Læset. — «Blot du havde sagt mig det i Forvejen, at du vilde blive hos os saa længe, jeg kunde jo have laant en større Vogn. Er der saa mere?»

I Kvistværelset over Indgangsdøren blev et Vindue trukket haardt i. Friis løftede Hovedet og fik et Glimt af et blegt Pigeansigt med mørke Haar, før det forsvandt inde i Stuen.

— «Skal det være et Bæger paa Faldrebet?» Kroværten, Lavst Bondesen, kom ud af Forstudøren.

— «Jeg siger ikke nej,» svarede Kontrolløren.
— «Lotte bliver nok staaende.»

De tre Mænd gik ind i Skænkestuen og satte sig til at drikke.

— «Din Skaal, Marius Gerhardt!» Værten løftede sit Portvinsglas. — «Det faar være dig tilgivet, at du stjæler en af mine Pensionærer fra mig, nu du har taget dit Parti og bliver hos os. Jeg siger: Til Lykke med Beslutningen og hils din Kone! For man ta'r vel ikke fejl i, at det er hende, vi kan takke for, at man beholder dig heroppe?»

— «Det er det. Pokker forstaar sig paa Fruentimmerne, Bondesen.»

Kroværten vekslede Øjekast med Friis. — «Men din Annie hun er nu ikke noget almindeligt Fruentimmer.»

— «Næh, saamænd.» Strandkontrolløren saa ned i sit Glas. — «Hun er klog, Farlil.»

Gerhardt listede sig til at se op paa Værten. Saa greb han Flasken og skænkede sit Glas fuldt.

— «Skaal, Bondesen! Du tror, at jeg er dum, men jeg tilgiver dig. Jaja, lad os nu ikke tale mer om det. Summa summarum, jeg er bestemt af Skæbnen til at dø i Sandet, Fanden i Vold med Forfremmelsen! Lad os faa en Flaske til.»

De fik en Flaske til, og de drak den, Gerhardt og Værten højrøstede og glade, Friis alvorlig og ordknap.

Saa fulgtes de ad ud til Lotte, der stod og sov mellem Vognstængerne.

— «Men hvad er det, jeg hører, Hr. Friis!»
Fru Blom og Skuespillerinden nærmede sig Køretøjet. — «Rejser De?»

— «Jeg flytter, Frue.»

— «Og uden at sige Farvel?» Den smukke Grossererfrue slog Parasollen ned og trak sin Arm ud af Skuespillerindens.

— «De er vred paa mig?» sagde hun dæmpet. De stod sammen et Par Skridt fra de andre.

— «Maaske.» Friis rettede sig i Vejret.

— «Det er altsaa . . . en alvorlig Sag for Dem?» Hun gjorde en lille Bevægelse med Parasollen op til Kvistvinduerne.

— «Min Frue, jeg forstaar ikke» . . .

— «Jo, De gør, Hr. Friis, De forstaar mig godt. Men det anede jeg ikke, jeg havde ellers ikke baaret mig ad i Gaar, som jeg gjorde . . . været kaad og saadan. Skønt vor lærde Frøken havde ikke fortjent bedre af mig; det var lige for lige, slet ikke mer end lige for lige. Det véd De naturligvis ikke, men hun har fra den første Time, vi mødtes, ladet mig forstaa, at jeg var baade ubetydelig, og» . . .

Friis gjorde en utaalmodig Gebærde. — «Hvad mener De, Frue, om» . . .

« . . . om vi brød af? — jo. Farvel da, og Tak for de mange behagelige musikalske Timer, De har forskaffet mig. Vi ses nok igen,» lo hun — «Deres Exil bliver næppe saa langvarigt.» Hun rakte ham Haanden med en graciøs Bøjning, og

hendes Øjne fløj samtidig til Vejrs op mod de smaa Ruder i Kvisten.

Og til de samme Ruder sendte ogsaa Maleren et langt Blik, da Vognen satte sig i Bevægelse, men det lykkedes ham ikke at faa Øje paa den, han søgte.

Portvinen gjorde Strandkontrolløren veltalende, og han lagde ikke Skjul paa, hvor veltilfreds han var over at faa Vennen med hjem til sit og beholde ham i nogen Tid denne Sommer, ligesom de andre Somre. Det smigrede hans Forfængelighed, at denne Kunstner, hvis Navn begyndte at blive berømt, fandt sin Glæde i at omgaas ham og bo i hans Hus, men mere endnu rørtes hans Hjerte ved at se den Hengivenhed og kavallermæssige Hyldest, Maleren udviste mod hans Hustru baade i og uden for hans Hjem. Intet Under derfor at det havde pint Ægtefolkene, som Friis denne Sommer havde svigtet dem, som han Uge efter Uge havde holdt dem hen med Løfter om at være deres Gæst og kun i Ny og Næ aflagt dem en lille Visit. Især vidste Gerhardt, at det havde pint hans Kone, som i den sidste Tid mindre end før kunde taale nogen Tilsidesættelse.

De vidste i Begyndelsen ikke, hvad de skulde tilskrive slig en Forsømmelse fra Vennens Side, og de holdt ikke af at tale derom; de slog sig først senere til Ro med, at Grunden maatte være, at han, som Rygterne fortalte, ikke kunde undvære den unge, kvindelige Students Selskab.

Friis gjorde sit bedste for under Køreturen at holde Samtalen i Gang, men jo længere de fjernede sig fra Kroen, desto tavsere blev han, og da Vognen kom ind paa Vejen mellem de mørke, ensomme Lyngbakker, da Solen gik ned og Skumringens Vemod bredte sig over den mennesketomme Egn, holdt Passiaren op af sig selv, og de to Mænd passede hver især deres Tanker, vekslede blot af og til nogle Bemærkninger om de Egne, som de langsomt rullede igennem.

Om han monstro skulde faa Held til at glemme hende, naar han var rigtig flittig, saa tænkte Friis. I flere Uger havde han saa godt som ingen Ting faaet bestilt, næppe nok arbejdet et Par Timer om Formiddagen, fartet omkring i Selskab med den og den blandt Badegæsterne, især med hende. Nu laa der meget Arbejde, forud bestilt Arbejde, der ventede paa ham, og til ny Billeder havde han i mange Tider ingen Studier gjort, og han maatte tage sig sammen, maatte være flittig for at leve.

Om han monstro skulde faa Held til at arbejde denne Kvindes Billede ud af sin Hjerne og Hjerte? Saa underlig det var gaaet ham med hende, men saa selvforskyldt det hele.

Fra først af blot nysgerrig efter at studere dette Eksempel af en «frigjort» Kvinde var han uden at mærke det lidt efter lidt kommen under den Trolddom, der udgik fra hendes Person, og som i Begyndelsen alene bemestrede sig hans Indbildningskraft, indtil han omsider en Dag med

Ærgrelse maatte indrømme, at han ikke mere kunde undvære hendes Selskab.

En i Sandhed ærgerlig Opdagelse og meget overraskende! I hans tidligere Liv havde Kvinderne ingen nævneværdig Indflydelse haft over ham, end sige bragt ham ud af Ligevægten, ham, «Munken», som Vennerne stundom benævnte ham, et Øgenavn, hvormed de forbandt en Del Spot men fuld saa megen Respekt.

Han havde — som det stundom ses hos Mænd, udrustede med et Overmaal af fysisk Kraft og Sundhed — i sexuel Henseende været noget af en Flegmatiker, meget behersket i Omgang med Kvinder, dem han behandlede paa en egen kammeratlig, stundom skødesløs Maade. Han havde modsat Mænd med ringere Livskraft, der slipper deres Drifter løs uden at bryde sig om, hvor langt de vil føre dem, i Følelsen af sin Naturs fuldblodige Styrke næret en indre Angst for Lidenskaben, af hvad Art den var, og den aarvaagne Frygt for voldsomme Udbrud af sit Jeg's skjulte Kræfter havde baaret ham frelst gennem Ungdommens vanskelige Gæringstid ind i den rolige Manddom, og han nød nu i sit 30te Aar den ugifte Mands stolte Selvfølelse ved et afholdende Liv.

I Sara havde han med Forundring funden en Kvinde med Herredømme over sig selv ligesom han, en Pige, der, uagtet hun var køn nok til at vække Mænds Velbehag, mærkelig nok ikke lagde

an derpaa, der ikke brød sig om, hvad Værdi hendes Person maatte have i Mænds Øjne.

Men til alt Uheld havde han i Begyndelsen af deres Bekendtskab ingen Tiltro haft til disse Egenskaber. Dette med «Frigørelsen» var blot Forfængeligheden om igen, Forfængeligheden omsat i en ny Skikkelse, i en finere maaske og ædlere, men dog altid Forfængelighed, og hendes Væsen, der syntes blottet for al Erotik, al Lyst til at behage, hendes Mandfolkeagtighed var blot en Baggrund, paa hvilken hendes personlige Fortrin som Kvinde kunde tage sig ud, et Pikanteri, en Kontrastvirkning, hun med velberaad Hu tilstræbte; det tilsyneladende uerotiske maatte nødvendiggen friste Tvivlere til Angreb og skænke hende den Nydelse af Magt over Mændene, som faa Kvinder med deres gode Vilje giver Afkald paa.

Slig en Tvivler havde han en Tid været, og ydermere været uforsigtig nok til ikke at holde Tvivlen hos sig selv, var traadt op som Kurmager, for senere, da hun højst unaadig tog mod hans Tilnærmelser, at tage imod hendes Tilbud om et kammeratligt Venskab. Og med den beroligende Følelse af at have ordnet deres Forhold indbyrdes paa solid og fornuftig Vis havde de i Uger levet dette frie Liv i Lediggang og Solskin som to ferierende Studenter, indtil . . . indtil den ene af Kammeraterne flygtede sin Vej fra den anden.

Men det skulde denne ene Kammerat have gjort før, saa snart han indsaa, at hans Ro og

Frihed stod paa Spil. Ikke for det — han offrede hende saa hjertensgerne sin Frihed, hvis der var Haab om, at hun en Gang vilde skænke ham sin til Gengæld. Men det var vel ikke let at tage fejl af, at hun endnu havde Friheden i Behold, og at hun ikke vilde slippe den.

Han skulde være flygtet længe før. Men han havde ikke haft Mod dertil, havde intet Paaskud haft til Flugt. Var der ikke kommen dem dette imellem, denne Kurre paa Traaden, i Fald hun ikke den ganske Dag i Dag havde vist ham saa frastødende en Kulde, han havde ladet det gaa, som det bedst kunde.

Underligt Kammeratskab forresten, som ikke havde kunnet taale saa lille et Stød, som var strandedet paa en Smule Taktløshed, en lille, uoverlagt Næsvished fra hans Side! For som mer end det kunde hans Indbrud dog næppe betragtes. I Sandhed et underligt Kammeratskab!

Her standsede pludseligt hans Tanker, ved dette Ord stod de stille. Og en sær Uro greb ham med ét, der faldt noget som et Slør fra hans Øjne, der skød en Anelse op i hans Bryst om noget bagved dette Kammeratskab ogsaa paa hendes Side, en Anelse saa spæd og usandsynlig, at den straks kvaltes af Tvivl; men den kom igen stærkere, sikrere end før, og han fik den heftigste Lyst til at springe af Vognen og sporenstregs løbe tilbage til Kroen.

Thi han saa pludselig for sig Optrinet i Gaar mellem de to Kvinder, og hvad der fulgte efter, han huskede nu tydeligt hendes Øjne, da hun traadte over hans Tærskel og stod Ansigt til Ansigt med den smukke Frue, hvorledes disse Øjne var blevne store af Forundring med det stumme Spørgsmaal: hvad har hun her at bestille — her hos dig, hun Dejligheden? Og saa den pludselige skælvende Vrede mod ham under fire Øjne et Øjeblik senere. Jeg vil have det! — Haanden bydende udstrakt mod ham. — Jeg vil have det . . . Samler De paa Ansigter? . . . Giv saa mig mit tilbage! Og hendes graa Øjne, hvor mørke de var blevne af Harme over det, at hun ikke kunde beherske sin Heflighed, hvor skræmte de havde set paa ham, som var hun kommen for Skade at røbe noget, som han ikke maatte vide Besked om.

Ja, saadan maatte det hænge sammen. Han havde heller aldrig set hende saadan før; vel kunde hun blive vred, hun havde ikke saa sjeldent været vred paa ham, men aldrig havde hun taget det paa den Maade; overlegent irettesættende og stram havde hun været for saa efter et Øjeblik Forløb at være mild og sød igen.

Altsaa — og Friis syntes det var paa Tide at faa et Facit — altsaa der maatte ligge noget bag dette Kammeratskab, noget, som Tilfældet havde afsløret for ham og — for hende selv. Men var det noget at bygge et Haab paa? Friis sad grublende. Han kunde ikke give slip paa denne Anelse

om Lykke, kunde ikke tro paa den; grublende sad han, indtil det svimlede for ham, og alle Tanker løb i ét.

Han rettede sig i Sædet og saa sig om. De kørte endnu mellem Lyngbakkerne, som aldrig syntes at faa Ende; til højre og venstre løftede de sig, mørke laa de i Skumringen og spærrede for Udsigten.

— «Fryser du, du sidder saa urolig?» Strandkontrolløren pakkede Plaiden om sin Vens Ben og gav Lotte et Rap af Pisken.

Nej, han havde det tværtimod for varmt; han manglede Lys og Luft; der var saa indestængt snevert mellem disse Bakker, under den Skrænt der, som paa deres højre Haand næsten ludede ud over Køretøjet; han trængte til at kunne se langt bort, men især til at røre Lemmerne.

Og pludselig satte han i et Spring fra Vognen ned i Lyngen.

— «Bare for at faa Blodet i Bevægelse, Gerhardt. Den Portvin har gjort mig ør og tung.»

Men som han følte Jorden under sine Fødder, blev Fristelsen til at løbe sin Vej saa stærk, at han maatte gribe med begge Hænder fat i Bagsmækken; han følte, at dersom han slap Taget og Vognen fik Forspring, vilde han lade Strandkontrolløren plus Lotte og hele Bagagen i Stikken og sporenstregs i Mørket forsvinde i den modsatte Retning.

Omsider slap man bort fra Hulvejen, ud, hvor der var Lys og Luft, og over de lave Sandhøje i Vest fik han Øje paa Fyrtaarnets straalende Stjerne. Lidt efter svingede Køretøjet bort fra den sandede Bivej ind paa den rigtige Landevej til Højby, og hist ude gennem et Udkig mellem Klitterne saa han langt borte lidt af Havet under den rødmende Aftenhimmel.

Og idet han lagde sin venstre Haand paa Lottes Bag og sin højre paa Sidefjælen, svang han sig op i Agestolen. — «Lad den nu stryge af Sted, du Gerhardt!»

Resten af Vejen fik hurtigt Ende. Da de nærmede sig Hjemmet, kom Frants dem løbende i Møde; han klattrede som en Kat bagfra op paa Læsset, svang sig over Agestolen ned mellem de to Mænd, tog Tømmer og Pisk fra Faderen, og ved kraftig Anvendelse af begge fik han den lille Hest til at smøre af Sted som vanvittig, medens han med glædestraalende Ansigt fortalte «Onkel Friis», at nu var der to Drengene til fra Skolen, som var blevne syge i Halsen, saa Doktoren og Præsten havde lukket Skolen og jaget alle Drengene hjem, og nu havde han Ferie.

Og Lotte fik sig et Ekstrarap af Piskesnerten og slog over i kort Galop, og i susende Fart rullede Vognen ind i Gaarden, hvor Fru Annie klædt i en lys Sommerkjole et Øjeblik efter kom løbende ud, forskrækket over Støjen af Vognhjulene paa Gaardens Brosten, og gav sig til at skænde paa

Knægten for hans Facon at køre paa, og dernæst paa Knægtens Fader, fordi han kom saa sent hjem, at Aftensmaden var bleven kold for længe siden.

Men hun kunde have sparet sig Skændene. Frants slog et Knald med Pisken, saa den store hvide Hane, der var kommen frem i Hønsehusets Dør for at se, hvad der var paa Færde, forfærdet fløj op paa sin Pind og gav sig til at gale; og Strandkontrolløren var saa henrykt over den lyse Sommerkjole, hans ungdommelige Hustru havde taget paa i Stedet for den kedelige, dagligdags mørke, at han uden at ænse hendes Skænd greb hende om Livet med sine stærke Hænder og anbragte hende paa Toppen af Flyttegodset, hvor hun maatte blive siddende, indtil Friis forbarmede sig over hende og hjalp hende ned og førte hende ind i Stuen, medens Strandkontrolløren og Frants spændte Lotte fra og gav sig til at aflæsse Bagagen.

— — — —
— «Nu er Turen til Dem og mig, Troløse!» De stod, Fru Annie og hendes Gæst, ved Vinduet i Skæret af den lyse Sommernat. Hun havde kroget sin Pegefinger om en Knap i hans Frakke og tog ham skarpt i Øjesyn. — «De troløse, kære Husven fra gamle Dage!»

— «Se, se, det klinger da lidt mildere.» Han stod med Hænderne i sine Jakkelommer og lod sig betragte af hendes store blaa Øjne.

— «De skal ingen Skænd faa af mig, det vilde være Synd.»

— «Tak, Annie.»

— «For jeg ser, at hvad de smaa Fugle har sunget om, det er sandt.»

— «De smaa Fugle — saa—aa!»

— «Og alligevel er De kommen til os, for at være hos Marius og mig? Men De bliver her ikke længe, Friis.»

Hendes nysgerrige Øjne forlod ham ikke. Men han havde gjort et lille Skridt til Siden ind i Skyggen bag Gardinet, og vidste ikke, hvad han skulde svare.

— «Ikke længe?» gentog han.

Hun rystede paa Hovedet. — «De er ikke den samme mere. Det saa jeg nu allerede, da De besøgte os sidste Gang, men tydeligere ser jeg det i Aften.»

— «Det er gaadefuld Tale, Fru Annie; det er s—r, som vi i gamle Dage plejede at sige paa Akademiet.»

— «De er ikke den samme, Friis.»

— «Mod Dem, kloge og smukke Annie, og mod Gerhardt er jeg altid den samme.»

Hun stod nogle Øjeblikke tavs, med sin Nakke lænet op mod Vinduesposten; saa skød hun med sin Haand Gardinet lidt til Side, saa Lyset faldt paa hans Ansigt, og deres Øjne mødtes.

— «Nu har De faaet den Slags Øjne, som man faar, naar» . . .

Han trak sig bort og tog Plads ved det andet Vindue. Der stod han en Stund og saa bort over

Klitterne mod Kimmingen i det Fjerne. En Haand lagde sig paa hans Skulder.

— «Maa jeg sige det, Friis?»

— «Ja, vil De, kære Annie.»

— «Jeg mente» — hun talte hviskende og med en Stemme saa forunderlig tungsindig og øm. — «Jeg mente den Slags Øjne, som naar . . . naar man allerførste Gang elsker.»

Han bøjede sin Pande mod Ruden og hans Ansigt skinnede i Sommernattens Lys. — «Og det kan De se, Annie?» spurgte han glad.

— «Ja, det kan jeg da rigtignok.»

— «Jeg vidste det ikke rigtig selv» . . .

Han lukkede Vinduet op og strøg sig over Panden og indaandede den kølige Luft i dybe Drag, men trak det straks efter atter i og vendte sig mod Fru Annie med en raadvild Mine.

— «De spekulerer da aldrig paa at løbe Deres Vej?» spurgte hun og lo.

— «Nej, nej.» Han gik et Par Skridt frem og tilbage langs Vinduerne, indtil hun greb ham i Frakkeærmet og standsede ham.

— «Men nu hun?»

— «Aa, hun véd ingen Ting, Annie.»

— «Saadan noget véd en Kvinde altid.»

— «Tror De? Jamen hun er anderledes end andre.»

Fru Annie rystede smilende paa Hovedet. — «Hun er Kvinde, ellers vilde De ikke have syntes om hende.»

— «Næh, men . . . alligevel saa nytter det mig vist ikke noget?»

Han saa paa hende, som ventede han yderligere Hjælp fra hende. Men hun havde sat sig paa Stolen ved Vinduet og hørte ikke hans Spørgsmaal, stirrede blot gennem Ruden op paa den lyse Himmel.

— «Jeg blev saa glad, fordi De kunde se det paa mig, men . . . ja, et lille Haab har jeg jo; og det er bleven større, siden jeg har talt med Dem. De er jo saa klog, Annie, i den Slags Ting, saa erfaren» . . .

— «Jeg!» — Hun fo'r sammen og rejste sig.
— «Javist, ja» . . .

I dette Øjeblik hørte man Strandkontrollørens Skridt i Forstuen.

— «Hvad Pokker, Annie! — ingen Lys paa Møllen» — sagde han, idet han traadte ind — «og ingen Mad paa Bordet.»

— «Nu skal jeg» . . . Hun løb ud af Stuen.

— «Naa, Friis, hvad sagde hun saa?» Strandkontrolløren trak sine Støvler af og ombyttede dem med et Par Morgensko. — «Det kneb naturligvis?»

— «Hvad mener du?»

— «Selvfølgelig om hun gav sit Minde.» Han strøg en Svovlstik for at tænde Lampen. — «Faar Betty saa Lov at rejse til Kjøbenhavn?»

— «Naa, saadan, ja, vi har ikke faaet talt om Betty endnu, Gerhardt.»

— «Hm, hvad har I saa siddet her og bestilt?» — Han skruede Lampeblusset i Vejret og saa paa Maleren. — «I har altid Hemmeligheder sammen, I to.»

Maleren lo. — «Ja, med din Hustru kan man godt have en Hemmelighed, Gerhardt.»

— «Som jeg skal staa udenfor?»

— «Foreløbig blot, Gerhardt.»

Strandkontrolløren gik brummende omkring i Stuen og gjorde Nytte, og saa af og til hen paa Friis.

Han var under Aftensmaaltidet mere tavs end sædvanlig, men da Dugen var taget af Bordet, tog han frem af Bufetten to Flasker og to store Glaspokaler og satte sig i Sofaen, nynnende en Sang, medens han skænkede hele den ene Flaskes Indhold op i de to Glas, hvorefter han rømmede sig, og med et underligt skiftende, snart godmodigt snart satirisk Blik paa sin Hustru og sin Gæst begyndte at tale.

Der skulde i Aften i Anledning af den «forlorne Vens» Hjemkomst drikkes Vin og ikke som ellers Toddy, ægte spansk Vin, en Foræring fra en Skipper, der var strandet i Vinter paa Kysten nogle Mil sydligere. Men forinden vilde han sige et Par Ord. Han tog en Slurk af Glasset, strøg sig over det graa Skæg og begyndte.

— «Jeg har i den senere Tid lagt den gemene Vane af at drikke Toddy.» Han støttede sine stærke Arme paa Bordet og pustede Cigarrøgen fra sig

med en fornem Mine. — «Gudbevares, den smager mig, det gør Toddy, jeg holder saagu' meget af Toddy, men saadan nogen fin Drik er den jo ikke. Og saa er det gaaet op for mig — nu medens jeg saadan har gaaet og belavet mig paa at sige Havet Farvel og vende tilbage til Civilisationen og den finere Verden, kort sagt — a quoi tant des paroles! — spekuleret paa at blive Tolder i Skjelskør, det er gaaet op for mig, siger jeg, at noget maatte der Pinedød gøres i Retning af at blive en finere Mand; og jeg begyndte med Drikkevarerne. Det var jo at tage Tyren ved Hornene, véd I, thi at de flydende Varer og jeg — naa, vi vil ikke tale om disse gamle Skader; altsaa jeg tog fat paa Drikkevarerne. Men længere kom jeg ikke. Nej, for Fruen, som sidder der, hun — hvad behager, sagde du noget Annie?»

Hun rystede paa Hovedet og saa ned paa sit Haandarbejde.

— «Ser du, Friis — ja, saadan med absolut Vished tør jeg ikke sige det — men Annie er jo en klog Kone, og hvad hun saadan spekulerer ud, det er immer det rette — naa, hun saa jo fra første Færd, da Marius Gerhardt skulde plantes om i bedre Jord, at det var en ren forrykt Tanke, at jeg ikke kunde laves om til en fin Mand — rent umuligt, selv om jeg lod Toddyen fare og Skraa-tobakken, og hvad man nu lægger sig til gennem 10 Aar ved det salte Hav» . . .

— «Marius!» Fru Annie saa op.

— «Jeg kunde ikke blive en præsenteret Mand i Skjelskør,» — vedblev Strandkontrolløren uforstyrret — «der skulde meget mere til, meget mere . . . Og Kvinden er forfængelig af sin Mand, som Manden er det af sin Kvinde.»

Annie rejste sig op og gik hen til Vinduet, hvor hendes Sykurv stod; der blev hun staaende lidt med Ryggen til de andre, men vendte saa atter tilbage til Bordet og indtog sin Plads. Og der blev en lille Pavse, medens Strandkontrolløren trak den anden Flaske op. Friis havde et Par Gange haft paa Læben at blande sig i, hvad der foregik her mellem de to Ægtefæller, men der var i Strandkontrollørens hele Person, især i hans Blik og Stemme noget, der fik ham til at tie.

— «Saa fik hun mig da omsider gjort betænkelig ved Flytningen. Jaja, hun holder saa meget af mig, at hun ikke nænnede saadan rent ud af Posen at sige, hvad hun havde for Betænkeligheder; hun havde mange andre mindre, men fornuftige Indvendinger, behøvede ikke at lægge Trumferne paa Bordet, havde jo Spillet vundet uden dem.»

Han drak igen og fæstede sit Blik paa sin Hustru. Men Annie vedblev at sy uden at se op; hun var bleven blegere om Munden, og hendes Hænder rystede ganske lidt.

— «Men nu i Aften,» vedblev Strandkontrolløren — «som jeg nu ser hende sidde der i sin lyse, fine Kjole, saa sød og frisk som en Anemone,

nu er jeg blot saa ærgerlig over én Ting; og véd du, Annie, hvad det er?»

— «Nej,» svarede hun.

— «Jo, det er, at man derude i den civiliserede Verden, in casu Korsør» . . .

— «Skjelskør» — indskød Friis.

— «Naa, skidt, Skjelskør da; at man aldrig skal faa at vide, hvilken Kone jeg har.» Han løftede sit Glas. — «Annie!»

— «Ja!» hun saa op, hun var blussende rød i Ansigtet.

— «Skaal! Haa, haa!» Han lagde sig tilbage i Sofahjørnet og lo, saa hans store Legeme rystede. — «Haa, haa! som I to sidder der og forstaar ingen Ting, og tror, at jeg . . . Naa, jeg vil sige, som sandt er; lidt gnaven har jeg været, har været . . . for nu har jeg faaet Lejlighed til at snakke det væk, nu er det forbi. Annie har set ret og fornuftigt, Generaltolddirektøren har været et Fæ. Jeg, Løjtnant, Strandkontrollør Marius Gerhardt bekender, at jeg er vorden en gammel Bjørn, som kun kan danse til Havets Musik, dets grove Manerer er blevne mine, dets brølende Røst sidder mig i Halsen. Jeg duer ikke for den fine Verden.»

Han skød Glasset fra sig og trak sig ind i Sofahjørnets Mørke. Men straks derpaa viste hans store, graa Hoved sig atter i Lampelyset.

— «Hæ, jeg har gennemskuet dig, lille Annie, og jeg kunde ikke dy mig for at vise dig det. Drik den Sjat ud, Friis, at vi kan tage fat paa den

næste Flaske. Skylls ned, skylles bort skal de, alle disse Luftkasteller og Ærgrelser, og aldrig vil de komme mere igen, aldrig. Saa er nu min Kur, og den slaar sjelden fejl, véd du, Annie. Naar Solen i Morgen staar op, da er mit indvendige, forfængelige Menneske saa — hvad skal jeg kalde det? — naa lige meget. Jeg siger, lad Folk tænke, hvad de har Lyst, og synes, det var en snurrig Udgang paa Marius Gerhardts Forfremmelse; jeg blæser dem et Stykke og bliver ved Havet. Basta! Vorherre holde sin beskærmende Haand over Skjelskørs Toldvæsen — jeg kan ikke. Skaal, Annie og Friis, og lad mig saa faa en Sang!»

Friis klinkede med sin Vært, rejste sig og tog Plads ved det gamle Klaver.

— «Ikke noget af disse gamle Tyskere — ikke i Aften. De er for . . . for højtidelige, for følsomme. Jeg kan ikke taale dem. Syng en af vore egne hjemmegjorte: Har jeg min Baad, mit Sejl og mit Næt — eller: Vil du være stærk og fri, pres de røde Druer» . . .

Han kastede sig tilbage i Sofaen, saa lang han var, og lukkede Øjnene, tog af og til en Slurk af sit Glas og lagde sig igen ned. Da Friis omsider holdt op med at synge, hørtes en svag Snorken fra Sofaen; Strandkontrollør Marius Gerhardt sov.

Annie skruede Lampen lidt ned og drejede paa Skærmen, saa Skyggen faldt over den Sovendes Ansigt, og hun stod lidt og saa paa ham og satte sig derpaa hen til Maleren ved Klaveret.

Og de talte hviskende sammen, medens Gerhardt laa med lukkede Øjne og trak Vejret dybt og rungende. De skottede af og til hen til ham, syntes, at det var besynderligt, at han, som ellers aldrig lod sig overmande af stærke Drikke, var falden i Søvn. Men naar de under Tiden blev ivrige, glemte de at hviske.

Da saaledes en Gang Friis, bøjende sig frem mod Annie som det syntes med indtrængende Ord havde holdt en lang Enetale, og hun til Svar havde rystet paa Hovedet, talte Maleren pludselig saa højt, at Gerhardt aabnede Øjnene en lille Smule og hørte op med at snorke, og man hørte kun den kogende, brusende Lyd af Havet langt borte. Og Annie tyssede paa Friis og kastede et hurtigt Blik hen til Pillen mellem Vinduerne, hvor Spejlet viste hende den Ende af Sofaen, hvor et stort, graat Hoved havde lagt sig til Hvile; og Friis sænkede Stemmen, Gerhardt snorkede atter omkap med Havet, de to ved Klaveret talte igen en Stund ganske sagte sammen, indtil de revne hen af deres Ivrigheid paany glemte at være forsigtige.

— «Jeg gentager, hvad jeg sagde før, De er for streng, Fru Annie, altfor streng mod Pigen; De risikerer, at hun en skøn Dag løber sin Vej fra Kroen.»

— «Kjøbenhavn er ikke noget Sted for Betty.»

— «Maaske ikke, især hvis hun skulde blive nødt til som et forstødt, hjemløst Barn at flygte dertil. Men hvis De tilgiver hende, slaar en Streg

over, hvad der er sket, og giver hende kærlige Ord med paa Rejsen» . . . Og Friis tilføjede med lavere Stemme men dog saa tydeligt, at det kunde høres overalt i Stuen — «Deres Mand holder af Betty, som var hun hans egen Datter, han opsøger hende, naar som helst han kan, han har ondt af hende og vil gerne hjælpe hende. Jeg synes, at . . . at De burde føje ham lidt i disse Dage.»

— «Hvorfor?» spurgte hun.

— «Jo, for De har krydset hans Planer; jeg siger ikke noget dertil, De har handlet i god Hensigt, maaske meget fornuftigt, men . . . ja, De hørte jo i Aften, at det har naget ham en Smule. Ingen præsantabel Mand kaldte han sig, saadan har han forstaaet det. Overdrevent naturligvis og ikke ment saaledes fra Deres Side, det forstaar jeg saa godt, Annie, men» . . .

— «De forstaar intet, Friis.»

— «Hvorledes, Annie?»

— «Lige saa lidt som han. Du gode Gud, at ingen af Jer har tænkt paa mig!»

— «Men Annie! . . .»

Fru Annie trak paa Skuldrene og vendte sig bort. Tilfældig faldt hendes Blik paa Spejlet, og pludselig blev hendes Øjne store, stive, som naglede til det. Hun havde set det store, graa Hoved langsomt, lyttende løfte sig fra Sofapuden. Et Øjeblik kun, saa lagde det sig atter ned, og de kom igen de dybe Aandedrag. Hun knugede Hænderne sammen i sit Skød og lukkede Øjnene fast

i nogle Sekunder, saa vendte hun sig om mod Friis og sagde tydeligt og langsomt:

— «Det er ikke min Mand, jeg er bange for at præsentere, men mig selv — mig selv.»

— «Kære Annie!»

— «Hør mig! Jeg har forstaaet . . . lige siden den Dag Betty gjorde os, gjorde mig den Skam, har jeg forstaaet» . . . Hun brød af og førte Hænderne op til sine brændende Kinder.

— «Annie! Hvad har De forstaaet?» Han listede hendes Haand til sig. — «Nej, sig heller ingen Ting!»

— «Det er gaaet op for mig, at en Kvinde med en Fortid som min hun spiller et voveligt Spil ved at gifte sig med en hæderlig Mand, en hæderlig og ulykkelig Mand. Den Tid kan komme . . . efter Aar i Lykke, naar hans onde Dage er forbi, da kan den Tid komme, da alt brister for hende, alt ramler sammen» . . .

— «Annie, hvor vil De hen med alt det! Lad os holde op. De er exalteret.»

Hun sad tavs et Øjeblik. — «Maaske,» svarede hun og hun vedblev vendt mod Spejlet, som talte hun til det:

«Siden jeg fødte min Dreng har jeg altid syntes, at det var Guds Mening med os, at vi skulde blive her, nøjes med og være glade for, som vi havde det her, og jeg har aldrig ønsket mig herfra, tværtimod altid haft Skræk for frem-

mede Egne og fremmede Mennesker. Saadan en lille By — saaledes som man der tager mod Fremmede, tænk paa det! Hvem er den Mand, hvem er den Kone? Man helmer ikke, før man véd alt om dem. Hvad Marius og jeg har glemt, det vilde vi komme til at opleve paany, og kunde vi taale det? Man er saa ubarmhjertig mod en Kvinde, for hvad hun har syndet, saa hjerteløs, fordi man ingen Ting forstaar. Tænk at blive vraget af Selskabet! Kunde min Husbond taale, at jeg blev vraget, kunde hans Kærlighed til mig taale det? kunde han tage det, som han tog det i gamle Dage, da alle var imod ham og han imod alle.»

Hun saa fremdeles ind i Spejlet, ind paa det graa Hoved, der laa ganske stille.

— «Det tror jeg nok, han kunde, Annie.»

— «Men det vilde dog gøre ham ondt, ikke sandt? Og saa er vi ogsaa saadan et Par underlige Figurer, baade Marius og jeg, et Par Mennesker, som Folk vilde lægge Mærke til, og som ikke fik Lov at skøtte sig selv, og det er det, vi er bedst tjente med.» Hun sendte et lille Smil ind i Spejlet og tilføjede efter en Pavse med dæmpet Stemme: — «Samfundet har forvist os hertil og tvunget os til at leve her for vore Synders Skyld, men jeg tror, at vi har nyttet Ensomheden vel, og at Gud har tilgivet os vore Synder for vor Kærligheds Skyld til hinanden.»

Lidt efter rejste de sig begge op.

— «Godnat,» sagde hun og trykkede hans Haand — «og sov vel!»

Det gryede ad Dag, da Friis traadte ind i det store Kvistværelse ovenpaa. Han lukkede Vinduerne, som begge stod aabne og begyndte langsomt at klæde sig af. Skønt træt i Lemmerne følte han ingen Længsel efter Sengen, han fortrød, at han ikke, forinden han lagde sig, var gaaet ud enten ned i den lille Have eller ud mellem Klitterne, siden han dog ikke kunde sove.

Den lille Kærlighed, som han var rejst bort med fra Kroen, havde i Nattens Løb vokset sig stor og stærk og ganske bragt ham ud af Ligevægten. Det var ikke hans egen Skyld, at den var vokset, men hendes dernede, hans Værtindes, hende med det graanende Haar og det kærlighedsfulde Hjerte. Hun havde peget paa den, havde vist ham, at han bar paa den, og siden hen, medens hun med sin Haand i hans havde talt sin egen Kærligheds Sag, havde det været for ham, som var noget af dens milde, stærke Varme strømmet over i ham, som havde hun ført ham ved Haanden ind i Landet, det underfulde Land, Kærlighedens Land, dybere og dybere ind deri. Og frem for hans Tanke var der vokset en Verden af Lykke, som skulde, som maatte blive hans en Gang, en Verden med Solskin, Kvindesmil, travle Kvindehænders flittige Puslen og Kvindestemmens barnlige Klang, med Duft af Blomster og fine Parfumer som Rø-

gelse fra et Alter, et Hjem med aabne, sollyse Rum og med lønlige Kroge, der ejer ens Hjerte og Hjertets undselige Hemmeligheder, en lille Verden, der rummer, hvad den store Verden derude har af skønt og rigt, men afstemt med Smag og Snille i et blødere Sprog, i dæmpede Farver og Toner, saa det kan nydes inden fire Vægge — den lille Verden, som er Mandens egen, som kæler for hans Øjne, Øre og Hjerte, gøre hans Tanke ren og Viljen god, som mætter hans Sanser, før de vokser til Begær, plejer hans Mandskraft og holder den ung og usvækket højt op i Aarene — den lille Verden, som er hans Fristed paa Jorden.

— — — — —

Friis vækkedes af sine Drømmerier ved Lyden af Stemmer, der syntes at komme fra Haven nedeunder. Han rejste sig fra Stolen foran Sengen, hvor han havde siddet, tog sin Frakke paa og lukkede Vinduet varsomt op. Han heldede sig ud og saa sig om; men Haven var tom.

Det var en af disse Morgener, graa, vemodige og stille, hvor Dagslyset staar som et træt Smil paa en tilsløret Himmel, tung endnu af Nattens Drømme, mindre lig en Hilsen til den kommende Dag end et tøvende Farvel til Natten. Alt derude laa i det blege Morgenskær og ventede paa Dagen, som syntes ikke at ville komme, Havet, som ingen Grænse havde mod Himlen, Klitterne og den lille Have inden for de lave, grønne Bakker. Der rørte sig næppe en Vind, og dog samlede Skyerne sig,

rykkede hinanden nærmere, dannende her og der tætte Lag, som bebudede Regn opad Dagen.

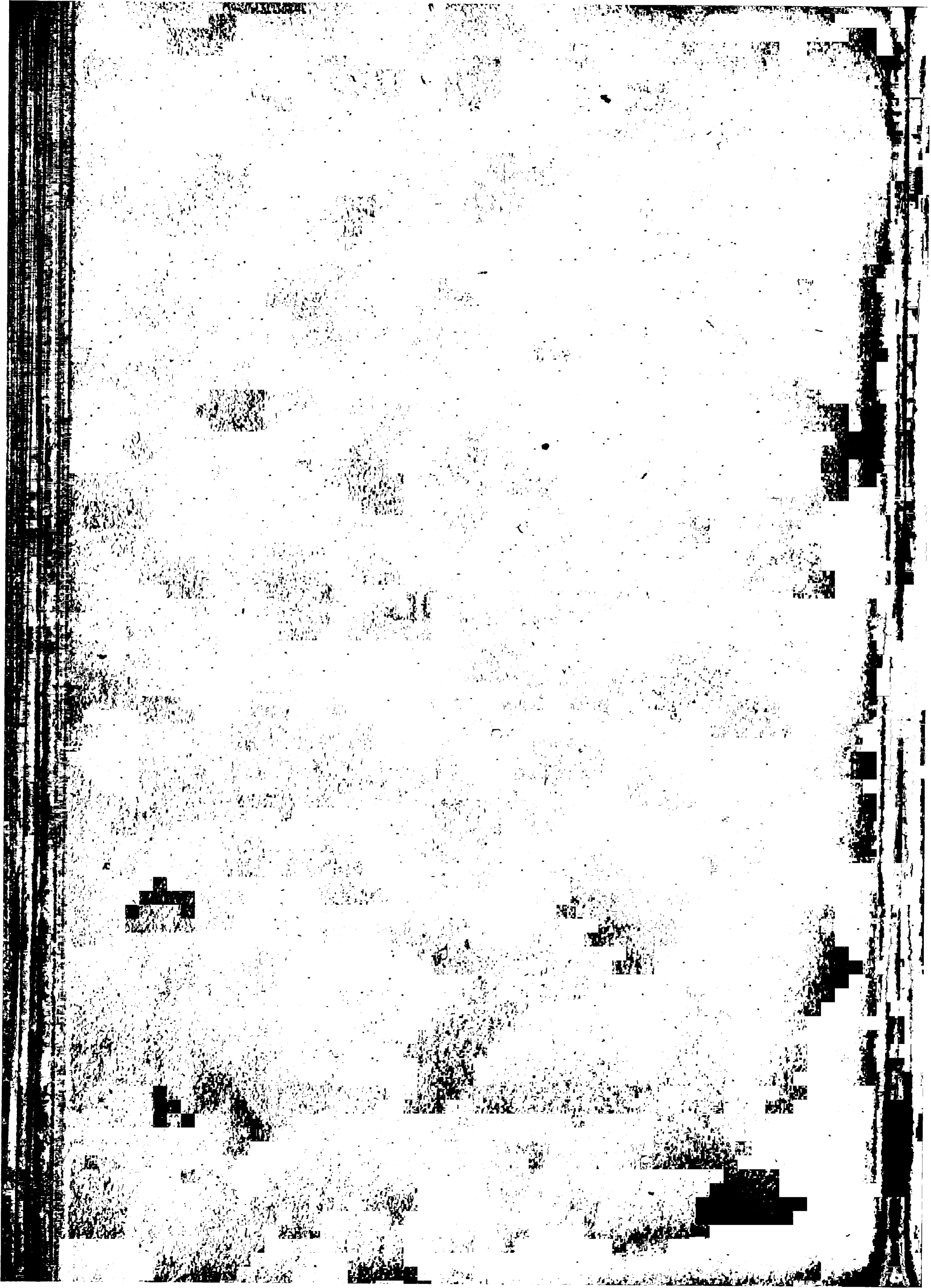
Friis støttede sin Pande mod Vinduesposten, seende ud i det farveløse Daggry og følte Modløsheden snige sig over ham. I denne graablege, kolde Morgen syntes han, at alt det, som han havde tænkt og følt denne Nat, var kun skønne Drømme, som ikke kunde blive til andet, fagre Syner ind mod en Kyst, han aldrig skulde naa. Han kunde ikke slippe disse Drømme, disse Syner, han fik ingen Fred for dem, hvis han beholdt dem hos sig selv; det var ganske uden Nytte at prøve derpaa; de vilde forfølge ham, hvad han end tog sig for, hvor han end gik og stod. En Afgørelse maatte han have snarest mulig. En Afgørelse? Ja, det havde han ogsaa sagt sig selv i Nat; men den Gang havde han imødeset den med Haab og Lyst — nu derimod

Nede i Haven knirkede Gruset. Strandkontrolløren og hans Hustru kom frem i Morgenlyset fra det lille, mørke Lysthus i Havens ene Hjørne. Han gik barhovedet, bøjende sig ned over hende, ligesom lyttende; hun havde over sin lyse Kjole et graat Slag, som næsten ganske indhyllede hende og gjorde hende saa ubetydelig, saa ringe ved Siden af hans mægtige Gestalt. De gik med hinanden om Livet langsomt op mod Huset. Faa Skridt fra Havedøren løftede hun sit Ansigt, og

da hun fik Øje paa Friis i Vinduet, smilede hun og nikkede.

Men Maleren fulgte hende med Øjnene, til han ikke kunde se hende mere, og han syntes pludselig, at han kunde skimte Solens Lys bag Skyerne.

ANDEN BOG

Sara Martens kom gaaende fra Havet en Formiddag nogle Dage efter i stille varmt Solskinsvejr. Da hun naaede Kroen, gik hun ind i Blomsterhaven hen mod et af de smaa Lysthuse, hængte paa en Snor sit Badehaandklæde og sin Badedragt og satte sig paa en Bænk i Solskinnet.

Og hun lagde Straahatten fra sig, løste den tunge, mørke Haarfletning, at den kunde tørres i Solen, og bredte ud paa sit Skød en Hoben Blomster og Planter, som hun paa Hjemvejen fra Badet havde plukket mellem Klitterne og gav sig til at analysere dem.

Frem bag Hjørnet af Husgavlen kom en lyslokket, rødmusset, attenaars Pige med dansende Skridt, Hænderne støttede paa de runde Hofter, syngende, trallende i Solskinnet. Hun standsede ved Synet af Sara, gjorde et Kniks og sprang over et Blomsterbed med røde Nelliker hen mod Lysthusene, hvor hun samlede, hvad der var af Haandklæder og Badedragter, og atter satte i Spring til-

bage over Blomsterne, saa Skørterne slog om hendes Ben.

— «Betty, De tabte noget.»

— «Jøsses da, det er Frøken Dannebrogens.»

Pigen samlede op mellem Nellikerne et Par rød- og hvidstribede Unævnelige, hørende til Frøken Helga Tamms Badekustume.

— «Hvad er det, De kalder hende, Betty?»

— «Har Frøkenen ikke hørt det før? Jo, det Navn fik hun af Fru Strøm for disse hersens Skyld.» Og hun holdt leende de rødstribede i Vejret. — «Vift stolt paa Codans Bølge blodrøde»

— «De er i Solskinshumør i Dag, Jomfru.»

— «Ja, lige saa jeg sveder derved, Frøken. Endelig har Mor da maattet neje sig.»

— «Og De faar Lov at rejse?»

— «Har faaet, Frøken. Hr. Friis, den mangeløse Mand har klaret for mig hos Mor. Men det kneb nok. Han kom ellers, ligesom Frøkenen var gaaet til Stranden. Fra første September . . . om 6 Uger altsaa — tænk, om bare 6 Uger rejser jeg til Danmarks Hovedstad — tsju! Og jeg skal vise dem herhjemme, at Betty kan klare for sig; jeg skal nok blive til noget . . . jeg skal, jeg skal . . . Hurra for Danmarks Hovedstad!»

Og tværs over Gange og Blomsterbede fløj hun af Sted, svingende i Luften over sit Hoved Frøken Helgas dannebrogfarvede som en Fane i sin højre Haand.

Men Sara Martens blev siddende i Solskinnet med Blomsterne i sit Skød. Og en Stund var hun tilsyneladende alene optaget af botaniske Undersøgelser; kun naar af og til en Støj trængte ind i Haven over Hækken, Stemmer fra Spisestuen hinsides de tætte Hyldebuske ved Gavlhjørnet eller Lyden af Skridt paa Vejen derude, løftede hun Hovedet, spejdede og lyttede.

Han var altsaa kommen tilbage, og de skulde tale sammen han og hun, de skulde møde hinanden, derfor var han kommen. Ikke møde hinanden som før, men til et Opgør, før de for bestandigt sagde hinanden Farvel. Thi et Farvel maatte det blive.

Lige straks da hun vaagnede i Morges og saa Solen skinne igen efter de foregaaende Dages Regn, havde hun paa Følelsen, at han vilde komme i Dag, at han vil stævne hende til sig og spørge hende — spørge hende Og hun havde været paa det rene med, hvad hun vilde svare ham, og det var hun ogsaa nu, nu han var kommen. For det kom hende ikke uventet, hun havde haft Tid til at tænke derover i disse to sidste Dage, siden de skiltes som Uvenner. Og nu skulde hun passe bedre paa sig selv, end hun havde gjort den Gang. For al Ting ingen Konflikt, ingen Scene

Han var kommen tilbage, og han vilde spørge . . . hvorledes vilde han spørge?

Hun lænede sig tilbage mod Bænken og sad en Stund og saa op mod den dybblaa Himmel. En skrigende Skare Maager forfulgte en Stork,

jagede den fra Havet ind over Land. Hvad vilde den store Fugl ogsaa her, hvor den ikke hørte hjemme? Var den bleven ked af sin Rede paa Taget, af Slidet og Slæbet med at bjerge Føden, led ved Mosen og Civilisationen og havde pludselig faaet Lyst til at prøve Sejlladsen paa de brede Vinger over de store, ensomme Vande og de tavse Klitter?

Se, der kom de tilbage fra Jagten Havets egne vilde Fugle!

Sara lukkede sine Øjne og lod Solen skinne sig ind i Ansigtet. Dejligt at sidde saaledes i Lyset og Varmen og føle Sundheden krible gennem hele Kroppen! Dejligt havde det været altsammen her ved Havet, dejligt dette Ferieliv i de lange Skærsommerdage! Og nu var det snart til Ende; hun skulde drage samme Vej som Storken, bort fra Havet, hvor hun ikke hørte hjemme, bort fra dette Liv, som ikke var hendes Liv, bort fra alt det, som havde været hende blot en Sundhedens Kilde at samle Kræfter af til de mange Arbejdsdage andet Steds.

Hun fôr sammen, forskrækket over en Humlebi, der som et brummende Projectil skød forbi hendes Øre, og hun rettede sig i Sædet og tog igen fat paa sit Arbejde. Men det vilde ikke gaa, hun opgav det straks, sad og stirrede over mod den solbeskinnede Gavl med Smil om Munden.

Godt at han ikke var kommen og havde overasket hende, som hun sad før med lukkede Øjne,

for Gud ved, om hun da vilde have været i Stand til?

Hvis Betty ikke havde røbet, hvor hun var, vilde han imidlertid næppe falde paa at lede efter hende her, hvor hun aldrig plejede at opholde sig. Hun saa sig spejdende om i Haven, hvor Nellikerne duftede, og Insekterne summede i Solskinnet. Hun var ene. Og hun sad saa godt, at hun ikke gad rejse sig, træt som hun var efter Badet og Spadsere-
turen mellem Klitterne; hun sad saa uforstyrret her med sine Tanker.

Han vilde spørge hende. Med en Stemme, dyb, som man venter den af et saadant bredbrystet Mandfolk og en Smule højtidelig, vilde han tale til hende, alt imens hans Øjne fik over sig dette sværmeriske, som hun kendte saa godt, som klædte hans sunde, kraftige Ansigt saa underligt, og som paa en Gang morede hende og rørte hende. Hun gad vide, hvorledes han tog sig ud, naar han blev vred, rigtig vred — saa vred, at han forløb sig, saa reven med af Lidenskab, at han tog haardt med sine stærke Hænder, tvang sig til, hvad han ved Bønner ikke kunde opnaa.

En eneste Gang — nu huskede hun det — havde hun set ham vred; det var, da en ung Laps blandt Badegæsterne havde drillet ham. Hun havde da set hans Øjne brænde med en blaa Flamme, blive truende blanke som en Kaardespids i Sollyset.

Men kunde han blive vred, rigtig vred paa

hende? Han havde i det mindste ved en Lejlighed været meget nær ved det. Det var hin Aften for en Uges Tid siden, da de spadserede sammen langs Havet og naaede den store Aa Syd paa. Fordi hun havde drillet ham, trodset ham ved at komme Aaen for nær, der hvor Sandet, det lumske Kviksand begyndte. Han havde grebet hende i Armen med et Tag saa haardt, at det gjorde ondt, og hun tabte Balancen, han havde skændt paa hende, havde dernæst trods hendes Protest taget hende paa sin Arm og baaret hende over Aaen ude i Havstokken, og han var gaaet hjem med vaade Fødder uden at mæle et Ord til hende hele Vejen.

Det havde været en naragtig Tur, men de havde glemt den igen Dagen efter.

Lige saa naragtigt havde deres sidste Sammenstød været. Men naar det ikke Dagen efter var bleven godt imellem dem, da hvilede Skylden derfor paa hende. Hun havde tilbagevist et hvert Forsøg derpaa fra hans Side, gaaet hele Dagen og pustet sig op imod ham. Og hvorfor havde hun gjort det? Fordi hun havde skammet sig saa hjertelig, og fordi hun havde frygtet for, at han havde gennemskuet hende, havde set, at hun havde været skinsyg paa denne Fru Blom. Den Frygt kunde hun dog uden Tvivl have sparet sig for, thi skarpsynet var han ikke.

Men hvad det kom an paa nu ved deres fore-

staaende Møde, det var, at der ingen stærke Ord faldt mellem dem, saadanne Ord, som det var hende vanskeligt at afparere. Hun maatte behændigt styre uden om dem. For hans Skyld og sin egen maatte hun fra Begyndelsen af deres Samtale mage det saaledes, at slige Ord ikke blev nødvendige. Vilde hun være i Stand dertil? Hun haabede det. Han var hende vist ikke nogen farlig Modstander.

— — — — —

Blodet skød pludselig op i hendes Ansigt.

Hun bøjede sig frem og lyttede. Et Væld af Toner bruste frem fra Pianoet inde i Gæstestuen.

Han kaldte paa hende, som han havde gjort saa ofte tilforn.

Det var bleven en Aftale imellem dem, at hun skulde komme, naar hun hørte disse Løb over Klaveret.

Hun rejste sig fra Bænken, og Blomsterne trillede fra hendes Skød ned over Havegangens Grus.

Saa sejrende de Toner klang, som skulde alle i Huset forstaa, at han stævnede hende til sig!

Ja, ja, jeg kommer. Hun rynkede Panden.

Og hun skyndte sig at opsætte Haaret, hun børstede Kjolen for Blade og Støv og stod et Øjeblik, knugende Parasollen mellem sine Hænder, gjorde saa et Kast med Nakken og forlod Haven rank, med lette Skridt.

— — — — —

Hendes første Tanke var at gaa ind, hvor han sad og spillede. Men ved Døren vendte hun om og løb ad Trappen op til sit Værelse.

Der laa en lille Billet paa Spejlconsollen. Hun aabnede den, løb den igennem og ringede.

— «Vil De bringe den Besked til Hr. Friis,» sagde hun til Betty — «at jeg venter ham her om et Kvarters Tid.»

Hun laasede Døren af og mønstrede sin Person i Spejlet. Hun saa varm og ophidset ud, Haaret sad uordentligt. Og hun begyndte at ordne det, men Hænderne rystede, hun syntes, hun blev end mere hed i Hovedet derved og holdt op, drak et Glas Vand og tændte en Cigaret, men lagde den straks fra sig og stillede sig i det aabne Vindue.

Der blev hun staaende, indtil hun hørte Skridt i Entréen nedenunder. Saa løb hun til Døren, drejede Nøglen tilbage og stillede sig paany for Spejlet og greb i sin Forlegenhed atter Haarbørsten.

Men da han stod i hendes Stue, svandt Forlegenheden. Med et eneste hurtigt Blik paa ham forstod hun, at i det, som nu skulde komme, vilde hun have let Spil, vilde hun være ham langt overlegen. Og hun grebes af Ærgrelse af Skuffelse ved at se ham, den stærke Mand, staa der saa usikker, saa tilsyneladende blottet for det, hun havde rustet sig til at kæmpe imod: Mandskraften, Mandsviljen, den Attraaens stærke Vilje, som, hvor godt den end maskerer sig bag bløde Ord og fred-

sommelige Miner, dog staar som en luende Indskrift dybt i Øjet og bryder dirrende Stemmens rolige Klang.

Sandsynligvis udtrykte hendes Ansigt noget af denne Ærgrelse. I Stedet for at komme hende nærmere blev han nemlig staaende ved Døren og kom med nogle undskyldende Ord, fordi han maaske forstyrrede hende.

Sara tog sig sammen og svarede venligt: — «De forstyrrer mig slet ikke, Friis. Selv uden Billetten der vidste jeg, at De vilde komme.» Der gik et glad Smil over hans Ansigt.

— «De vidste det?»

— «Ja, naturligvis. Vi to skulde da ikke løbe fra hinanden som Uvenner.» Hun rakte ham Haanden. — «Især ikke over saadan en Bagatel.»

Han studsede og saa paa hende.

— «Jeg véd ikke, Frøken Sara . . .»

— «Hvad véd De ikke?»

— «Om det var en Bagatel,» svarede han fast.

Hun sendte ham et opskræmt Blik og fik ikke svaret, før han vedblev: — «Jeg kan for mit Vedkommende ikke betragte som Bagateller, hvad der har været mellem os.»

— «Det vilde jeg heller ikke synes om, Friis.» Hun gav sig til at ordne en vældig Buket vilde Blomster, der stod i en Krukke paa Bordet, et helt Neg af Blomster fra Klitternes Dale. — «Men sig mig nu ganske ligefrem» — hun tog Plads ved Vinduet og pegede paa en Stol ved Bordet.

— «Sig mig, hvorfor er De rejst fra Kroen? Er jeg Skyld deri?»

Hun bøjede sig frem og saa ham udfordrende i Ansigtet. Taktiken var heldig valgt. Dette Spørgsmaal, saa dristigt kasted imod ham, standsede ham, tvang ham til et hastigt Tilbage tog.

— «Jeg kunde ikke blive her længere,» svarede han med en lille næsten umærkelig Bevægelse bort fra hende.

— «Naa — aa, nej. Men De kom hurtigt tilbage, meget hurtigt?» Hun sagde det med et Smil og med det samme udæskende Blik, der ingen Ting frygtede.

Han rejste sig fra Stolen. En lille, firkantet, i Papir indsvøbt Pakke, som han havde lagt fra sig paa Bordtæppet, gled derved ned paa Gulvet, og han gjorde en Bevægelse efter den men lod den ligge og blev staaende, støttet til Stoleryggen med Blikket rettet stift paa den store Blomsterbuket foran sig.

Der kom en pinlig lang Pavse, og Sara begyndte at blive urolig.

— «Hvorlænge bliver De her?» spurgte hun.

Han slap Stolen og løb med den højre Haands Fingre gennem det tynde, rødgyldne, af Sved fugtige Haar. — «Et Par Dage,» sagde han og gjorde et Par Skridt mod Døren, men standsede ved Vinduet. — «Mit Værelse hænger endnu fuldt af Billeder, som maa skaffes bort, før det lejes ud til andre.»

— «De skal til at være rigtig flittig? Jeg har spildt megen Tid for Dem?»

— «Sara!» Han vendte sig brat.

— «Frøken Student!», rettede hun ham. — «Lad mig beholde min gamle Titel.» Hun rejste sig og tog op fra Gulvet den lille Pakke.

— «Men hvad, den er jo til mig?» Hun pegede paa Udskriften. Han traadte til og rakte ud efter Pakken.

— «Ja, det vil sige»

— «Naa, om Forladelse, De har maaske bestemt Dem om?»

— «Nej, det er til Dem. Jeg har ingen Ret til at beholde det.»

Hun drejede Pakken mellem sine Fingre, hun følte paa den. — «Jeg er virkelig meget nysgerrig.»

Han rakte hende sin Lommekniv, og hun overskar Seglgarnet om Pakken og rev Papiret af. Og hun holdt i sine Hænder et lille, fint udført Portrait af sig selv, tilsyneladende malet efter den Blyantskitse, som han havde taget af hende hin Eftermiddag, da hun havde faaet en af sine første Tegnetimer, og som han til hendes store Misfornøjelse havde listet fra hende.

— «Mit Portrait!» Hun sendte ham et forlegent Blik og blev rød i Kinderne.

— «Ja — a, det skulde rigtignok være Dem,» svarede han lidt spottende.

Hun trak Gyngestolen fra Vinduet, hvor den plejede at staa, hen til Bordet og satte sig med Billedet paa sit Skød, betragtede det alvorligt og i Tavshed.

— «Til Erindring om en Mand, som . . . hvis Tid De ikke har spildt, Sara. Aa, nej . . . det maa ikke være saa, at De har spildt den.»

Hun pegede paa Stolen foran sig, og han tog Plads.

— «De maa ikke sige noget . . . lad mig selv!»

Hun bøjede sig ned over Billedet og sad længe saaledes.

— — — — —

Fra hendes Haar, der endnu var fugtigt efter Badet, fra hendes Hals og Ansigt slog ham i Møde den friske, ramme Duft, som Havet har, dets egen salte Aande. Den vakre Sommermorgen fyldte Stuen med sit lyse Smil og sin lune Varme. Man hørte gennem det aabentstaaende Vindue nogle Smaabørn lege paa Gruspladsen dernede foran Kroen og længere borte Havets Brusen. Ellers var der stille omkring dem. Der faldt en Solstraale skraat ind i Stuen, den strejfede Saras mørke Haar, og i dens Lys straaede Buketten nær hendes Ansigt som en Fjerbusk med alle Farverne, gult, grønt og rødt i hidsig Kappelyst.

Friis saa ned paa den bøjede Nakke foran sig og vovede ikke at røre sig af Frygt for at forstyrre denne lille Idyl, fint sammenstemt som den var af Sommersol og Sommervarme, af vilde Blomsters Duft, af Insekternes Summen i Stuen og — af hende, Sjælen i det altsammen. Og Svalernes uophørlige Kvivit derude under Tagskæget, hvor

Rederne hang, Barnestemmernes Jubel og Havets fjerne Sang, der strømmede ind af Vinduet med Solstraalen, som kyssede hendes Øre, blev i hans Hjerte til fagre, milde, anraabende Ord, saadanne som han gad hviske nu i dette Øre der, om han blot turde.

— — — — —
— «Ja, det er smuk Kunst!», sagde hun omsider uden at løfte Øjnene fra Billedet. «Og dog . . . jeg bliver næsten, jeg kunde sige melankolsk, ved at betragte mine egne Træk.»

— «Melankolsk?» Han bøjede sig nærmere imod hende.

— «Jo, hvis de nemlig efter Naturens oprindelige Mening skulde have udviklet sig saaledes, saa smukt, hvor har saa ikke Omstændighederne, Tiden og jeg selv forvansket dem. Kære Ven, dette malede Ansigt er ikke mit.»

Han vilde svare, men hun vedblev. — «Det er et Digt . . . en Apotheose kunde jeg fristes til at sige. Det er saare skønt og tiltalende . . . men mit Ansigt er det ikke, mig er det ikke. Jeg forstaar forresten ikke.» — Her saa hun op paa ham og lo — «hvorfor De, som ellers i Deres Kunst er saa ærlig, ja næsten haard, har digtet alt dette ind i mine Træk.»

— «De forstaar det ikke?»

Hun rystede paa Hovedet og mødte hans Øjne med et roligt Blik.

— «Aa, nej, hvorfor digter man i det hele

taget? Dette Portrait er mit første Digt, Frøken Sara. Det faar tjene til Undskyldning, om det ikke duer synderligt.»

— «Bliv ikke vred!» Hun rakte ham Haanden og lænede sig tilbage i Stolen med lukkede Øjne.

«De er træt, ser jeg?»

— «Ja,» svarede hun og aabnede Øjnene lidt. — «Efter Badet er jeg altid noget marode og plejer at hvile mig en Times Tid. Nej, De maa ikke forlade mig af den Grund. Jeg sidder saa dejligt her i Solskinnet og er lutter Øre, hvis De er oplagt til at passiare. Ak, ja.» — Hun lod sine Arme synke ned i Skødet — «vor oprindelige Natur er dog upaatvivlelig Dovenskab; ellers forstaar jeg ikke, hvordan jeg, som har været saa jernflittig i mange Aar, nu er bleven en saadan Dovenlars, at jeg næppe gider aabne en Bog, eller bestille noget som helst fornuftigt. De har just heller ikke slidt Dem op i denne Sommer.»

— «Nej, i det mindste ikke med at male. Et af de faa Resultater af de sidste Par Ugers Flid holder De der i Haanden. Det er ikke meget.»

— «Nej, det er unægtelig grumme lidt,» svarede hun leende.

— «Ja, hvis ikke Forstudierne havde været» . . .

— «Forstudierne?»

— «Ja, de tog mig en Del Tid, Frøken Sara.» Han tog Billedet ud af hendes Haand og sad nogle Øjeblikke og betragtede det og hende. — «Det

gælder for os Kunstnere om, naar vi skal male et Ansigt, først til Gayns at studere Personen for ikke at fare vild mellem de mange Ansigter, som et Menneske kan tage sig paa, naar han skal sidde for os. Det forstaar De naturligvis nok?»

— «Udmærket,» svarede hun — «ellers kommer Billedet ikke til at du' noget. Var De tilfreds med Fru Bloms?»

Han saa paa hende, og hun slog sine Øjne ned og ærgrede sig over sin Ubesindighed.

— «Vi skulde jo ikke gerne lade os snyde som Fotograferne» — vedblev han rolig uden at tage sine Øjne fra hende — «lade os binde slet saa tykke Løgne paa Ærmet som de om . . . Aandrighed, nobel Karakter, blødt Hjerte etc. Men heldigvis er der i de fleste Ansigter som Regel noget at gaa ud fra, et Træk om Munden f. Eks., der ikke forlader den ganske, et Udtryk ved Øjnene, der med eller mod Personens Vilje idelig vender tilbage, og som giver os Nøglen til det sande Ansigt og til . . . det indvendige Menneske. Hører De efter?»

Sara nikkede uden at se op.

— «Ja, for jeg kommer nu til Deres Ansigt, skal De vide.»

— «Ja, saa.» Hun tvang sig til at se paa ham og rettede sig lidt i Stolen. — «Jeg venter mig noget særdeles lærerigt og interessant. Aa, men vent lidt!»

Hun tog Cigaretten, som hun en Gang havde

lagt fra sig, tændte den og satte sig paany mæge-
ligt tilbage i Stolen. — «Altsaa Nøglen til mit
sande Ansigt og mit indvendige Menneske.»

Der gik et smerteligt Udtryk over hans Mund,
men han tvang sig til at tale roligt:

— «Justement Frøken. At sige den . . . for-
kerte Nøgle. Den fik jeg først fat paa.»

— «Det gjorde De nok.»

— «Som Figura udviser, ja.» Han holdt Bil-
ledet i Vejret. «Men det vidste jeg ikke den Gang,
har ikke vidst det før nu, ikke med Sikkerhed før
i denne Time.»

Det skjælv om hendes Læber, men hendes
graa Øjne hvilede stille paa ham. Hun mærkede,
at det nu gjaldt for Alvor at passe paa sig selv.

— «Aa, dersom jeg maatte bede Dem om
noget. Det er kun en ganske lille Tjeneste?»

— «Nu?»

— «Hvis De vilde tage den Cigaret ud af
Munden. Tak! For Deres Mund var Nøglen, skal
De vide. Den jeg Enfoldige i sin Tid lod mig
narre af. Fra den drog jeg mine Slutninger, og
det paa Trods af hvad jeg saa hos Dem og hørte
af Dem. Jeg trodsede det altsammen, alt, Deres
Øjne f. Eks., disse rolige stolte Øjne, som De nu
siddet og maaler mig med — jo, det var min Tro
ogsaa et Par Øjne at gaa i Lag med — og saa
det, at De gik der og lod saa ganske anderledes
end andre Kvinder i Deres Alder, fornægtede, hvad
unge Hjerter ellers længes efter — alt trodsede

jeg, for jeg troede Dem ikke, jeg forstod ikke, at De kunde være saaledes, en Pige som De, saa fager som Naturen havde skabt Dem. Og det var især den bløde Pigemund, som fik mig til at tvivle derom. Hvert Øjeblik forraadte den Dem, ødelagde den hele Planen for Dem. Jeg troede Dem ikke, jeg saa, at De var syg, overanstrengt, og jeg ventede paa Forvandlingen, naar De blev rask. Den kom — Sundheden blomstrede frem paa Deres Ansigt og glattede alt det haarde deri; De omskabtes Dag for Dag, De skød som en forsømt Plante friske Skud i Solskinnet, De blev smukkere for hver Dag og især yndefuldere og gladere, De, den ensomme, den menneskesky, som ingen havde kunnet gøre tilpas. Naturen gav anden Gang sit Barn, hvad det havde sat over Styr. Og jeg var glad, jeg som havde set alt dette forud, havde troet paa alt dette fra Begyndelsen af, at det vilde komme, fordi det laa hos Dem, og stærkere og stærkere knyttede mit Hjerte sig til Dem. Jeg syntes, at jeg havde været Deres trofaste Medhjælper, Deres Læge. Og saa malede jeg dette Billede. Jeg har syntes, at det lignede Dem, lige til denne Time har jeg syntes det.»

Sara havde kastet Cigaretten fra sig og lukket Øjnene i.

— «Gaa kun videre, hvis De har mere at sige,» sagde hun med tiltvungen Kulde og med et Ansigt blegt og haardt.

Friis iagttog hende skarpt. — «Sara!», hviskede han. Men hendes Ansigt blev, som det var.

Da flammede der et Vredeslyn i hans Øjne, han greb Lommekniven paa Bordet og gennemskar med ét Snit det lille Billede fra Ende til anden.

Sara fôr op ved den skrattende Lyd. Hun saa Kniven i hans Haand og det lemlæstede Ansigt paa Lærredet og med et smertefuldt Raab faldt hun tilbage i Stolen.

— «Gaa!», sagde hun til Friis, der bøjede sig over hende, og hun saa paa ham med forskrækkede Øjne.

— «Vær ikke vred paa mig . . . De haanede mig, og jeg blev hidsig.»

— «Gaa!»

— «Skal vi da skilles saaledes, Sara?»

— «Nej, men . . . men gaa nu! En anden Gang skal jeg sige Dem . . . Nu kan jeg ikke.»

II

Længe efter at Friis var gaaet, blev Sara siddende med lukkede Øjne, som om hun sov.

Omsider rejste hun sig og klædte sig paa til at gaa ud.

Hun gik i en Bue uden om Fiskerbyen, hurtigt, uden Maal, indtil hun naaede Foden af Bakken, paa hvilken Fyrtaarnet knejste. Der standsede hun lidt.

Luften var kvælende varm; ikke en Luftning fra Havet. En bedøvende Duft af Timian slog op i hendes blussende Ansigt fra det solhede Græs.

Hun drog Vejret dybt efter den ilsomme Gang, og tog Straahatten af. Saa steg hun med Hatten i Haanden langsomt op til Signalstationen yderst ude paa Skrænten mod Havet.

Over Horisonten mod Syd laa en blaalig Dunst, og store Skybjerge af en usædvanlig skinnende Farve stod hist og her langs Synskresen, kastende gullige Reflekser over det matblaa, stille Hav.

Dybt under hendes Fødder hen over de brede, dovne Dønninger fløj Skarer af store Havmaager skrigende i hidsige Krese, medens andre i lange, tavse Kolonner sad ned ad Strandbreddens hvide Sand. Heller ikke heroppe rørte der sig det mindste Vindpust, og Stilheden over Havet afbrødes kun somme Tider af et hult, undersøisk Bulder, som rullede ned langs Kysten og pludselig satte Sø mod Land. Da løftede Maagernes store Skarer sig med vrede Skrig til Flugt ud mod Revlerne og blev borte i den disede Luft, og Stilheden vendte knugende tilbage.

— «Det trækker sammen til Torden.»

Sara vendte sig om.

I Døren til Signalstationen stod den høje Fyrmester med det haarde Ansigt, rygende paa sin Shagpibe og hilste skødesløst paa hende.

— «Længe siden man sidste Gang saa Frøkenen heroppe.»

Sara fulgte ham ind i den lille, halvcirkelformede Udbygning med de store mod Havet vendende Vinduer, hvor den lange Søkikkert stod. En Dør førte fra dette lyse Rum ind til et andet større og mørkere, hvor Væggene fra Gulv til Loft var opfyldte af Flag i alle Farver og Mønstre, og hvor Fyrmesterens Skriverbord stod med de store Protocoller.

Sara tog Plads ved et af Vinduerne.

Ja, det var længe siden, hun havde været heroppe. For Uger tilbage, den Gang hendes

Kræfter kun var smaa, kom hun saa flittigt herop. Toppen af Fyrbakken havde den Gang været det daglige Maal for hendes Spadsereture, Marschen til Vejrs op ad den stejle Bakke en Prøve paa, hvad hendes Lunger duede til. Men som hun var bleven raskere og flinkere til Bens, havde hun søgt længere bort paa sine Udflugter.

Hun havde dengang ofte tilbragt flere Timer om Eftermiddagen heroppe, læsende i en Bog, medens Fyrmesteren røg sin stærke Tobak i Stuen ved Siden af og skrev i Jurnalen.

De vekslede ikke mange Ord sammen. Han var en indesluttet Mand og mod Damer saa lidet opmærksom som muligt, og hun var tilfreds med blot at maatte være der uden at forstyrre. Efterhaanden kom han dog tilsyneladende til at sætte større Pris paa den unge, blege Pige med de kloge Øjne, fordi hun var faamælt som han selv, og ikke som de fleste andre Badegæster forstyrrede ham med dumme Spørgsmaal.

Naar de havde siddet nogen Tid hver i sit Rum uden at aabne Munden, kunde han pludselig kalde paa hende for at vise hende en og anden Ting, et eller andet Snurrepiberi fra fjerne Lande, som han havde bragt hjem fra sine Rejser, eller han kunde, naar han stod i Observatoriet med Kikkerten for Øjet, gøre hende opmærksom paa en Sejler ude til Søs, indstille Kikkerten for hendes Syn og med sin hæse, dybe Røst give hende Forklaring over, hvad Slags Fartøj det var, hun

saa, og hvilken Manøvre den netop foretog. Men som Regel lod han hende skøtte sig selv, og et Goddag og Farvel var alle de Ord, som de vekslede indbyrdes.

Sara havde et Par Gange besøgt Signalstationen i Selskab med Friis og derved lagt Mærke til, at Fyrmesteren behandlede Maleren anderledes end de fleste Besøgende, hørte opmærksomt paa, hvad han sagde og omgikkedes ham som en Mand af Faget.

Da hun ved en Lejlighed bragte Maleren paa Tale og med en Nysgerrighed, som hun ikke kunde skjule, udfrittede Fyrmesteren om denne, betragtede han hende et Øjeblik skarpt og svarede omsider ganske tørt: «Hans Kunst forstaar jeg mig ikke paa, men en Pige kan indlade sig med ham uden at fortryde det, hvis det er det, De mener. Han er en honnet Karl.»

Anden Forklaring fik hun ikke, og hvad Friis paa sin Side fortalte hende om Ketils — saa hed Fyrmesteren — var ogsaa kun lidt, hvad enten han ikke vidste synderligt om ham, eller ikke vilde ud med sin Viden. Hun erfarede blot, at han for nogle Aar siden havde været gift med en ung, og meget smuk Kvinde fra et fremmed Land, at hans Hustru havde forladt ham, var flygtet hemmeligt fra Hjemmet, og at han siden den Tid havde levet meget indesluttet.

En ulykkelig Mand altsaa, en, som havde mistet det eneste, han maaske brød sig om, som

nu alene levede for sin Dont, passede sin Laterne oppe i Fyrtaarnets Hat og sine Signaler og ikke kerede sig om Verden uden for denne Bakke.

Sjelden havde hun set et Ansigt saa ugennemtrængeligt haardt som denne Mands, Træk saa stivnede i Bitterhed og Sorg og aldrig saadanne Øjne. Det var, syntes hun, de samme forunderlig blege, gaadefulde Øjne som de store Maagers, med et Udtryk, som havde de en Gang set til Bunds i en stor sørgelig Tomhed og siden hen aldrig havde kunnet slippe Tanken derom. Dette Udtryk havde de, naar han ikke troede sig iagttaget, naar han f. Eks. stod i Døren og røg Tobak og saa bort over Havet. I Samtaler derimod blev de skarpe, kneb sig sammen sky, utilgængelige som det øvrige Ansigt.

Det gik Sara som de fleste, der første Gang besøgte denne Mand, hun følte sig skræmmet af hans Ydre. Og hun forstod derfor ikke, hvad der allerede Dagen efter hendes første Visit drog hende til ham, og som gjorde, at hun hurtigt følte sig hjemme hos den tavse Eneboer i det lille Rum ud mod det store Hav. Men der udviklede sig mellem den barske Mand og den stolte Pige en stille, hemmelig Forstaaelse, og hun kendte det som en Lise at sidde heroppe langt fra de andre Badegæsters snakkesalige Skare.

Det var, da hun efterhaanden blev raskere og trængte til Adspredelser, at hun glemte Fyrmesteren og drog paa Udflugter længere bort.

I Dag var hun vendt tilbage. Hun var uden ret at tænke derover slaaet ind paa den gamle Vej op til Signalstationen, og nu medens hun sad paa sin vanlige Plads ved den mægtige Kikkert og hørte Ketils i Naborummet kradse sine Notitser i Jurnalen og lugtede den stærke Tobak, faldt hun til Ro, og hendes Bekymringer svandt hen i denne Mands Nærværelse, hvis Tungsind syntes saa uheldbredeligt.

— — — —
Uret inde over Skriverbordet slog 12. Fyrmesteren rejste sig og traadte ud i det Fri.

Store, mørke Skyer nærmede sig Solen og sendte med lange Mellemrum svage, buldrende Lyd hen over Havet; ind gennem den aabne Dør kom af og til et Vindpust strygende.

Sara kom til at tænke paa, at det var Fyrmesterens Middagstid; hun tog sin Hat paa og bød Farvel.

Han rakte hende imod Sædvane Haanden og sagde: — «Jeg troede ikke om Dem, at De glemte Deres Venner.»

Sara saa studsende paa ham. Venner! — hvor lød det Ord besynderligt i hans Mund. Og som han saa paa hende! Øjnene store, aabne, tilslørede, som saa han hende i fjern Afstand.

— «Hr. Ketils!» begyndte hun, men tav.

Jo, hun havde glemt ham, han havde Ret, hun havde glemt ham og den Gæstfrihed, han

havde vist hende, de smaa Tegn paa den Yndest, hun stod i til ham.

Han vendte sig fra hende og gav sig til at manøvrere med Døren for at faa den lukket i, før Blæsten kom. Og da det var sket, gik han rundt om Huset og stak Nøglen i Døren paa den modsatte Side, Læsiden. Sara fulgte ham.

— «De har maaske faaet mange Venner?» spurgte han uden at se paa hende, som talte han til Døren.

— «Nej, Hr. Ketils, jeg» . . .

— «Det troede jeg heller ikke om Dem.»

Der lød et stærkere Bulder ude fra Havet.

— «Den kommer ikke op for det Første, De behøver ikke at skynde Dem hjem. Havet binder Tordenen.

De fulgtes ad fra Stationen hen til Vaaningshuset.

— «De er kommen Dem godt, De ser rask ud,» sagde han uden at se paa hende. — «Men ikke glad. Trænger De til et godt Raad?»

— «Et godt Raad?» gentog hun. De var naaede til Husdøren.

— «Jeg giver somme Tider gode Raad — til dem, jeg synes om. Farvel!

Han tog sin Hue af og gik ind i Huset.

Sara stod et Øjeblik ved den lukkede Dør, saa styrede hun sine Skridt langsomt hjemefter ned ad Bakken.

*

*

*

Hun mødte ingen paa sin Vej og standsede først, da hun naaede ud for et af de yderste Huse i Byen.

Her holdt uden for et lavt, hvidmalet Stakit en elegant Gig, forspændt med en stor, blankbrun Hoppe, der dryppede af Sved.

Dyret var meget uroligt. To halvvoksne Knøse havde deres fulde Hyre med at holde Styr paa Hesten, der plagedes af Fluerne, alt imedens de lyttede til højrostede, vrede Ord fra en lavstammet, svær Mand i lys Sommerpaletot, der med Ryggen til Køretøjet stod i den lille Forstue.

I samme Øjeblik Sara nærmede sig Vognen, drejede den vrede Mand sig om.

— «Læg Dækkenet paa hende, I to derude, og skaf hende Vand, men kun en halv Spandfuld, forstaar I. Naa hvad bliver det saa til? Vil I, eller vil I ikke?»

Han vendte sig ind mod Forstuen, hvor Sara fik Øje paa en sortskægget Fisker og en Kvinde, der lænet op til denne tørrede sine Øjne med Snippen af sit Forklæde.

— «Hvad siger I? — kaverer for, at hun kommer over det? Begynder I nu forfra igen, I to tossede Mennesker? Nej, saa Pinedød om jeg vil. Jeg lover ingen Ting, slet ingen Ting. Jeg gør som Pligten og Fornuften byder mig, jeg gør, hvad jeg kan, og lader Vorherre om Resten. Aa,

giv mig en Drik Øl, man bliver tør i Halsen af at staa i den Varme og præke Fornuft.»

— — — —

— «Det er bitt' Lise, der ska' dø,» sagde den ene af Knøsene til Sara, og store Taarer løb ned af hans Kinder.

— «Hvem er Lise, min Dreng?»

— «Det er min Søster. Vil do sto dit Utosk!»

Han stemmede Hestens Hoved ned mod Bringen.

— «Han er saa galhovedet, det er Doktoren, etterdi han itt' mo . . . Prr! hun Tøsen, Prr!»

— «Kør Hoppen over i Skyggen!» kommanderede den svære Mand i Paletoten og forsvandt ind i Stuen med Fiskeren og hans grædende Hustru efter sig.

Sara aabnede Stakitlaagen og stillede sig i Gadedøren, saa at hun kunde høre og see alt, hvad der foregik inde i Stuen.

Det var ikke alene Nysgerrighed, som drev hende; hun havde en Forudfølelse af, at hun var bestemt til at spille en Rolle, i hvad der her gik for sig.

— «Jeg synes, hun er for ussel til det.» Fiskerkonen rystede paa Hovedet.

Ja, Jøsses ja, det er hun.» Stemmen kom fra en Person, som Sara ikke kunde se.

— «Ja, vi forstaar os jo ikke paa det — men er hun ikke for svag?» Fiskeren lagde sin brede

Haand paa Lægens Arm, medens denne bøjede sig over en stor Seng i Hjørnet af Stuen.

Der paafulgte en Pavse. Sara anstrengte sig for at opdage den lille Patient i Sengen, men Lægen og Fiskeren stod i Vejen.

Omsider rettede den første sig i Vejret.

— «Naa, Peter Dam, vær nu en Mand og snak de Fruentimmer til Fornuft. Men gør det lidt gesvindt! Ellers kører jeg minsæl min Vej.»

Fiskeren nærmede sig sin Kone og hviskede til hende, medens Lægen gik hen til Vinduet.

Der kom en aldrende Kone rokkende frem over Gulvet og trak Lægen i Ærmet. — «Aa, Brodersen, Brodersen, De»

— «Hvad beha'r? — hvem kalder hun for Brodersen?»

Den Gamle saa forbavset paa Lægen.

— «Doktoren faar undskyldte Bedstemoder» — skyndte Fiskeren sig at sige og trak den gamle Kone bort fra Lægen — «hun er saadan af de ligefremme og forstaar ikke, hvordan man titulerer»

— «Naa skidt! Kan det fornøje hende, maa hun s'gu gerne kalde mig Hans, for det hedder jeg — Hans Brodersen, hvis hun til Gengæld kunde faa Jer til at ræsonnere med Rimelighed.»

I dette Øjeblik kom fra det Fjerne en lang, rullende Lyd — Tordenen; et hidsigt Vindpust jog Støvet til Vejrs ude paa Landsbygaden.

Den gamle Morlil foldede Hænderne og løftede Øjnene mod Bjælkeloftet — «Tror han itt' . . . tror Doktoren itt', det var Vorherres Røst?»

«Kan saamænd gerne være Bedstemoder — vidste man bare, hvad han mente med den.»

— «Næ—h, Ane tør ikke, Hr. Doktor.»
Fiskeren traadte hen til Lægen.

— «Hm, naa!» Lægen satte sig ved Bordet — Ja, tvinge Jer kan jeg ikke.» Han trak frem af Brystlommen en Notitsbog og rev et Blad ud. Sveden randt ham ned af det blussende Ansigt, han skød Fløjelskalotten tilbage fra den skaldede Pande, tog sine Guldbriller af og tørrede dem langsomt i sit Lommetørklæde.

— «Jeg skriver her noget op, som I skal give hende Dag og Nat.»

Han kradsede en Recept op.

— «Jøss ja — det ska' vi. Aa, ja — aa, ja. Herren lægge sin Velsignelse i det!» Den gamle Kone korsede Armene over sin Mave.

Lægen rejste sig og knappede Frakken.

— «Altsaa mener Doktoren ikke, at Lise hun?»

— «Doktoren mener, hvad han siger,» svarede Lægen vredt — «og det samme plejer du vel med. Inden Solopgang i Morgen er det forbi. Kun en Operation kan redde hende — *kan*, siger jeg — for jeg betvivler det. I har smølet med at hente mig, og I véd dog godt, at det ikke er min

Manér at trække Jer Fiskere op. Naa, Gud befalet!»

Han greb sin Hat, men før han gik, gjorde han en sidste Vending hen til Sengen, fulgt af Manden i Huset. Med sine Næver paa Hofterne, saa de mægtige Skulderblade under den lyse Sommerfrakke stod ud som en Stang paa hver Side af den korte Hals, blev den gamle Læge staaende mellem de to Ægtefolk, som trykkede sig tæt ind paa ham ligesom for at holde ham fast.

Sara traadte over Tærskelen og nærmede sig Sengen.

Der mellem de grove Lagener laa den lille Patient, hvis hæse Hoste allerede havde fortalt hende, hvad der var i Vejen, en lille Pige, som kæmpede for ikke at kvæles. Med sit mørke Haar klistret fast om det syedende Ansigt, med blaalige Læber, med de nøgne spidse Skuldre trukne i Vejret, laa hun og trak Luften til sig med den hæse, savende Lyd, som karakteriserer Strubehosten, medens hendes vidtaabnede Øjne forfærdede løb rundt i Stuen.

Sara bøjede sig frem over Lægens Skulder og henvendte hviskende et Spørgsmaal til ham.

Han saa paa hende som en, hvis Tanker er langt borte; men saa glimtede det pludseligt op bag Guldbrillerne, og med et forbavset Blik maalte han den unge Pige fra Top til Taa.

Sara skyndte sig at fortælle, hvem og hvad hun var, og at hun havde været Vidne til alt,

hvad der var forefaldet, at der var vaagnet hos hende en . . . en uimodstaaelig Trang, en pludselig Trang, en Slags Indskydelse til at blande sig i skønt det kunde synes ubeskedent; men hun havde ikke kunnet lade det være o. s. v. Hun gav denne Forklaring med ivrig, lav Stemme, med Kinderne røde af Sindsbevægelse og Forlegenhed.

Med optrukne Bryn, med et Udtryk af lyttende Forundring hørte den gamle Praktikus paa hende, til hun var færdig.

— «Høh! meget smukt!» svarede han og der trak et fint Smil over hans glatbarberede, svære Ansigt — «virkelig meget smukt! En Kollega af Hunkøn altsaa! — glæder mig. Har aldrig tilforn mødt en saadan — bare hørt, at der skulde være slige Æskulapsdøttre under Fremrykning. Men jeg havde sandt at sige rigtignok forestillet mig dem af et — hm — andet Udvortes — lidt andet Udvortes.»

— «Nok muligt,» svarede Sara roligt, stødt over hans sarkastiske Ansigt. — «Jeg kom, for om jeg maaske kunde gøre lidt Nytte.» Hun mødte hans plirrende Øjne med et fast Blik, vendte sig fra ham og gav Haanden til hver af Ægtefællerne.

Atter rystedes Luften af et Bulder; man mærkede, at Tordenen var kommen nærmere, thi Sollyset slukkedes pludselig.

Den lille Pige udstødte et hæst Skrig og rejste sig op i Sengen.

Lægens Ansigt blev mørkt, og han sagde til Sara med haard Stemme: — «For mig er der intet her at gøre mere. Hvis de Godtfolk tillader, saa prøv De bare Deres Kunst paa Barnet!»

Et lille Lynglimt fra den mørknende Himmel. Og han tilføjede med et sarkastisk Smil: — «Zevs dræbte med sit Lyn Asklepios, husker De, fordi han evnede at kalde de Døde tilbage til Livet. Jeg tror ikke, De behøver at frygte Lynet.»

Han vendte sig mod Vinduet og saa op mod Himlen.

— «Lise! Lise!» — klagede Moderen. — «Aa, Doktor Brodersen se dog paa Lise!»

Doktoren trak paa de brede Skuldre og blev staaende.

Da vendte Sara sig mod Fiskeren, som havde faaet den Lille til at lægge sig ned. — «De er Sømand,» sagde hun med et fast Blik — «altsaa véd De, at hvor Livet staar paa Spil, bør man lystre den, som har den bedre Indsigt. Jeg siger Dem, at De bør, De skal lystre Doktoren. Lad ham prøve at redde den Lille, og jeg skal hjælpe ham, saa godt jeg kan, hvis han bryder sig derom. Det var jo derfor, jeg kom.»

Fiskeren saa paa sin Hustru og fra hende paa Barnet. — «I Guds Navn, vi giver vort Minde.»

Da drejede Doktoren sig om og greb Saras Haand.

— «Tak, smukke Kollega! I Sandhed De kom som en deus ex machina. Naa, rap Jer nu,

Børnlille! Varmt Vand, Sæbe og Haandklæder! Der er ingen Tid at spille. Og nu Frøken» — han kastede Frakken og smøgede Skjorteærmerne op over de stærke, haarede Arme — «i Fald De nu forstaar at haandtere en Pincet blot halvt saa flinkt, som De kan belægge Deres Ord»

Han klappede Saras Kind, der blussede af Varme og Spænding, og emsig som en ung Mand begyndte han at flytte om i Stuen med Borde og Stole, som han vilde have dem staaende, og drev paa de andre, at de skulde skynde sig.

Ingen i Stuen lagde Mærke til, at Uvejret nærmede sig, at Tordenskraldene blev stærkere, at store Regndraaber begyndte at slaa ned paa den støvede Landevej uden for Vinduerne.

III

Det var paa et hængende Haar, at gamle Doktor Brodersens Kunst havde lidt Skibbrud. Mørkt og vredt som Tordenskyen, der hang over Fiskerlejet, havde hans Ansigt set ud et Øjeblik, da alle Anstrængelser syntes spildte, da lille Lises Aandedræt efter endt Operation pludselig hørte op, og Dødens Skygger gled over hendes Læber og Øjne. Men Døden havde maattet slippe Taget, og Lise fik sit Vejr igen.

Det var bleven Aften i Fiskerens Hus, og det var bleven stille. Og Uvejret var draget bort for længe siden. Det dryppede blot endnu fra den blege Himmel, et stille, varmt Regndryp, og det duftede fra Haver, fra Marker og Lyngbakker, en fin Vellugt steg op fra den vederkvægede Jord som et Taknemlighedens Røgelsesoffer.

Og den gamle Hugaf af en Læge var kørt bort i sin Gig, bort ad den vaade Landevej for længe siden, den Gang det endnu regnede stærkt; men før han var steget til Vogns, havde han taget Saras Hænder i sine brede Næver, havde i varme

Ord takket hende og klappet hendes blussende Kinder.

— «De har opført Dem flinkt,» havde han sagt. — «Alligevel forstaar jeg ikke, at De vil være Læge, at De er af disse Fremskridtskvinder . . . Jeg synes tværtimod, De ser ud til at være af den rigtige gammeldags Slags, som jeg ønsker til Gud, at vi altid maa have nok af, den Slags, som vi Mænd holder af, altid ønsker os, som vi aldrig kan leve foruden.»

Og Fiskeren og hans Kone havde staaet og hørt derpaa, og de havde undret sig over, hvor milde hans Øjne havde set ud bag Brillerne, og de havde fulgt ham til Vogns med varme Taksigelser og mange Anstalter, og de havde lovet ham at gøre alt, hvad Sara befalede, lystre hende punktligt i smaat som stort.

Og Natten var kommen med sin lydløse, puslende Travlhed om den lille Patient, der vaagnede hvert Øjeblik og hostede og fik Kærtegn, naar hun laa rigtig artigt stille, og Skænd, naar de smaa Fingre pillede ved Kanylen i Luftrøret.

Der var i den lille Stue en kvælende Hede fra Dampene af det koghede Vand, der idelig fornyedes i tre store Fade omkring Sengen; og Sara og Ane, Fiskerens Hustru, gik om i Underskørter med bare Arme og Hals, begge svedende og røde i Hovederne; kun naar Barnet af og til faldt i Søvn, tog de sig nogle Øjeblikkes Hvil paa de

haarde Træstole og drak Kaffe for at holde sig friske og vaagne.

Men Natten faar jo hurtig Ende i Juli Maaned. Og da Morgenens første, blege Lys faldt paa Ruderne og fik deres sorte Kors til at springe frem bag de hvide Rullegardiner, klædte Sara sig paa, og i Fiskerkonens tykke, uldne Sjal og med Haaret bunden ind i et strikket Tørklæde, gik hun ud et lille Trip ned ad Byens mennesketomme Gade, træt, som brudt i alle Lemmer efter Gaarsdagens og Nattens Arbejde, men glad som Lærken, der steg til Vejrs i den disede Luft over de vaade Lyngmarker.

Og uden at møde et eneste Menneske paa sin Vej naaede hun ud til Byens modsatte Ende, ud til den gamle Kro. Og hun standsede ved Indgangsdøren og saa op til sit Kvistværelses smaa søvnige, duggede Ruder. Alt og alle sov i det gamle Hus, ikke en Lyd hørtes uden Havets Brusen under Skrænten; ikke en Gang Lænehunden derovre i Staldbygningen havde lagt Mærke til hendes Komme.

Sara tog i Døren, og da den til hendes Overraskelse gik op, sneg hun sig gennem Forstuen, listede sig op ad Trappen og aabnede Døren til sin Stue.

Alt derinde stod, som hun havde forladt det Dagen i Forvejen, Portrætet laa paa Bordtæppet med Bagsiden op, som hun havde lagt det. Alt var uforandret herinde, kun hun selv var en anden.

Hun tog Billedet og betragtede det, først det og dernæst sin Forklædning i det store Spejl mellem Vinduerne; og hun brast i en overgiven Latter, saa uimodstaaelig morsom fandt hun Sammenligningen mellem sin Nydelighed paa Lærredet og den bumsede Fiskertøs i det brune Sjal og med Knyttørklædet om det uredte Haar.

Hun havde det nu denne Morgen saaledes, at Glæden skulde oven ud; havde hun staaet ude paa den fri Strand eller paa den vide Mark, vilde hun have prøvet at give den Luft som Lærken, ladet den gaa til Vejrs i en syngende Trille og saa være lettet med det — nu derimod i den store sovende Bygning maatte hun lægge Baand paa sig og kunde alligevel ikke. Men kysse det sentimentale, bløde Pigeansigt paa Lærredet det kunde hun, og saa trykkede hun da i et Overmaal af Livsglæde Billedet mod sit Ansigt, før hun gemte det i Bordskuffen.

Saa lod hun sig falde ned i Sofaen. Nej, men hvor var hun træt! over Skuldrene især og over Lænden; i Benene dirrede og snurrede Muskler og Nerver af Træthed. Men Aanden! den var frisk som Morgenen derude, glad, glad, og hun vidste ikke rigtig hvorfor.

Da faldt et Ur i Slag nedenunder, og hun rejste sig med Møje og saa sig om i Værelset. Nu hun skulde af Sted og blive borte i flere Dage, var der maaske et og andet, hun burde tage med. Sin Kuffert havde hun ladet afhente Aftenen

forud, men der var Etuiet med Cigaretterne og Skrivemappen og Journalen, som hun ikke havde faaet afsendt, samt Portrætet i Bordskuffen. Hun slog en Avis om det hele, stak nogle Hefter af Tidsskriftet «La lecture» under Armen — det var de eneste Bøger, hendes Formynder derhjemme havde tilladt hende at tage med — og forlod Værelset.

Ved Foden af Trappen stod hun stille og lyttede.

Hun hørte inde fra Stuen bag Trappen den gamle Bornholmer slaa sine alvorlige Tik-Tak, Tik-Tak. Ellers ingen Lyd noget Steds i den gamle Kro.

Sara trak Tørklædet dybere ned over Panden som for at formumme sig end bedre, aabnede stille Døren og traadte ind i den lange, smalle Stue, Herrernes Røgeværelse, som stødte op til Badegæsternes store Forsamlingsværelse. Rullegardinerne hang ned for Vinduerne, paa Bordet foran Sofaen stod tomme Glas og Flasker, Stolene i Uorden her og der omkring paa Gulvet, som havde Gæsterne lige rejst sig. Bornholmeren henne i Hjørnet af Stuen tog sig i Halvmørket ud som en Skildvagt, der blundede paa sin Post og snakkede i Søvn . . . Snik-Snak, Snik-Snak.

Sara gik den gamle Fyr tæt paa Livet og saa den ind i det søvnige Ansigt. Den viste halv Fire. Saa lagde hun Haanden paa Dørlaasen til Gæsternes Fællesværelse, men tog den atter til sig.

Tænk om nogen laa vaagen i Værelserne her omkring eller Betty skulde komme hjem netop paa denne Tid! Hun fik jo Skyld for at løbe ud om Natten. Lige meget hun kunde ikke dy sig for at kigge derind.

Men næppe havde hun aabnet Døren, førend hun forskrækket tumlede et Skridt tilbage. I Spejlet vis-à-vis Døren havde hun set sig selv og ikke straks husket paa sin Forklædning.

Atter en Anledning til at slippe Glæden løs.

Men i rette Øjeblik blev hun var Enkepastorinde Tamms Støvler foran Døren henne ved Vinduessiden og betvang sig, og ladende Døren staa paa Klem efter sig listede hun hen over Gulvet.

Der var ingen Rullegardiner for Vinduerne i det store Rum; alle Ting derinde traadte derfor tydeligt frem, især da Morgentaagen var bleven gennemsigtigere udenfor, Lyset stærkere. Sara betragtede alle Genstande omkring sig med nysgerrig Interesse, alt i Værelset, smaat som stort, Stole, Taburetter, Skamler, selv Smaating som Askebægere, Glas og Bøger. Og ved at iagttage, hvor de stod og i hvilket Forhold til hverandre, søgte hun at gætte sig til, hvad der Aftenen i Forvejen var gaaet for sig herinde, hvor den eller den af Gæsterne havde siddet og i Selskab med hvem.

Der var f. Eks. Askekoppen i Vinduet med Cigaretstumperne! Kun én Person blandt Gæsterne røg den Slags Cigaretter med Guldbogstaver paa:

Skuespillerinden. Hun havde altsaa siddet i Lænestolen der og hvilet sine smukke Fødder i de gule Sko paa Gyngeskamlen. Lige over for hende ved det andet Vindue havde Helga Tamm haft sin Plads, Skuespillerindens Modpart; der laa paa Stumtjeneren samt paa Gulvet smaa afklippede Ender kulørt Uldgarn, og da nu Helga syede Kanevas med Uldgarn Stakkels lille, enfoldige Helga Tamm, som altid laa i Krig med den hende i alle Henseender saa overlegne Skuespillerinde! . . . Bogen med det gule Omslag paa Bordet foran Sofaen var Fru Bloms. Den smukke Frue havde altid sin Plads i det Sofahjørne, saa hun kunde se sig i Spejlet paa Væggen lige overfor . . . Men hvis var den Cigarstump i Koppen ved Siden af den gule, franske Roman? Hvem havde haft Pladsen ved Siden af Dejligheden? Ah, der stod et Glas, et Glas hvori der ganske afgjort havde været Absinth. Hvem drak Absinth? Han ikke. Han hadede Absinth, det vidste Sara.

Hun vendte sit Blik hen mod Klaveret. Det stod opslaaet, men paa Nodestolen var ingen Noder. De laa samlede pænt sammen i en Bunke paa Pianoets Laag og var sikkert ikke blevne rørte i Gaar Aftes. Ingen Musik altsaa Han havde ikke spillet. Sandsynligvis havde det ikke været nogen saadan munter Aften

Han havde ikke spillet. Men hvor fandt hun da Spor af ham? Ja, i den senere Tid plejede han jo ikke at tilbringe sine Aftener i dette

Værelse, foretrak Skænkestuen i Kroens modsatte Fløj, hvor Fiskerne holdt til. Naar han spillede og sang, var det om Formiddagen . . . en halv Times Tid før han gik til Staffeliet, og helst naar der ingen var i Stuen. Kun ved enkelte Lejligheder, naar han var i rigtig straalende Humør, eller naar paa regnfulde Aftener Værten spenderede Vin paa sine Gæster for at opmuntre dem, kunde man formaa ham til at sætte sig ved Klaveret.

— «Ja, dersom De havde holdt af Musik, Sara» . . . saaledes havde han en Gang sagt til hende. Aa, han skulde blot vide! . . .

Hun lod sig falde ned paa en Stol med Hænderne foldede i Skødet over det uldne Sjal. Var der saa mere at kigge efter i det store Værelse? — Ikke en Smule. Intet mere, som hun ønskede at vide Besked om. Hun kunde gaa igen, glad som hun var kommen, hjem til det lille Liv, der var hende betroet, det, som hun og gamle Brodersen havde stridt for. Hun havde jo set, at det stod altsammen godt til i den gamle Kro.

Om nogle faa Timer vilde de vaagne alle disse Mennesker, der sov her og der i Værelserne rundt omkring, vaagne til Dagens Driveri, til Spadsereaturene, Badene og de gode Maaltider. Men hun vilde den lange Sommerdag sidde i Fiskerens lille Stue, der var som et russisk Badekammer. Og de vilde spørge efter hende, naar de samledes om det dækkede Bord, de vilde tale om hende

herinde, naar Aftenen kom, og én var der, som ingen Ting vilde sige, kun tænke paa hende, forstaa hende og dømme hende mildt i sit Hjerte. Men ingen vilde ane, hvor glad hun var. Aa, nej, selv forstod hun jo ikke ret, hvorfra den Glæde kom, ikke paa anden Maade, end at det var, fordi hun holdt saa meget af alle Mennesker.

Hun rejste sig. Herre Jemini, hvor var hun dog træt! Benene rystede under hende, og saa sulten hun var, saa skrupsulten. Ikke et eneste solidt Maaltid havde hun faaet, siden hun forlod Kroen, hun der var vant til at leve godt og elskede god Mad.

En Trøst, at hun havde faaet det arrangeret med Middagsmaden, saa den blev hende sendt, at hun havde husket paa det, da hun Aftenen forud sendte Bud efter sin Kuffert. Men der var saa længe til Middag. Mon ingen skulde komme paa Tanken om at skikke hende lidt af den lækre Frokost fra Table d'hôte og den fine Kaffe. Den fine Kaffe, aa, den fine Kaffe! For det var hverken bedste eller næstbedste Sort den Kaffe, hun havde drukken sidste Nat. Mon ingen skulde hitte paa det — han heller ikke?

Hun stod et Øjeblik og tænkte sig om. Saa kastede hun Sjalet af Skuldrene, tog ud af sin Skrivermappe et Ark Papir og Konvolut og skrev med Blyant følgende:

— «Kære . . .!»

Hun bed i Blyanten. Kære . . . Kære! — jamen hvad for en Kære? — «Friis» eller «Hr. Friis?» Hun vilde skrive Hr. Friis, men sætte Parenthes om Hr. Det var en udmærket Idé. Altsaa:

— «Kære [Hr.] Friis!

Jeg kan i den første Tid ikke forlade Fiske-rens Hus. Vær god imod mig og sørg for, at jeg i Dag faar lidt Frokost. Jeg trænger til god Mad» . . .

Det var jo alt, hvad der behøvedes. Nu bare Underskriften. — «Deres forbundne Sara Martens»? Uha, nej. Tomt hverdagsagtigt. Hun sadt lidt og drejede paa Ringen med Rubinen. Saa fugtede hun Blyantspidsen mellem sine Læber og skrev med kraftigt Tryk: — «Den Tjeneste vil De ikke nægte

Deres Veninde Sara.»

Uden Tvivl ikke, hvis han fik Brevet i rette Tid. Men hvordan skulde det gaa til? Hun kunde ikke lade det ligge her paa Bordet, hvor enhver kunde finde det.

Men om hun gemte det mellem de Schubert-ske Sange, dem han flittigst sang? Hun rejste sig og tog dem ud af Nodebunken. Der var f. Eks. Sangene af «die schöne Müllerin». Hun bladede lidt frem. — «Morgengruss»! Der kunde hun lægge den.

— «Guten Morgen, schöne Müllerin!»

Hun gad ellers nok set hans Forbavselse, hvis han fandt den her. Vidunderlig upassende Sammenstilling! Denne dejlige, poetiske Morgenhilsen og hendes Begæring om Mad! Men til Gengæld ramte den lille tyske Sang hendes Stemning paa en Prik — især det sidste Vers: Nun schüttelt ab der Träume Flor . . .

Saa fik da Billetten ligge der.

Aa, men han tænkte vist ikke paa at synge i Dag, han fandt saamænd ikke hendes lille Billet.

Hun satte sig ved Vinduet med Bogen paa Skødet, seende ud i den gryende Dag ud over Havet, hvor Taagen løftede sig, gennemrislet af det første Sollys.

— «Nun schüttelt ab der Träume Flor
und hebt euch frisch und frei empor
in Gottes hellen Morgen!
Die Lerche wirbelt in der Luft
und aus dem tiefen Herzen ruft
die Liebe, Leid und Sorgen.»

Hun rejste sig og lagde Bogen øverst paa Nodebunken, svøbte sig i det uldne Sjal og listede ud af Stuen.

— — — —
Snik—Snak, Snik—Snak, hviskede Bornholmeren, da hun gik forbi. Hun standsede. Maaske du har Ret, gamle, fornuftige Urværk. Men du er

saa frygtelig gammel, har altid været gammel. Hun løftede truende sin Finger: Ikke et Ord om, hvad du har set denne Morgen!

Den lange Viser flyttede sig, nu var den lige ved 4. Sara skyndte sig ud af Stuen for ikke at blive overrasket af de rungende Timeslag.

— — — —

Paa Hjemvejen mødte hun Fiskeren, som var gaaet ud for at søge efter hende. Barnet var kort efter hendes Bortgang vaagnet, det havde hostet stærkt og bagefter haft Bryderi med at faa Vejret, fortalte han. Saa havde Ane prøvet paa at trække «dette hersens Rør» ud af Lises Hals, men Lise havde ikke villet give hende Lov, og han var saa sendt ud at lede Frøkenen op, og Frøkenen maatte ikke være ked af det for alt det Arbejde, de læsede paa hende; men naar nu Lise ikke vilde lade sig sige af andre end af Frøkenen . . .

Ved sin Indtrædelse i Stuen fandt Sara den lille Pige siddende oprejst i Sengen med store ængstelige Øjne og hivende efter Vejret. Dog havde Barnet aldrig saa snart faaet Øje paa sin Sygeplejerske, før det lagde sig ned og roligt lod sig behandle.

— «At hun kan ha' paa Fornemmelsen, saadan en bitt' En, hvem der har Haandelaget og de rigtige Begreber og den Slags,» sagde Fiskeren. — «Sidde der strunk paa sin lille Ende og vente paa Frøkenen og være nøjt med den Smule Luft, hun

har ku' suget i sig, hellere end lade Moderen komme til.»

Saa sad da Sara atter i det russiske Dampbad. Udflugten til Kroen, og alle Indtrykkene fra denne Morgenvandring svandt som Taagen for Dagens stærke Sollys. Men da der intet mere var for hende at tage vare, da Kanylen var rensset for Slim og atter anbragt i Skjoldet, da Lise havde faaet sin Hostesaft og sin Seng puslet, kunde Sara ikke mere.

Og som Morgensolen brød gennem Taagen og faldt paa Ruderne, sank hun sammen paa den haarde Sømandskiste ved Sengens Fodende og med sit Hoved til Hvile paa den venstre Arm, der laa om Sengestolpen, faldt hun i en dyb Søvn, i samme Øjeblik som Skibsuret paa Væggen slog 5. Og hun fornem næsten ikke, at Fiskeren løftede hende op og lagde hende til Hvile i Værelset hinsides Forstuen.

IV

Faa Dage efter at Sara var flyttet ind i Peter Dams Hus, brød Halssygen ud et Par andre Steder i Fiskerbyen, og «den studerte Frøken», som man kaldte Sara, fik forøget Arbejde.

Ti Dage blev hun i Fiskerens Hus, og i al denne Tid satte hun ikke sin Fod i Kroen, talte ikke med nogen af Badegæsterne, nøjedes med de Nyheder, som den lille, ligesaa fregnede som enfoldige Tjenestepige fra Kroen bragte hende sammen med Middagsmaden. De drejede sig om, at Lavst Bondesen var i daarligt Humør, fordi Badegæsterne en for en forlod hans Hus af Frygt for den om sig gribende Epidemi og flyttede til et sydligere Punkt paa Kysten, og at der kun kom faa ny Gæster i Stedet. At Friis var rejst til Højby, anden Dagen efter at hun havde installeret sig i Fiskerens Hus, var den første Nyhed, hun fik.

Dagene gik for Sara den ene som den anden. Omkring til Patienterne mellem 8 og 9 om Morgenen, Strandbad før Frokosten, Læsning eller Brevskriveri indtil Middagsmaden kom, derefter en Times Søvn.

Doktor Brodersens Ankomst hen paa Eftermiddagen var Lyspunktet i hendes Tilværelses Enformighed, og hun længtes, for hver Dag som gik, mer og mer efter den Time, da han plejede at komme.

Naar Vejret var godt, gik hun ham gerne i Møde op over Bakken, der grænsede til Byen mod Øst, fra hvis Top hun i lang Udstrækning kunde følge den solbeskinnede, hvide Landevej randet med Telegrafstænger, som snoede sig ind i Landet, og hvorfra hun kunde øjne Doktors Køretojs, længe før det naaede den Plads, hvor hun sad. Med et muntert Goddag svang hun sig, i det Øjeblik Vognen holdt stille, op paa Kuskepladsen, tog Tømmer og Pisk fra Lægen, og i strygende Fart gik det ned ad Bakken ind gennem Byen, medens han holdt Parasollen.

— «De er bleven gevaltig populær udi Tirstrup, kære Barn, kan jeg fortælle Dem,» saaledes sagde den gamle Doktor en Dag, da han og Sara gik Deres sædvanlige Runde fra Hus til Hus. — «Heldet følger Dem; de kommer sig Pinedød allesammen her, hvad jeg desværre ikke kan sige om mine Smaafolk i Højby. Hvis De en Gang gaar hen og slaar Dem ned her, kan jeg pakke sammen. Jeg faar saagu' ikke en rød Øres Fortjeneste mere i dette Distrikt.»

Men det var, som hendes Held efterhaanden slappede Lysten og Iveren for den Gerning, hun frivillig havde taget sig paa. Især fra den Dag

Fiskerens lille Pige var uden for Livsfare, følte Sara sig trods sin voksende Popularitet, trods Bevidstheden om den Nytte hun gjorde, ofte mismodig og træt; hun mindedes med Savn de svundne Dages Ferieliv, og hun længtes efter Vennen, der ikke en eneste Gang havde ladet sig se, der var som forsvunden fra hendes Tilværelse.

Tiden faldt hende efterhaanden lang, det kneb især med at faa den til at gaa om Aftenen, efter at Doktoren var kørt. Hun vidste ikke, hvor hun skulde gøre af sig selv. Som smittefarlig Person turde hun ikke besøge Kroen saalidt som Signalstationen, hvor Fyrmesteren maaske for sin lille 6-aarige Søns Skyld vilde se skævt til hende, og hun nøjedes derfor med ved Solnedgang at søge ud til Havet, skøndt Spadsereturene her ikke opmuntrede hende, ene som hun gik der paa ensomme Veje, eller hun satte sig i Lysthuset med sine Bøger og Cigaretter.

Der traf Doktor Brodersen hende en Aften, da han flere Timer senere end sædvanlig aflagde sine Sygebesøg i Byen, der blev de siddende sammen til efter Solnedgang ved en Flaske Vin, som Doktoren havde ladet hente fra Kroen, og der blev de fortrolige med hinanden, den gamle, der stod ved Enden af sin Løbebane og den unge, der skulde begynde sin.

— «Jeg kunde for saa vidt gerne sætte Punktum ved min,» sagde Doktoren og strakte sig tilbage mod Tremmerne i Lysthuset. — «Ingen vilde

savne mig. Men jeg længes slet ikke efter det Hinsidige.»

Og da Sara hentydede til hans Familie, fortalte Doktoren, at han var Enkemand og tilføjede med dæmpet Stemme et: Gudskelov.

— «Min salig Kone var et Racemenneske, hvis De véd, hvad det er?» Og da Sara saa noget forundret paa ham, vedblev han:

— «Noget fint, aparte, mener jeg — noget i Stil med visse gamle Møbler f. Eks. Og det har jeg aldrig været. Ikke Tanke af Race ved mig — ja, Bonderace, for jeg er en Bondes Søn, hjulpen til Studeringerne af Præst og Herremand i Sognet, hjulpen Halvvejen frem, har selv maattet klare for mig den anden Halvdel. En Slider har jeg været, og Kræfter havde jeg. Se blot paa mine Skuldre og Hænder! . . . Det var en Mesalliance. Ikke at det mærkedes i Førstningen. Jeg sad i en god Praksis, og hun var en ældre Pige, da jeg giftede hende, fattig og upaaagtet, skønt af fin Familie. Det gik taaleligt de første Aar, mens vi boede paa Landet. Jeg holdt meget af hende. Det gik derimod snavs, da jeg blev Embedslæge og slog mig ned i Købstaden. Saa drev vi lidt efter lidt hver sin Kurs, hendes Selskab var ikke mit, og mit . . . ja, jeg havde sgu' ikke noget, jolrede rundt i Egnen ved Nat og Dag, skøttede mig selv. Naa, jeg holdt af hende alligevel. Nu er hun død. Jeg ønsker hende ikke tilbage, og hun . . . jeg haaber for

hendes Skyld, at hun ikke længes efter at bytte om igen.»

— «Har De Børn?» spurgte Sara.

— «Ja—a,» svarede den Gamle og trak ærgerlig paa Skuldrene — «ja, jeg har . . . En Datter paa 28 Aar — det staar ikke til at ændre . . . — jeg mener, at . . . min Datter er hun. En klog Pige, meget klog . . . og fin, med mange Interesser. Er sjelden hjemme hos mig, morer sig, perfectionerer sig i Kjøbenhavn, jeg skyder Pengene til, og det gaar meget godt, for jeg har Penge, jeg har tjent dem selv . . . tjener endnu mange. Jeg er 68 Aar, men holder sagtens ud endnu i 10, og det morer mig at slide, at farte rundt paa Vejene; jeg længes ikke det ringeste efter at dø, er en ganske lykkelig Mand, født til Arbejde, glad ved Arbejdet.»

Han tilføjede efter en Pavse med ganske blød Stemme:

— «Men dejligt var det naturligvis paa sine gamle Dage at have en Tøs derhjemme, som var sin Fars egen Pige.»

Og idet han vendte sit svære Ansigt om mod Sara og sendte hende et lystigt Blik gennem Guldbrillerne, føjede han til: — «Saadan et Pigebarn som De.»

— «Naa—aa, det skulde De saamænd ikke ønske Dem, Doktor Brodersen.»

— «Men saa fik De Pinedød ikke Lov at studere.»

— «Ikke det? Hvorfor?»

— «Hvordan har det ogsaa kunnet falde Deres Forældre ind at?» . . .

— «Mine Forældre er døde for mange Aar siden.»

— «Jamen saa Deres Værge, Deres Formynder? Hvad har han været for en . . . en Klodrian? . . . naa, Pardon, jeg mente det ikke saa slemt.» Han klappede Saras Haand.

— «Jeg duer ikke til Studeringerne, mener De?»

Doktoren rystede paa Hovedet. — «Hvad véd jeg! — Ligesom det var Spørgsmaalet bare at tage en Smule Eksamen, om man har Evner dertil, mer eller mindre gode. Nej, men det, som kommer bagefter, om man vil det til Gavns . . . om man kan give alt andet en god Dag for dets Skyld alene, hvis det forlanges, nøjes med det alene og takke Vorherre for det — derpaa staar Spørgsmaalet. Og kan De det?»

Sara svarede et sagte Ja.

— «De kan Fanden» — han skød Flasken foran sig haardt tilbage. — «Det var da ogsaa den omvendte Verden, om Fruentimmerne kunde det.»

— «Jamen, vi nærmer os maaske den omvendte Verden, Doktor Brodersen.»

— «Hm!» brummede han. — «Ja, saa kan det være lige meget med at adoptere Dem, mit Barn,» tilføjede han med et ærgerligt Udtryk.

Sara lo, og Doktoren blev hidsig.

— «I Kvinder bliver saagu' aldrig tilfredse. Kan I da ikke forstaa, at det er Eder umuligt at blive som os — Gudskelov og Takke. Paa vort Felt naar I frem til at blive Brugbarheder og ikke mere.»

— «Sørgelige Udsigter!» svarede hun.

— «Naa, vel ikke sørgeligere end at vi Mandfolk paa Kvindens Omraader lider den samme Skæbne eller en endnu værre. I vil være Læger. Ja, Kundskaberne kan I jo skaffe Jer, kurere paa Folk efter alle Kunstens Regler, lave Jer en pæn Klinik og tjene Jert Udkomme. Men Læger bliver I ikke, ikke hvad jeg forstaaar derved, og hvad man ogsaa hidendtil har været enige om at forstaa derved. Hvordan Pokker skulde I ogsaa blive det? Hvad ser I af Verden uden for denne Klinik? Kommer I videre? Vil man betro Eder noget om det, der hører Livets Vrangside til, det, hvorfra alt ondt, al Sygdom kommer? Bliver I de Tillidsmænd, Samfundet ikke kan undvære? Til Præster og Læger skal der Mænd; og Mænd skabes kun i Livets Skole og Prøvelser.

Jeg kunde fristes til at spørge Dem, om De tror, at en Kvinde bliver Moder, fordi hun tager et Barn til sig? Om hun slipper saa let til sin højeste Værdighed, til det Maal af udholdende, forsagende Energi, som en Moder naar. Er det ikke Svangerskabets Ubekvemmelighed, dets pinefulde Ydmygelse, Nedkomstens Lidelser, som modner hende dertil?»

Han sad lidt og drejede paa sit Glas, saa tømte han det og sagde: — «Jeg hører til den gamle Skole, mærker De nok, og De til den ny, saa vi bliver næppe enige. Lad os tale om noget andet!»

Og de sad, nippende til Vinen, og havde det hyggeligt sammen, til Solen gik ned. Saa rejste Doktoren sig.

— «Jeg har i Lommen noget, som jeg nok kunde lide, De skulde læse, før vi skilles.» Sara trak den gamle Læge ned paa Bænken ved sin Side og viste ham et Brev.

«Det kom i Gaar.» Hun foldede Brevet ud, løb det igennem og rakte ham et af Arkene.

— «De maatte gerne læse det altsammen, hvis jeg troede, at det kunde interessere Dem. Det begynder der» — hun pegede paa et Sted i Brevet: — ««Det hænder jo somme Tider»» . . .

Doktor Brodersen tog Arket og saa paa Under-
skriften.

— «Abrahams!»

— «Min Formynder — at sige ci-devant, for jeg er da heldigvis myndig.»

— «Joseph Abrahams — hvad?»

Sara nikkede. — «Ja, saa beder jeg om Forladelse for min Kompliment før. Joseph Abrahams, dr. med., er saa sandelig ingen Klodrian. Jøsses nej, en af Spidserne i den københavnske Lægeverden. Og han er Deres Formynder og Raadgiver? — ja, det er en anden Sag. Vi er Kandi-

dater fra samme Aar, fra samme Aargang, som de siger Vinhandlerne, men derfor just ikke — hm — forædlede i samme Grad i Aarenes Løb — ak, nej!»

— «Kære, gamle Doktor Brodersen!»

— «Naa — hvad er det?»

— «Ja, læs nu først det Stykke i Brevet! Aa, det skal more mig!» Hun gned sine Hænder.

— «Ja, dersom jeg blot kunde se.»

Han stak sin Haand gennem de tørre Fyrre-grene, hvormed Lysthuset var beklædt udvendig til Læ for Vestenvinden, og skød dem fra hinanden. Solnedgangens Glød faldt over hans graa Hoved med den solbrændte, skaldede Nakke og lagde sig som Blod i hans Brilleglas.

— ««Det hænder somme Tider»» — er det derfra?»

Sara nikkede. — «Han taler i det foregaaende om at trække sig ud af sin Praksis, han er træt og ked» . . .

— «Det kan jeg Pinedød godt begribe,» svarede den gamle Doktor og lo — «Kjøbenhavn læge, puh!»

Han holdt Brevet op foran Brillerne.

— ««Det hænder jo somme Tider, at man kedes ved disse Besøg paa første Sal, ved disse parfumerede Sovekamre og disse vellystige Senge med deres allerkæreste Indhold af snehvide Englebørn eller smægtende Frøkener og Fruer, der slaar deres kniplingsbaldyrede Linned til Side med et Blik paa én, saa man veritabile dictu et Øjeblik

er i Tvivl om, hvilken Rollè man egentlig spiller der i Huset. Og det hænder af og til, at man længes efter de Dage, da man klavrede op ad smalle, mørke Trapper til Kvisten, eller nuslede om i Baggaardene for at finde den store Lidelse. Det var en drøj Skole, et surt Levebrød, men en ærlig Haandtering — bevares ja, saa ærlig og uegennyttig, at man gik omkring med den største Estime for sig selv og sit Kald». — «Hm!» udbrød den gamle Doktor og saa paa Underskriften. — «Se se, det var som Fanden, at bitte Joseph har skrevet det!»

— «Jamen, læs nu videre; nu kommer det.»

. . . «Og med al denne Sygesengens Æstetik for Øje Dag ud og Dag ind fristes man under Tiden til at kaste Masken, stryge af sig sine affable Smil og sin bløde Tale, sine medynksfulde Blikke, al denne sirlige Hokusfokus og give dette blødagtige, skabagtige, pylrede Klientel en buldrende Overhaling, saadan som de bar sig ad hine gamle Kærnekarle af Landlæger, for hvem alle, Syge som Sunde, skælvede af Skræk, naar de med glubske Miner kom styrende hen mod Sygesengen, disse Kirurger med deres antidiluvianske Lægemedler, haarde Hænder og bløde Hjerter. Mortui sunt! De kommer aldrig igen. Nu er det anderledes».

.

Sara lagde sin Haand over Brevet. — «Dertil var det.»

— «Høh!» gryntede den gamle Læge og rettede paa Brillerne. — «Naa—aa, ja.» Han lagde Brevet sammen uden at se paa sin Naboerske.

Det blæste koldt gennem Fyrregrenene, Sara lukkede Aabningen til. Aftenrøden forsvandt, Skumringen lagde sig over Lysthuset.

— «Mortui sunt!»

— «Mortui!» gentog den Gamle.

— «Jamen,» sagde hun — «det er de jo ikke — de er jo ikke døde endnu.»

— «Hvad beha'r?»

— «Man finder dem jo endnu, disse glubske Mænd med de haarde Hænder og bløde Hjerter.»

Hun lagde sin Haand paa den Gamles Skulder og Kinden til Hvile paa den.

— «Og med de antidiluvianske . . . Tak skal De ha'.»

Han drejede Hovedet ned mod det smilende Ansigt og sænkede Skulderen, som bar det.

— «Og det, som De, kære Doktor Brodersen, før sagde om Aargangen og Forædlingen.» . . .

— «Javel?»

— «Det mente De ikke. Hvor har De det fra?»

— «Importeret fra Hovedstaden, mit Barn . . . fra vore lærde Kaldsbrødre derinde . . . dii majorum gentium. Naa skidt! Vi sidder paa vor Plads, som de ikke kan udfylde, saa lidt som vi deres. Nok derom. Hils Joseph Abrahams fra Hans

Brodersen, fra «tykke Hans»; saa husker han mig nok . . . Min ærbødige Hilsen. For den Kaldsbroder bøjer jeg min gamle, stive Nakke.»

— — — —

Lidt efter rejste de sig og forlod Lysthuset.

— «I Morgen kan jeg ikke komme, mit Barn,» sagde han, idet han steg til Vogns, — «men i Overmorgen har De mig igen. Godnat, Frøken Saralil!»

Han bøjede sig fra Vognen ned over hende. — «Ane staar vist derinde bag Gardinet,» hviskede han.

— «Aa, hvad! — det gør ingen Ting.» Hun rakte ham sin Kind til Kys, men blev staaende lænet til Vognen, som om hun ikke kunde slippe ham.

— «Ane har Vagt i Nat,» sagde hun. — «Jeg kører med Dem ud gennem Byen.»

Hun sprang ind i Forstuen, tog fra Knagen Anes uldne Sjal, svøbte det om sit Hoved og sine Skuldre og svang sig op ved hans Side i Agestolen.

De kørte i Skridtgang gennem den lange, mennesketomme Gade. Natten var stjerneklar og stille. En Stund sad de begge tavse.

— «Nu er min Ferie snart til Ende,» begyndte hun omsider. — «I Morgen første August har jeg en Uge tilbage.»

Han svarede efter nogle Øjeblikkes Betænkning. — «Kunde De saa ikke lide at være hos mig

en otte Dages Tid? Naar Epidemien her er over-
staaet, faar jeg sandsynligvis ingen Ting at bestille.
Høh! vi skulde have det rigtig godt, jaja — slaa
til Skaglerne, rejse en lille Tur f. Eks.»

Han havde i Distraktion knaldet med Pisken,
saa den store Hoppe var slaaet over i Trav.
— «Prr! Prr! Naa, De kan jo tænke over det,»
føjede han til, da han igen havde faaet Hoppen
tilbage i Skridtgang.

— «Tak, Doktor Brodersen, men» . . .

— «Jeg mener, det er en ravgal Tid at
komme hjem paa for Dem . . . Der er altfor
varmt i Kjøbenhavn.»

— «Jeg tør ikke, Doktor Brodersen.»

— «Tør ikke?»

— «Nej.»

— «For hvem, Saralil?»

— «For mig selv.»

— «Snik, Snak, Pigebarn. Jeg er 68 Aar,
nyder kvalificeret Agtelse, forsikrer jeg Dem. Lad
ogsaa være, at jeg er svært indtaget i Dem . . .
og Enkemand» . . .

Sara støttede sig til hans Skulder og lo.

Men lidt efter rettede hun sig i Vejret. — «De
skal have Tak, men jeg vil hellere hjem.» Hun
sagde det i en saa alvorlig Tone, at den gamle
Læge forundret vendte Ansigtet om imod hende.

De var imidlertid naaede frem til Foden af
den lange Bakke Øst for Fiskerbyen, og Doktoren
holdt Hesten an. Det var ikke værd, hun kørte

med længere, mente han, der var langt hjem til Fiskerens Hus, Natten var ikke mere lys som ved St. Hans Tid, og hun var alene.

— «Bare en lille Smule endnu,» bad hun. Og da Køretøjet atter var kommet i Gang, tog hun Ordet:

— «Siden De saa gerne vil vide det, Doktor Brodersen, saa er jeg bange for, at De tilsidst skal faa mig gjort ked af det . . . Allerede i Aften» . . .

— «Ked af hvad?» spurgte han.

— «Af mit Studium. De har begyndt godt i Aften. Dersom jeg nu i otte Dage skulde være hos Dem, saa» . . .

Den gamle Mand udstødte en kort Latter.

— «Men det vilde være Synd, om jeg blev det» — brød hun ud i en heftig Tone. — «Hvad skulde der saa blive af mig? Jeg staar ene i Verden, jeg har ingen Penge, ingen» . . .

Hun tav og satte sig tilbage i Sædet.

Doktor Brodersen sad forbløffet og vidste ikke, hvad han skulde finde paa for at berolige hende.

— «Hør nu, Pige . . ., kære Frøken, hvordan skulde jeg kunne? . . . Nej, sid nu ikke der saa stejl i Ryggen . . . vi er straks ved Toppen af Bakken. Sæt Dem ind til mig, saadan. Hvad jeg siger og mener, skal De ikke lægge Vægt paa. Min Visdom er gammeldags, mit Syn paa Reformere og Fremskridt ligedan. Og desuden, naar klogere Folk end jeg» . . .

— «Aa-aa, klogere!»

— «Jo, véd De hvad, vi Jyder . . . : det er saagu' da almindelig bekendt, at vi» . . .

— «Jeg er selv Jyde, Doktor Brodersen.»

— «Av! — saa holder jeg Mund.»

Lidt efter naaede de Toppen af Bakken. Doktoren gjorde Holdt og hjalp Sara af Vognen.

Men i Stedet for at sige hende Godnat blev han staaende med Tømmerne i Haanden, spejdende ned ad Vejen, hvorfra de var komne. Han troede at have set en Person gaa over Kørebanen midt paa Bakkens Fald, hvor Telegrafstangen stod, og forsvinde i den halvmørke Nat.

— «Han tager mig saamænd ikke,» sagde Sara, da Doktoren fortalte hende sin Opdagelse.

— «Jeg er desuden vant til at gaa alene paa enhver Tid af Døgnet, jeg er slet ikke bange. Men hvad bruger De den Tingest til?»

Fra et Læderhylster, fastgjort udvendig paa højre Side af Agestolen, tog hun frem en lille Revolver. — «Er den ladet?»

— «Ja, men kun med løst Krudt. Jeg købte den, da jeg en Gang var bleven bidt af en Køter, og har den altid med i Vognen. Stikker den gerne i Lommen, naar jeg har Ærende til Fods mellem afsides liggende Beboelser. For at skræmme Hundene forstaar De, ikke af anden Grund. Det er jo skikkelige Folk alle de, der lever her paa Egnen. Vil De ha' den med, saa værsgo!»

Sara saa paa Revolverens blanke Løb, der blinkede i Stjerneskaaret.

— «Lad mig hellere køre Dem hjem,» sagde Doktoren. — «Hvad vilde De t. Eks. sige om at møde «Havmaagen»?»

— «Den Gale!» Hun fo'r sammen. — «Men han færdes jo aldrig ude undtagen mod Uvejre? Nej,» vedblev hun og gemte Revolveren under sit Sjal — «jeg gaar. Der er ingen her i Byen, som gør mig ondt. Godnat. Altsaa i Overmorgen?»

— «I Overmorgen. Godnat.»

V

Hun blev staaende lænet mod Telegrafstangen paa Bakkens Top, indtil hun ikke mere kunde øjne Vognen eller høre Hjulenes Knasen gennem Vejens Grus, indtil gennem Nattens Stilhed kun hørtes den fjerne Mumlen ude fra Havet og den syngende Lyd fra Telegraftraadenes Vindharpe over hendes Hoved. Saa gik hun langsomt hjem-efter.

Men da hun naaede halvvejs ned ad Bakken, standsede hun og lyttede — lyttede efter, om hun var alene.

Stilhed overalt.

Intet Fodtrin hørtes. I Krattet, der voksede langs Gangstien hist og her ved Foden af de Skrænter, Vejen havde skaaren ud af Bakken, rørte sig næppe et Blad.

Hun fortsatte sin Gang, men standsede snart igen. Besynderligt! Skønt Stilheden vedblev at være den samme, fik hun, alt som hun stod og anspændte sin Hørelse, en voksende Fornemmelse af, at der ét eller andet Sted i hendes Nærhed opholdt sig et levende Væsen.

Det var ingen Hallucination, Angsten indgav hende. Hun var underlig nok slet ikke bange. Hvorledes gik det saa til? Var det Pistolens Skyld, den dumme Pistols, som hun holdt i Haanden? Hvad var det ogsaa for et besynderligt Indfald af hende? Var det det kolde Staal i hendes Haand, der satte Fantasien i Bevægelse? Eller var det Omgivelsernes Skyld?

Da hun for lidt siden stod hist oppe paa Bakkens Top og saa ud over Eggen, medens Vognen fjernede sig, da følte hun sig ene, ganske ene. Hun kunde skimte enkelte lyse Husgavle nede i Fiskerbyen, men mellem disse menneskelige Boliger og hende var der et stort, øde Rum og et lignende Øde i den modsatte Retning, hvor Vognen var bleven borte, og midt i denne livløse Tomhed havde hendes pulserende Hjerte været det eneste levende.

Hernede derimod, hvor Skrænterne lukkede Udsigten til begge Sider, og ingen Boliger var at faa Øje paa, forekom det hende, medens hun stod og lyttede, som lød der i Takt med hendes bankende Hjerte et andet i Nærheden, i Takt med hendes Aandedræt et andet Aandedræt.

Saa snart hun begyndte at røre Benene, hørte Fornemmelsen op — kom igen, naar hun stod stille.

Besynderligt, at hun ikke var angst. Ja, en lille Smule lige i det Øjeblik, hun standsede sine

Skridt og spidsede Øren efter Fænomenet, og før hun fik fat derpaa igen.

Hun gentog Eksperimentet flere Gange, men blev tilsidst ked af det, og hun satte sig omsider ned paa en Stenbunke for at hvile sig lidt. Revolveren lagde hun ved sin Side.

Hvor dog Havets Mumlen somme Tider lignede den store Bys Larm i det Fjerne, saadan som hun mangan Aften havde hørt den fra sit Vindue derhjemme i Kvistværelset i Rosenvængets Allé!

Den store Bys tusindstemmige Musik, disse mangeartede Lyde, smeltende sammen i én dyb, durende Tone, saa underlig i sin Virkning paa Gemyttet, paa Viljen. Dulmende, dyssende i vage Drømmerier som Havets Susen, stimulerende, æggende som Menneskelivets Aandedræt, der aldrig dør, Menneskemyldret i dets uforknytte, aldrig trættede Arbejdslyst, som kalder den enkelte til sig, stikker ham i Haanden en Spade, en Hammer, en Pen, en Naal, alt som Haanden er til, et Kampsignal i det fjerne, der raaber til ham: Kom, du Menneske, kom! — her hersker Menneskeviljen, her er det store Menneskenes Samfund, hvor du hører til.

Hvor havde hun, den ensomme Kvinde, elsket at lytte til denne Storstadens Brus, til dette altid arbejdende Maskineri, hun Arbejdets Barn, der hørte hjemme i denne Luft, fyldt af Støjen fra de tusind forskellige Erhverv!

Og som hun havde savnet den, da hun kom herover! som hun havde funden alt her paa Egnen dødt og tomt! — Nu var det anderledes. Nu længtes hun ikke mere herfra som i Begyndelsen; hun elskede tværtimod denne nøgne, forblæste Kyst, den aabne Strand, Havets Dundren imod Revlerne under Dagens stride Paalandsblæst, som i stille Timer om Aftenen dets dybe Suk, baarne mod Stranden langvejs fra fra fjerne Kyster.

Men der var mere end det, som hun elskede, og som hun gruede for at skilles fra. Ak, hvad skulde hun gøre! Til hvilken Side skulde hun gaa! og hvor laa hendes Lykke gemt! I Friheden og Uafhængigheden, i Arbejdet, i hvad hun havde levet for tidligere — eller i Kærligheden til ham?

* * *

Der raslede nogle Sten ned fra den Bunke, hun sad paa.

Hun løftede sit Hoved og saa næppe ti Skridt borte en mørk Skikkelse nærme sig hende over Vejens Græsabat. Og hun udstødte et skarpt Skrig og rejste sig, men gled paa de rullende Sten, fik dog fat i Pistolen og fyrede den af paa Maa og Faa.

I samme Nu Skuddet lyste op i den halvmørke Nat, og hun fik Øje paa, hvem der stod foran hende og saa ham vakle et Par Skridt til-

bage, kastede hun Vaabnet i pludselig Angst for, at hun havde gjort ham Skade, styrtede frem og blev staaende foran ham rystende af Sindsbevægelse.

Maalløse betragtede Friis og Sara hinanden.

— «De skræmmede mig, og saa skød jeg,» brød hun ud. Med Haanden trykket fast mod Hjertet lod hun sine Øjne løbe uroligt over hans Person. — «Saa skød jeg,» gentog hun.

— «Ja, ja,» svarede han, som forstod han endnu ikke, hvad der var sket.

— «Blev De bange?» spurgte hun hen i Vejret; men da hun i det samme fik Øje paa Revolveren ved sine Fødder, kom hun atter til at ryste.

— «Sara!» Han strakte Armene ud. Og hun lod sig gribe, hun sank sammen med et Suk, hun løftede et Øjeblik sine Øjne op paa ham, før hun gemte sit Ansigt ved hans Skulder.

Han kyssede hendes Haar og hviskede hendes Navn. Og saa løftede han hende op i sine stærke Arme, til hendes Ansigt svævede over hans, han fæstede sin Mund paa hendes i et langt Kys og satte hende ned paa Vejen, altsammen uden at hun gjorde nogen Modstand.

Men pludselig gjorde hun sig fri.

— «De har overrumplet mig, Friis.» Hun trak Sjalet tæt om sit Bryst og vendte sig fra ham. Han bøjede sig frem, lyttende forundret.

— «Hvad mener De?»

— «Som en Stimand . . . De kom over mig som en Stimand . . . De har først skræmmet mig, og siden» . . .

Han betragtede hende med et usikkert Blik. — «Aa, De havde jo ingen Nød, Sara.» Han prøvede sig frem med en Spøg. — «De var jo bevæbnet til Tænderne.»

— «Løst Krudt!» Hun trak paa Skuldrene.

— «Forstaar sig, hvad andet? Men det kunde da Stimanden ikke vide.»

— «En Teaterpistol.» Hun bukkede sig efter Revolveren, men han kom hende i Forkøbet, stak Vaabnet i sin Brystlomme og knappede Frakken derover.

— «Jeg begynder nu at forstå» — begyndte han efter en Stunds Tavshed — «hvor De vil hen. En Teaterpistol, siger De. Frøken Sara Martens synes, vi passende kunde lade denne Scene i Nat gælde for» . . .

— «For hvad den er.»

— «Det er ogsaa min Mening.»

Han slyngede pludselig Armene om hende og trak hende til sig med Voldsomhed.

— «Hvad er De for en Kvinde? Lad mig se!» Han bøjede hendes Hoved tilbage og strøg Sjalet bort fra hendes Ansigt. — «Nej, De slipper ikke fra mig. De er i Voldsmandens Klør. Jeg vil vide Besked i Nat, vil, forstaar De — vide, hvad De er for en» . . .

To store Øjne aabnede sig, ganske sorte i Nattens Lys, de straaledede ind i hans.

— «Jeg véd det ikke, véd det ikke. Jeg er en Pige, som har givet sit Hjerte bort. Er det nok?»

Han stod og betragtede hendes Træk, kunde ikke løsrive sine Øjne fra hende, kunde ingen Ting sige.

Der gik med ét en smertelig Trækning over hendes Ansigt.

— «Hvad fejler dig?» spurgte han.

Hun forsøgte at le, men det blev til en Grimace. «Aa, det er . . . det er blot mine Haar-naale, du holder saa stramt.»

Han løsnede Armen om hendes Nakke en Smule.

— «Hjalp det? Jeg tør vist ikke give slip paa dig.»

— «Nej, maaske,» hviskede hun.

— «Du siger det selv, Sara?»

— «Jeg véd ikke . . . jeg véd ingen Ting. Kun det, at jeg er glad, fordi jeg har faaet sagt dig det. Men det har jeg gjort i mine Tanker saa mangen Gang i den sidste Tid . . . givet mig bort til dig og saa taget mig tilbage igen bagefter. Du vil faa Sorg af mig.»

— «Aa, mon? Dine Øjne lover noget ganske modsat. Skal vi saa være glade, vi To!»

— «Ja, lad os det, lad os det!» Hun tog ham under Armen og trak ham med sig hen ad

Vejen. — «Tænk, om jeg var bleven hjemme i Nat!»

— «Ja, eller jeg!»

— «Det var kommen ud paa ét, du.»

— — — — —

Arm i Arm naaede de Fiskerlejet.

De gik gennem den lille, sovende By, tavse, og traadte blødt paa Vejen. Nogle faa Steder saas Lys bag Ruderne. Det var der, hvor hendes smaa Patienter boede.

De var naaede halvvejs gennem den lange Gade, da de fra et Hus, hvis Vinduer alle var oplyste, saa en mørk Skikkelse træde ud paa Vejen. Det var en Kvinde. De saa hende staa stille, gaa et Par Skridt og atter standse, som ventede hun paa dem, derpaa skynde sig tilbage og trykke sig ind bag Dørkarmen, hvor hun blev staaende, indtil de var gaaede forbi.

Sara trak sin Arm ud af Friis', saa sig tilbage og kendte Huset. Det tilhørte en yngre Enke, hvis syge Søn hun om Formiddagen havde tilset i Forening med Doktor Brodersen.

En Følelse af Beklemthed greb hende, og hun sagtnede sine Skridt.

Om nu den Kone havde villet hende noget, men ikke kunnet bekvemme sig til at standse hende, fordi hun havde set hende i Følge med Maleren? Men i saa Fald burde hun jo vende om og opsøge hende — burde, ja, var det ikke for den Skams Skyld at være set paa saadan Tid

om Natten Arm i Arm med en Mand. Nej, hun kunde ikke bekvemme sig dertil, ikke nu — vilde vente til i Morgen. Men i Morgen vidste sagtens hele Byen det, vilde alle snakke om hende, hende, som de havde sat saa højt, set op til og lystret. De vilde snakke om hende, som var hun Jomfruen i Kroen.

— «Hvad er det?» spurgte Friis, som mærkede, at hun var bleven forstemt.

— «Aa, Griller!» Hun tog hans Arm og gik hurtigere til. — «Men jeg synes jeg trænger til Luft, til at se rigtig langt bort.»

De gik et Stykke videre ned ad Gaden uden at møde nogen. Alt var i denne Del af Byen lukket og slukket, alle sov. Selv Blinkfyrets straalende Ildøje paa Bakken imod Syd syntes stundom at kæmpe med Søvn, naar det med visse Mellemrum lukkede det trætte Øje, døsede hen og truede med at slukkes ganske.

— «Til Havet!» sagde hun.

De bøjede af fra Vejen og naaede snublende over Lyngtuer og Sten ud til Skrænten. Under dem lyste Strandbreddens hvide Sand, og Havets dæmpede Brus naaede op til deres Øre.

— «Nu rutscher vi!» sagde han. Og han tog hende paa Armen og lod sig paa Fødderne glide ned over Skræntens løse Sand. Ved Foden af den satte de sig ned.

Natten var stille og mørk, saa dejlig en Mid-

sommernat. Hver Lyd for længst forstummet over Klitternes Sandbjerge og Strandbreddens lyse Alfarvej. Foran dem laa Havet som en mørk Mur. Da lysnede det ganske svagt ud over den mørke Sø, et blegt, fosforagtigt Lys, og Stjernerne blinkede mattere. Maanen stod op.

Stor og rund løftede den sig fjernt i Øst bag Synskresens mørke Bølgelinje. Som en Lampe, der bæres ind i det stille Sovekammer, steg den glødende Kugle op paa Himlen, dækket halvt af en Sky, der lig en Haand skærmede for dens Flamme, at intet, af hvad der sov saa sødt og drømte saa stille paa Jorden, skulde vækkes.

Kun Havet, det aldrig hvilende, hulkede i Søvn, som plaget af Drømme, avlede i Dybet, hvor der altid er Nat og Nattens Rædsel; dets vaandefulde Suk løftede sig op til Overfladen og fløj med de bløde Vindpust ind over det tyste Land.

Saa begyndte han langsomt: — «Hvad tænker du paa?»

— «Jeg tænker slet ikke; det lader sig ikke gøre. Alt flyder ud i Stemning, i Følelse, og det piner mig.»

— «Hvad vilde du da hernede?» Han trak Armen til sig, der laa om hendes Liv.

— «Samle mig. Men det kan jeg ikke, og jeg vilde dog saa gerne. Alt hvad der har mødt mig af nyt, alle Indtrykkene fra mit Ferieliv lige

til denne Nats Begivenheder vilde jeg samle, jeg vilde veje dem mod, hvad jeg tidligere har levet for, mod min Fortid. Jeg vilde gøre Ret og Skæl til begge Sider, og ikke forlade dig, før jeg var klar over mig selv, før jeg kunde træffe mit Valg. Mit Hjerte har du, men du skulde jo have mere end det. Og jeg sidder her og kæmper for at forstaa, hvad der er sket, og hvad jeg nu skal gøre; men alt dette omkring trænger sig paa i sin urimelige Storhed og gør mig saa lille, mig og det, jeg har bestilt før, og som jeg har levet for.»

— «Sara!» Han lagde Armen om hendes Hals.

— «Ja, det kan ikke nytte,» hun trak sig heftig tilbage. «Det var ikke Smaating, hvad jeg har offret min Ungdom paa og mine Kræfter.»

— «Smaat — nej! Men der kommer for dig, min egen Elskede, det, som er større og skønnere.»

Hun sad med Hænderne knyttede i Skødet og saa ud over Søen, der begyndte at spille i Maanelyset.

Aa, dette flove Maaneskin paa en stille Sø! . . . og disse bløde Ord: min egen Elskede! Alt dette formløse, flydende, drømmende! . . . «Der kommer det, som er større, skønnere.» Aa—aa! Og hun brød ud: — «Men naar kommer det da? Det vældige, det skønne?»

Og som Bytte for voldsomt frembrydende Følelser strakte hun sine Arme stift ud i Luften, vendte sig til Siden, hvor han sad, Ansigtet for-

trukket, Munden skælvende. — «I Stormvejr skulde du ført mig herud — — aa, i en Stormvejrsnat! Med haarde Hænder holdt mig fast til dig mod Stormens Kast . . . Med din Vilje stærk bøjet min — friet mig ud af min Vantro!» Hun slog Hænderne haardt mod sine Knæ og brast i Graad . . .

— «Sara!» Han lagde Haanden paa hendes Skulder og pegede ud over Søen. — «Sara, se derud!»

Hun fo'r sammen og greb ham i Armen.

Et Stenkast fra Land løftede sig paa den stille Vandflade en lang, sort Bølge, rejste sig langsomt under en truende Mumlen som af mange Stemmer, stod et Øjeblik stille — Maanestraalerne spillede hed ad dens Ryg — og skød sig ind mod Land, hvor den knustes i sydende Skum. Men før der indtraadte Ro, rejste Søen sig igen højere end før, stod som et lurende Dyr paa Spring og oversvømmende Strandbredden, medens et Pres af Luft fløj over deres Hoveder. Mindre Dønninger fulgte efter, Søen piskedes til Skum som af usynlige kæmpende Dyr, glattedes derpaa ud under samme Mumlen, og Smaabølgerne begyndte paany deres Hvisken i Havstokken.

— «Det er forbi, Sara.» Hun rørte sig ikke. — «Se op!»

Hun løsnede Armene om hans Hals og vendte Ansigtet ud mod Havet.

— «Tænk saa angst som jeg blev!» Hun tog Vejret dybt og flyttede sig lidt fra ham.

Han svarede spottende: — «Skade, det gik saa hurtigt over.»

— «Stakkels Ven!» Hun bøjede sig frem og kyssede ham hurtigt.

— «Kom, lad os gaa!»

VI

En blygraa Himmel, sribet hist og her af hvide Maager, som fløj højt til Vejrs, en Himmel af saa ensformig en Bleghed, at man straks var færdig med den og slog Øjet ned, en saadan mødte Saras Blik, da hun lidt sent den følgende Morgen stod ud af sin Seng og rullede Gardinet op.

Men var det noget at lade sig forknytte af? Var det andet, end hvad hun havde maattet vente? Maatte der ikke efter al Rimelighed som Svar paa det, hun i den maanelyse Nat havde drømt, paa det vidunderlige, hun havde oplevet, følge en saadan Dag, en Graavejrsdag, der kunde give Regn, der kunde give Solskin, en saadan Uvishedens Begyndelse ind mod det ny, der skulde komme?

Skulde mon Solen straks fra den tidlige Morgen have straalet over hende, skulde der paa Natten være fulgt en Dag fuld af Smil til den nyforlovede Pige, med Budskab om Lykke som Morgengave, saa saare hun slog Øjnene op?

Ja, dejligt om saa havde været! Men man fik trøste sig. Dejligt at kunne have set ind i den blaa Æther og funden de Drømme igen!

Sara Martens rullede Gardinet ned for den graa Dag og begyndte langsomt at klæde sig paa, meget langsomt, for det hastede jo ikke med at komme ud i det blege Lys, i den nøgtern farveløse Virkelighed hinsides Rullegardinet. Inden for dette i Sovekamrets Dunkelhed legede endnu Drømmenes flygtige Syner, her gemte hendes Øre endnu Genlyden af de Ord, som var sagt, og som var drømte. De var hende lige kære, begge Slags, ikke til at skille ud fra hinanden, og lige sande.

Men naar omsider Paaklædningen var til Ende — og en Gang maatte det jo komme dertil, hvor meget hun saa smølede, hvor ofte hun saa faldt i Staver imens — naar hun omsider skulde ud i Dagen, saa ingen Skrupler mere over, hvad der var hændet hende, ingen af de gamle forfængelige Griller. Hun havde givet sig bort, det stod fast, hun tilhørte ikke længer sig selv, hun var en andens, underkastet en andens Vilje, hun var ufri — noget, der ejedes af et andet Menneske, som stod til dette Menneskes Disposition.

Hm! tænke sig, tænke sig, at hun tilhørte en anden, hun Sara Martens, hun Studenten!

«Herrer vi er i Aandernes Rige» . . .

Jovist! det skulde nok hjælpe her! Hun stillede sig foran det lille Spejl mellem Vinduerne, stemmede Hænderne mod sine Hofter og skød Barmen i Vejret. Ufri, ufri! Temmelig vanskeligt iøvrigt at opdage noget Spor af den ny Tingenes

Tilstand hos den Person, som Spejlet gengav inden for sin Ramme. Forbavsende saa godt hun bar sit Nederlag! — Nederlag! Hun kom til at tænke paa, hvorledes han havde buset paa, den Gang hun i Nat — det var, da de fulgtes ad hjem fra Havet — havde brugt netop dette Udtryk om, hvad der var hændet hende. «Jeg kalder det en Sejr for din kvindelige Natur» — havde han sagt med en vis Pathos. — «En anden Sag om du havde været af den Slags Fruentimmer som Fru Blom, som fra deres 16de Aar løber om og synes, det er et Fænomen at være en smuk Kvinde og er skruptossedede af Glæde, hver Gang et Mandfolk gør sig latterlig for deres Skyld. Men du, du véd jo ikke en Gang, at du er smuk» . . .

Aa; jo dog — i det mindste at hun saa godt ud. Og vidste hun det ikke, saa var det ikke hans Skyld i hvert Fald, saa tidt som han havde drillet hende med sin Beundring. Ak, men saa ringe en Glæde hun indtil nu havde haft deraf, saa sjældent hun havde haft Lejlighed til at tænke derpaa.

Men som hun stod der i sin lette Paaklædning foran Spejlet, fik hun ordentlig Respekt for sig selv, for hvad Naturen gavmild havde givet hende. Og dette var noget ganske nyt. Gud skal vide, tænkte hun, jeg har ikke været beskeden, ikke anset mig ringere end andre Kvinder, tværtimod. Men saa længe, saa længe det er siden, jeg har staaet som nu foran et Spejl og set mig glad paa mig selv og frydet mig over at have Skønhed at

give bort til en Mand, have noget af Værdi for ham. Nu vil jeg være smuk, saa smuk, som jeg med mine 25 Aar kan blive.

Og hun traadte hen til Vandfadet, hun dypede sit Ansigt ned deri, øste det kolde Vand over Hals og Skuldre, og tørrede sig foran sin ny Fortrolige, Spejlet mellem Vinduerne, der inden for sin ormædte Ramme tog med, alt hvad det kunde rumme af Pandens Hvidt og Kindernes solbrune Rødme af friske Læbers Trods og Øjnenes straalende Glans og holdt hende fast, indtil det langvarige Toilette var til Ende, indtil det uden at skamme sig kunde slippe hende ud i den blege Graavejrsdag.

Men forinden hun gik, lagde hun en Plan for Dagen. Hun var ganske sin egen Herre i Dag. Doktoren kunde hun ikke vente saa lidt som Friis, hvis da denne holdt sit Løfte om ikke at besøge hende i de Par Dage, hun endnu maatte tilbringe i Fiskerens Hus, for, som hun havde sagt til ham, saa længe hun havde sine smaa Patienter at passe, kunde hun ikke have ham omkring sig.

Først var der den sædvanlige, daglige Runde i Byen til Patienterne, der forresten alle snart var raske. Saa skulde lille Lise befries for Kanylen i sin Hals, nu der var gaaet 8 Dage siden Operationen. Det havde Doktor Brodersen givet hende Lov til paa egen Haand som Løn for hendes utrættelige Pleje. Morsomt at faa høre den lille Pige tale igen efter de mange Dages Stumhed,

præsentere hende for Forældrene rask, ved sin Stemmes Brug igen! Den Triumf havde hun fortjent ved sit Arbejde. Naar hun havde taget sit Strandbad, vilde hun besøge Kroen og spise Frokost der, saafremt man da vilde tage imod hende, hvorom hun ikke tvivlede, da der jo nu næsten ingen Badegæster var mere tilbage at tage Hensyn til. Med lidt Brevskriveri bagefter fik man saa i al Fald Bugt med Formiddagen. For Resten af Dagen maatte Skæbnen raade.

— — — —

Der lød Stemmer udenfor, to Kvindestemmer i Forstuen.

Sara lukkede Døren op. Der stod Ane i Samtale med en yngre Kone, som lænede sig til Dørstolpen og tørrede sine Øjne i Forklædet. Det var Enken, Sara havde mødt i Nat. Maren Kleis héd hun. Da de fik Øje paa den unge Pige, tav de stille og blev forlegne, og Ane listede sig ind i sin Stue. Saa kom Maren frem med sit Ærinde.

Hun skulde tilmælde Frøkenen, at hendes Søn, Peter, var død om Morgenens ganske tidligt. Han havde fra om Eftermiddagen af været saa underlig, saadan saa «vims», til Tider sukket farlig dybt og ikke villet ligge ned i Sengen. Af og til havde han blundet en Kende, ellers den meste Tid siddet og gramset med Fingrene og sukket og immer forlangt at komme op. Tilsidst var han da bleven rolig og havde ligget med lukkede Øjne, saa hun havde troet, det vilde drive over, men

Konen tav og pudsede Næsen i Forklædet.

Hvorfor Maren ikke havde kaldt paa hende i Nat? Med stor Overvindelse fik Sara Spørgsmaalet frem. Konen kastede et hurtigt Blik paa den unge Pige, hvis rødmende Ansigt forraadte hendes Forlegenhed, og gav sig til at glatte Sømmen paa sit Forklæde.

Aa, hun havde jo ikke estimeret det for videre . . . og saa var det ogsaa fordi — Ordene kom meget forsigtige — at hun syntes, det var Synd at «forstyrre» Frøkenen, naar hun som i Nat gik og kanske havde andre Spekulationer i Hovedet og ikke vilde generes, som jo rimeligt var, at man ikke gerne vil, naar man . . . Saadan havde hun tænkt. Men om Frøkenen ikke vilde se indenfor, hvor pænt den lille Dreng laa, præcis som han var levende endnu og bare sov . . .

— «Hvis man nu var overtroisk,» tænkte Sara, da Konen var gaaet — «og tog Varsler af sligt.» Hun vendte tilbage til sit Værelse, blev der, indtil hendes Beklemthed havde sat sig lidt, og gik saa ind til Fiskerens.

Peter Dam og hans Hustru stod ved Lises Seng, begge to meget alvorlige og forlegne. Sara forstod ved første Øjekast, at de havde talt om hende, og hun fik i samme Nu en Forudfølelse af, at der ogsaa her vilde møde hende noget ubehageligt. Men uden at lade sig forknytte hilste hun venligt paa Ægtefolkene og tog Plads paa Sengekanten. Gudskelov der var ikke noget i Vejen med

Barnet! Det laa og stirrede paa Sara med store, forventningsfulde Øjne og med det pudsigste Udtryk af Fornuft og Bestemthed om sin lille Mund. Det var let at se, at man havde forberedt hende paa, hvad der i Dag skulde ske.

Sara gav sig til at lege med Barnet. Bag hende stod Forældrene tavse. Næppe havde hun imidlertid begyndt at røre ved den lille Piges Hals, før Ane rykkede nærmere.

Om det ikke var lige saa godt, at Røret blev liggende — begyndte hun og rømmede sig forlegent. Om Frøkenen ikke vilde lade det blive, hvor det var, til i Morgen.

— «Hvorfor til i Morgen, Ane?»

. . . Til Doktor Brodersen kom, mente Ane, og kunde hjælpe hende, for der kunde maaske dog støde et Uheld til . . .

Men det var jo efter Doktorens egen Ordre — om Ane ikke huskede det?

. . . Jamen Peter og hun de syntes ligegodt bedst om, at det fik vente til i Morgen . . .

Der lagde sig en Vredesrødme paa Saras Pande.

— «Skulde Ane have tabt Troen paa mig?» spurgte hun.

Fiskerkonen saa paa sin Mand, der skyndte sig at vende Ryggen til. Næh, men — Ane stammede og kørte fast. — Ja, Lise var da saa angst — fo'r det ud af hende.

Sara tog Barnets Haand. — «Er Lisa bange for mig?»

Den Lille rystede ivrigt paa Hovedet, og for yderligere at vise sit Mod, skød hun med Haanden, som hun havde fri, sit Linned ned over Brystet og laa stille som en Mus.

Ane var slaaet af Marken. Hun stod tvær og sagde ingen Ting.

— «Som De vil, min gode Ane.» Sara rejste sig og forlod Stuen.

Skubbet til Side altsaa, kasseret, tænkte Sara, da hun atter stod i sit Værelse. Og hvorfor? For dette Dødsfalds Skyld —? Tilliden til hende med ét Slag forbi for dette ene Uhelds Skyld. Først overvurderet — saa Reaktionen. Men det maatte ikke undre hende; det kom der ud af at være Mirakelkvinde især imellem Folk, som ikke forstod, at en Kvinde vidste nogen Besked paa slige Omraader.

Hun vilde heller ikke tage sig det nær. Men bitterlig angrede hun, at hun i Nat var gaaet Enkens Hus forbi.

Saa glad havde hun været, da hun for lidt siden traadte ud af sin Stue, saa optaget af sin unge Lykke, at hun ved Efterretningen om dette Dødsfald ikke følte sig ramt af nogen Selvbebrejdelse, blot pinlig berørt, fordi Lykken saa uventet havde forladt hende. Nu meldte Angeren sig.

Naar hun var gaaet glip af Lønningen for alle

disse Dages og Nætters Arbejde med den lille Pige, da var der kun sket hende efter Fortjeneste, fordi hun fejgt og egenkærligt i Nat havde skulket sig fra sin Pligt.

Hvad skulde hun nu gøre? Gaa sin Vej? Det gjorde hende ondt at forlade sin lille Patient, hvis Hjerte hang ved hende, men nødvendigt var hendes Ophold her ikke mere, kunde ikke en Gang være Fiskeren og hans Kone behageligt som før. Blev hun, skulde det være for at skjule det skete for den gamle Læge, for at han ikke skulde buldre løs i Vrede mod Ane især. Hun skulde ikke have Skænd for hendes Skyld.

Hun sad og flyttede omkring med nogle smaa Flasker, der stod foran hende paa Bordet, det lille Apothek, Doktoren havde forsynet hende med. Og atter gik hendes Tanker tilbage til den forløbne Nats Hændelser. Hvad var Drengen død af? Blandt alle de smaa Patienter havde han rigtig nok været den haardest angrebne; men endnu i Gaar Morges havde Doktoren været særdeles tilfreds med ham. Aa, hvad nyttede det at spørge, hvad gjorde det nu til Sagen, om Dødsaarsagen havde været den eller den, om hun kunde have reddet ham eller ikke, naar hun ikke havde forsøgt det, naar hun havde overhørt Pligtens kaldende Stemme i sit Bryst. Og saa var det vel heller ikke svært at forstaa, at Drengen var bukket under for en hurtigt fremskridende Collaps, og saa vidste hun jo med det samme, at det var Draaberne i

den lille Flaske, hun holdt i sin Haand, der skulde være brugt.

Hun rejste sig, tog sin Hat og gik sporenstregs til Enkens Hus. Hun lod sig føre ind til den døde Dreng, hun spurgte Moderen ud paa Kryds og Tværs, til det løb den arme Kone rundt i Hovedet, og da hun forlod Huset, følte hun sig halvvejs som skyldig i Drengens Død, og ønskede sig bort, langt bort fra det altsammen. I hendes Tanker, i hendes Hjerte havde alt blandet sig sammen hulter til bulter, laa alt væltet omkuld, og intet kendte hun mere som sit eget.

— — — — —
En halv Time senere stod hun i Bade-
dragt, omblæst af den friske Søluft paa den aabne
Strand.

Syd paa og Nord paa intet levende Væsen at opdage. Over hende den tunge, ensformigt graa Luft, saa velgørende med sine bløde Farvetoner. Over den hvide Strandbred rullede Havet i taktfaste Dønninger.

Hvor her var rart at være! Og aldrig kom man forgæves med sine Sorger til Havet, det umaadelige, det evige. Ikke at de forsvandt, men de blev mildere, som Drømme, som bløde, vemodige Syner.

Sara Martens vadede gennem de lange Brændinger, indtil Vandet naaede hende til Bæltestedet, og standsede saa. Hist ude saa hun de sorte Levninger af et gammelt Vrag rage op af den aske-

graa Sø. Derud vilde hun. Aldrig før havde hun turdet prøve paa saa lang en Svømmetur. I Dag turde hun. Hun vilde vade ud, saa langt hun kunde, derpaa svømme Resten af Vejen, hun var en flink Svømmer, og omkring Vraget var Søen rolig.

Men Afstanden var betydelig større, end hun havde gjort Regning paa, og da hun naaede Vraget var hun meget træt og forpustet. Hun klamrede sig fast til Tømmeret og saa ind mod Land. Hvor Strandbredden var langt borte, og hvor hun var træt og forkommen af Turen! Vilde hun mon have Kræfter nok til at svømme tilbage? Hun blev pludselig angst. Og med Angsten kom der en stiv Kulde i Arme og Ben. Den begyndte i Fødderne og Hænderne og bredte sig videre og satte sig fast i alle Led. Kun Brystet levede i det kolde Vand, og Hjertet slog voldsomt. Rigtigst at give slip med Hænderne og hurtigst muligt svømme tilbage. Men hun turde ikke begynde derpaa endnu, maatte puste lidt ud først.

For hendes nærsynede Øjne var det, som veg Strandbredden derinde længere og længere tilbage, jo mere hun stirrede derind, og saa turde hun ikke mere se den Vej, men vendte Ansigtet ud til Havs. I det samme ramte en lille Sø Vraget og skyllede hen over hendes Hoved. Hun tabte Vejret og havde nær sluppet Taget med Hænderne. Da faldt Dødsangsten over hende. Men hun tvang den ned, hun løftede sig op over Vandspejlet, saa

højt hun kunde og søgte med sit Blik ned over Kysten mod Syd, hvor Fiskerbyen laa. Saa langt hendes Øjne rakte, var Strandbredden øde, intet Menneske i Nærheden, intet, han heller ikke, hendes Beskytter. Kun sig selv at stole paa, nu som før kun sig selv! Men som gav denne Tanke hende Mod, strøg hun det vaade Haar bort fra Øjnene, slap Vraget og begyndte at arbejde sig ind mod Land. Hun strakte ud i hidsige, hurtige Tag, som i faa Minutter bortødslede hendes Kræfter, og ikke syntes hun, det led hjemad det allermindste; de lange Dønninger løftede hende, løb fra hende, lod hende tilbage. Strandbredden stadig lige fjern. Det gjaldt Livet, for Alvor Livet . . . Langsomt! langsomt! alene da var der Haab om at naa ind. Hun vendte Ansigtet til Siden for ikke at se Strandbredden og svømmede roligt, med Ansigtet fortrukket af Smerte for hvert Aandedræt, som sled itu de trætte Lunger. Kun dig selv at stole paa! Sara, Sara, kun dig selv! Hvad vilde det Ansigt? — Ansigtet dernede i det klare Vand? Saa længe siden hun havde set det Ansigt . . . Hun skreg af Angst. Blodet susede for hendes Øren, og hun kunde intet mere se . . .

En Sø kom rullende hen over hendes Ryg, væltede hende om paa Siden, og hun sank med et Skrig.

— — Bund under hendes Fødder. En voldsom Anstrængelse, og hun fik Hovedet over Vandet . . . Atter en rullende Sø — atter omkuld.

Men igen paa Benene. Vaklende som en Beruset, blændet af Vand, slæbte hun sig idelig snublende, faldende gennem Brændingen og naede Land. Udmattet til det yderste, halv bevidstløs segnede hun om.

VII

Det var en Morgen ganske tidlig to Dage senere, at en Mand kom kørende Syd fra langs Havet.

Taagen laa gylden og gennemsigtig over det bakkede Land imod Øst, men graa og tung over Havet og under Klitterne.

Manden gjorde af og til Holdt for at lade sin lille, hvide Hest puste ud, men satte efter en kort Standsning ved Hjælp af Pisk og opmuntrende Ord atter Dyret i Trav langs Havstokken, indtil han naaede Tirstrup Kro.

Her sov hver Mors Sjæl paa sit grønne Øre, og i den taagede Belysning tog selve Kroen sig saa søvndrukken ud, som havde den vaaget det meste af Natten. Hvilket ogsaa var Tilfældet.

Et af disse korte, heftige Tordenvejr, hvorpaa denne Sommer var saa rig, havde ved Midnatstide purret Fiskerbyen op af Søvn og spredt Skræk blandt Kroens Beboere, og først langt ud paa Natten var Lamper og Lys blevne slukkede.

Uden for Indgangsdøren til Kroen sprang Manden af Vognen og tog i Laasen. Den var drejet

for. Han ruskede i den, dundrede paa Døren med sin knyttede Haand og stod stille og lyttede. Men der kom ingen, alt forblev dødt og tavst i den gamle Bygning. Kun fra Staldbygningens Hundehus lød en truende Gjøen.

Efter at have staaet en Stund og set sig raadvild om, bandt Manden Tømmerne fast til Hjulet og løb om Husets Gavl, skrævede over Stakittet til Kroens lille Have og ilede forbi de smaa Lysthuse hen mod et Vindue med et hvidt Rullegardin under en gammel Hyld og bankede paa Ruden. — «Betty, Betty!»

Han lyttede med Øret til Ruden, og vilde netop gentage Bankningen, da Gardinet forsigtigt løftedes i Vejret og et smalt, blomstrende Pigeansigt med et Par søvnige Øjne under en Skov af guldgule Haar tittede gennem den duggede Rude.

— «Betty!» Manden stampede i Jorden, da Ansigtet med et forsvandt bag Gardinet. — «Kender du ikke din egen Fader, Pigebarn? Luk gevindt op!»

Der kom en nøgen Arm til Syne, en Haand famlede ved Krogen paa Vinduet og aabnede det paa Klem.

— «Naa, det var da vel. Tag paa dig, Bess, og luk mig ind, jeg kommer hjemmefra . . . lille Frants» . . . De vekslede nogle hurtige Replikker, Pigen slap Gardinet med et Skrig og stod faa Minutter efter i Indgangsdøren halv paaklædt og skælvende.

— «Saa, saa, Pigebarn, tag ikke saadan paa Vej! Han kommer sig vel nok igen.» Strandkontrolløren trak den forskrækkede Pige efter sig ind i Skænkestuen. — «Vi har skikket Bud efter Doktoren, men kom saa i Tanker om Frøkenen her, at hun er saa flink til at behandle den Slags Tilfælde, og nu faar du gaa til hende, Bess, og sige hende» . . .

— «Bare det gaar an, Far.»

— «Snak om en Ting. Hun, som er saa hjælpsom mod alle, hvorfor skulde hun ikke ville hjælpe os?»

— «Fordi hun har været syg, hun har ligget til Sengs af Feber i for Gaars hele Dagen, og den halve Dag i Gaar. Forkølet sig i Vandet, siger Doktoren. Han har tilset hende begge Dagene.»

— «Forbistret uheldigt, Bess! Din Moder vil partout ha' hende hjem til Drengen. Du faar allenfals probere, Stump.»

Betty gik. Strandkontrolløren lagde den Guld-tressede fra sig og smed sig paa en Stol.

Saa tidligt paa Morgenens var der endnu ikke ryddet op i den store Skænkestue, hvor om Aftenen de Tirstrup Fiskere plejede at samles om Kaffe-punsene. Der stod Glas og Kopper paa Disk og Borde, Gulvet var hist og her vaadt, overstrøet med Propper, og en klam Dunst af Spiritus og Tobak fyldte Rummet, gennem hvis smaa Vinduer Morgenlyset nølende listede sig ind.

Strandkontrollørens Tanker gik tilbage til de Tider, da han Aften efter Aften sad herinde og prøvede Kræfter med disse Saltvandsgutter fra Tirstrup, om hvem der kunde taale de fleste Glas, sad her og gottede sig over hver en gæv Kæmpe, der maatte strække Gevær. Hm, ja det var den Gang, det var, førend Betty blev ansat ved Opvartningen, før Annie fik det snedige Indfald at lade Pigen passe paa sin Fader. Snildt udspekuleret af Annie. Thi fra det Øjeblik var han kun kommen til Kroen i Ny og Næ, var han bleven en Slags Afholdsmand. Snurrligt! Marius Gerhardt Afholdsmand! Ja, hvad Kvinden vil . . .

Strandkontrolløren kastede et lystent Blik til Flaskerne i Bufeten og rejste sig, da Betty i det samme traadte ind af Døren.

— «Far, hun kommer om fem Minutter. Nu laver jeg Kaffe imens.» Hun løb ud i Køkkenet.

Hm, Kaffe! brummede Kæmpen og traadte inden for Disken. Næh, dersom han kunde hitte, hvor Pokker han gemte sin gode Portvin, tykke Lavst Bondesen!

Han gennemgik med kritisk Blik Flaskerne foran Bufetens Spejlglasruder, og efter at have søgt sig den ud, der syntes ham mindst mistænkelig, skænkede han sig et vældigt Glas og slog sig ned ved et Bord under Vinduet, hvorfra han kunde holde Øje med Lotte, der foreløbig stod i den tryggeste Søvn mellem Vognstængerne.

Fem Minutter! Han trak frem Uret. Hm! — turde dristig holde paa, der gik et Kvarter . . . Havde endnu aldrig antruffen et Fruentimmer, som kendte til, hvad 5 Minutter var for en Tidsstørrelse. Han tog en Slurk af Glasset og rynkede sin kødfulde Næse. Sprit med Kulør paa! Men som Opstrammer efter Nattens og Køreturens Besværligheder var den altid god nok. Ak, ja for en Nat det havde været! Atter Uret op af Lommen. 13 Minutter! Han skød Glasset heftigt fra sig, saa Vinen spildtes paa Bordet, og rejste sig. — «Ak, Gud!» Han støttede Panden mod Ruden. «Se i Naade til os, lad ikke den Dreng dø! Ak, Gud, for en Ulykke for Annie!»

— — — — —

— «Løjtnant Gerhardt!»

Strandkontrolløren vendte sig om. Foran ham stod Sara klædt i en mørk, ulden Kjole; Haaret indbunden i et hvidt, hæklet Tørklæde.

Gerhardt bukkede dybt og kom med Undskyldninger for den usædvanlige Tid paa Dagen, han forstyrrede Frøkenen, tilmed da hun var Rekonvalescent, hvilket hendes blege Ansigt tilstrækkeligt bar Vidnesbyrd om.

— «Det betyder ingen Ting, Løjtnant Gerhardt,» sagde Sara. — «Et Par Dages Ildebefindende, som nu omtrent er overstaaet.»

— «Gudskelov, Frøken, Gudskelov! Det glæder mig, for . . . maaske vi saa tør haabe . . . De véd vel fra Betty, hvad det drejer sig om, at

vi er i slem Vaande med vor lille Frants . . . at det kniber for os. Et Halstilfælde.»

— «Ja, jeg véd det, Løjtnant Gerhardt.»

Strandkontrolløren studsede. Løjtnant — hm! Hvor faldt hun paa at titulere ham saadan? Det var længe, længe siden, nogen havde bæret ham med den Titel.

— «Maaske vi altsaa tør vente, at . . . at De vil hjælpe os?»

Sara traadte nærmere. — «Hjælpe Frants?»

— «Ja, ja, kurere os Drengen, ja.»

De store, graa Øjne løftede sig fra Gulvet langsomt op paa ham, de lyste over ham uden ret at hefte sig paa hans, og gled ham forbi.

— «Vi kan nemlig ikke faa Doktoren fat før langt hen paa Dagen, og vi forstaar os ikke paa, om det er slemt eller ikke, saa Frøkenen maa ikke sige nej.»

— «Det gør jeg heller ikke, men» . . . — Hun vendte sig fra ham og gik til Vinduet — «men jeg vilde alligevel helst være fri . . . helst være fri, Løjtnant Gerhardt.»

— «Hvorfor, Frøken?»

Sara svarede ikke.

— «Det gør mig ondt, Frøken» . . .

— «Naa, Løjtnant Gerhardt» — Sara vendte sig om imod Kontrolløren — «jeg skal tage mig af Drengen, skønt jeg nødigt befatter mig med at behandle Syge paa egen Haand. Det er en anden Sag at pleje dem.»

Strandkontrollørens Ansigt klarede op. —
«Aa—aa, er det ikke andet, der er i Vejen. Jeg troede» . . .

— «Hvad troede De?»

— «Kære Frøken!» — Gerhardt lo. — «Maa jeg gøre en lille Bemærkning? Vi er i Dag ganske ene hjemme, Annie og jeg. Ingen Mors Sjæl i Huset uden vi To, Frøken.»

Sara saa overrasket op.

— «Jo, Friis rejste i Gaar i Ærende til Kjøbstaden . . . vi venter ham ikke hjem før med Dagsvognen i Eftermiddag.»

— «Naa, hvad saa?»

— «Ja, kære Frøken, jeg tænkte mig, at . . . at det kunde maaske have generet Dem . . . under — hm! — de nuværende Forhold» . . .

Sara blev rød og kneb Læberne sammen. —
«Altsaa allerede publiceret! Det var jo gesvindt!»

Køkkendøren gik i det samme, og Betty meldte, at Kaffen var færdig. Hun havde dækket i Kroværtens Dagligstue, da Skænkestuen var saa uryddelig.

En morsom Dagligstue var Lavst Bondesens, udstyret som kun en gammel Skipper kan finde paa, der har faret paa lange Rejser, som kun han forstaar at blande Tingene sammen.

— «Ja, her er lidt af alt, hvad Jordens fem Verdensdele frembringer, jeg selv og min Familie ikke at forglemme.»

Strandkontrolløren pegede paa nogle Fotografier over Sofaen.

Det gav et Sæt i Sara, hun vendte Ryggen til Væggen og satte sig. Betty bød om Kaffe og Brød.

— «Her skal Frøkenen se Frants. Lavst Bondesen har staaet Fadder til Drengen.»

Betty rakte ud efter et Kabinetsfotografi i udskaaren Ramme, der indtog en Slags Hædersplads paa Spejlconsollen mellem Koraller, Søpindsvin og smaa, udstoppede Fugle med metalskinrende Fjer.

— «Aa, han er saa sød, Frøken, og saa smuk!» Saras Haand, der holdt Kaffekoppen, skælvede.

— «Giv mig Billedet!»

— «Ja, han er da to Gange saa køn i Virkeligheden. Krøllerne ganske gyldenblonde.»

— «Ja,» føjede Gerhardt til — «han er Moderen op af Dage.»

Sara stirrede paa Billedet. — «Blondt Haar, sagde De?»

— «Ja, Frøken, som Bettys. Knægten tager Arv efter Moderen. Vi Gerhardter er alle mørkhaarede.»

Sara tømte sin Kop og rejste sig.

— «Lad os komme af Sted,» sagde hun. — «Jeg er færdig om et Par Minutter.»

Hun forlod Stuen og vendte efter faa Øjeblikke tilbage rejseklædt. Og som Skibsuret over Bufeten i Skænkestuen slog 7 Slag, kørte Strand-

kontrollør Marius Gerhardt med Sara Martens ved sin Side bort fra Kroen.

*

*

*

Men i hans Embedsbolig ude ved Klitterne havde Fru Annie fra Daggy været i travl Virksomhed med at faa Huset i Orden til Modtagelsen af den Gæst, som hun ventede med saa stor en Spænding.

Arbejdet gik imidlertid kun smaat fra Haanden. Hvert Øjeblik forlod hun det for at kigge ind i Sovekammeret til sin Dreng, der laa i sin Moders Seng.

Den lille krølhaarede Gut lukkede sine Øjne fast i, hver Gang han hørte Moderen komme listende, og lod som han sov for at blive fri for den Ske, som hun Aftenen forud i det mindste hver Time havde stukken ham i Munden, naar hun undersøgte hans Hals. Han var vaagnet tidlig om Morgenen ved at høre Lotte blive trukken ud af Stalden, og var krøben ud af Sengen for at se Faderen køre bort, var lykkelig og vel havnet under Dynen, netop som hans Moder vendte tilbage, og havde, af Frygt for at der skulde begyndes forfra med den modbydelige Ske, taget det Parti at ligge stille som en Mus med tæt sammenknebne Øjne.

Men disse tilknebne Øjne og den fastlukkede Mund tog Fru Annie som Tegn paa Lidelser hos

sit elskede Barn, og hun vred sukkende sine Hænder og gik med tungt Hjerte atter til sit Arbejde.

Da det lille, forgyldte Taffelur i Kabinettet slog 7, fik hun travlt med at spejde efter Vognen. Taagen var imidlertid endnu ikke saa vidt lettet, at hun kunde se ret langt bort. Hun fik saa som Udkigsmand ansat en lille Fiskerknøs, der kom for at spørge til Frants, medens hun selv gik i Lag med at dække Frokostbordet.

Halv otte! Nu kunde Gerhardt ventes hvert Øjeblik. Men om han nu kom tilbage alene! Om hun nu ikke var med!

Atter forløb et Kvarter. Gutten paa Udkig varskoede gennem Køkkenvinduet: Køretøj i Sigte!

Annie ud over Gaardspladsen. Taagen forsvunden. Og dernede kom de. Histnede, hvor Vejen svingede under Bakken, saa hun i knaldende Sollys Lotte i stærkt Trav. I Agestolen Strandkontrolløren og en mørklædt Kvinde, hvis blaa Slør bølgede for Vinden.

— — — — — Præsentationen gjort af i en Fart uden for Køkkendøren. Hilsner og Velkomst udvekslede. Og man gik i Procession gennem Spisestuen, hvor Frokostbordet ventede, til Sovekammeret. Fru Annie først, saa Sara med Strandkontrolløren i Hælene paa sig hen til Sengen.

Sara bøjede sig over Drengen.

— «Saaledes har han ligget og sovet saa underlig hele Morgenstunden,» hviskede Moderen

med et ængsteligt spørgende Blik paa den unge Pige.

— «Han sover ikke, Frue. Se op, Frants!»

Drengen aabnede forsigtig Øjnene, betragtede Ansigtet over sig og borede saa straks Næsen ned i Hovedpuden.

— «Men min egen Dreng dog!»

Fru Annie slog Hænderne sammen.

Man fik den lille Patient anbragt paa en Stol nær Vinduet, og Sara tog Skeen.

— «Er du Sara?» spurgte han og kladskede Hænderne mod sine nøgne Knæ og saa med Krølhovedet paa skraa op til det alvorlige Ansigt med Lorgnetten.

— «Ja, jeg er Sara. Og er du Frants?» Skeen rystede i hendes Haand.

— «Frants Vilhelm Gerhardt.» Han slog Munden op paa vid Gab. Frit Indblik mellem to Rækker hvide Tænder ned i et rosenrødt Svælg. Ingen Brug for Ske.

Sara rettede sig i Vejret.

— «Hvor længe har han været angrebet?»

— «Paa tredje Dag.» Og saa brast det ud: «Hvad synes De . . . er det slemt?»

Sara stod og saa paa Drengen. Saa bøjede hun sig kærligt ned og løftede ham op og bar ham i Seng. Hun holdt hans Haand et Minnt i sin og gik saa ind i Spisestuen, fulgt af Forældrene.

— «Frøken, sig mig rent ud, som det er.» —
Fru Annie vendte sig brat mod Sara. — «Er der
Fare?»

— «Fare — nej, der er ingen . . . slet ingen
Fare.» Hun talte som en, hvis Tanker er langt
borte fra Omgivelserne, medens hendes Blik var
stift rettet mod Væggen over det gamle Klaver.

— «Jamen, Frøken!» . . .

— «Slet ingen Fare.» Sara gik langsomt mod
Klaveret. — «Sig mig, Frue, det Billede paa Væg-
gen der?» . . . Hun pegede paa en Silhuet i Elfen-
bensramme, der hang under et gammelt Litografi.

— «Frøken Martens, kære Frøken.» — Fru
Annie lagde sin Haand paa Saras Arm. — «De
maa endelig sige mig . . . jeg har været angst saa
længe, saa længe, at jeg ikke kan forstaa» . . .

Sara vendte sit blege Ansigt mod Strandkon-
trollørens Hustru. — «Undskyld! Det er det Bil-
lede der, det er blot . . . fordi jeg synes» . . .

— «Det er, fra han var ung Løjtnant.»

— «Han — hvem?»

— «Marius, min Mand. Altsaa vi skal ikke
ængste os for Frants, slet ikke?»

Sara trak Vejret dybt. — «Nej, De skal ikke
ængste Dem. Det vil blot vare nogle faa Dage
. . . fire, fem Dage, saa er han atter frisk og
rask.»

Med et Blik, halvt tvivlende, halvt beundrende
og henrykt maalte Fru Annie et Øjeblik den unge

Pige foran sig, saa lagde hun pludselig sin Arm om hendes Liv og kyssede hende. — «Tak, Tak!»

En lille Forskydning af Saras Ansigt til Siden. Annie mærkede det og gav slip, blussende rød.

— «Tag mig det ikke ilde op, Frøken, jeg blev saa glad.»

— «Jeg tog det ikke ilde op, men . . . jeg taaler saa lidt i denne Tid, er saadan en græsselig Pjalt i disse Dage.» Hun vendte sig bort.

— «Men hvor kan det være, kære Frøken? De skulde jo netop i disse Dage være» . . .

Strandkontrolløren standsede ved Tegn sin Hustru. — «Frøkenen har maattet holde Sengen, Annie. En Forkølelse efter et Strandbad.»

— «Ja, saa bleg De ogsaa er. Sæt Dem nu foreløbig der i Lænestolen, saa skal De efter Frokost faa den bløde Sofa i Kabinettet at sove paa. Marius, du glemmer rent Lotte; skynd dig at spænde fra, at vi kan gaa til Bords! Aa, Gudskelov, Marius, Gudskelov!»

Hun strøg ham over Panden. — «Stakkels du, saa medtaget du ser ud, du ogsaa. Ganske nøgtern vel — nøgtern og flov om Hjertet?»

— «Hm, naa—aa.» Strandkontrolløren strøg sig over Mundskægget.

— «Ja, skynd dig nu bare, min Ven, skynd dig!»

Hun skød ham ud af Stuen.

VIII

Den lækre, bløde Sofa i Kabinettet, som hun ikke kunde falde i Søvn paa, stakkels Sara Martens.

Hver Gang hun træt af at stirre op mod det rolige, hvide Loft lukkede sine Øjne i, paa Nippet til at falde i Søvn, var der noget, der fyldte hende med en sælsom Uro, som rystede hende vaagen, noget uden om hende, noget i Værelset.

Umuligt at ligge blødere end hun laa, med Nakken i det rene, friske Lærreds Pudevaar og med det vaterede Tæppe over sig. Og saa stille som der var i Huset og uden for det. Ingen anden Lyd end Havets fjerne Brusen. Hun havde sørget saa godt for hende, som hun kunde, den venlige, smukke Annie Gerhardt, at hun fik sove uforstyrret. Havde endog taget det lille Taffelur med sig, da hun gik, for at dets Dikken og Slag ikke skulde genere hende. Blot hun havde ladet det blive staaende og dikke og slaa! Langt hellere dets hyggelige travle Tællen Sekunder end denne Stillehed. Ja, om blot Døren derhenne var bleven staaende en Smule paa Klem, saa hun havde

været fri for Følelsen af at være indelukket med disse Minder, disse Spøgelse, saa ofte hun prøvede paa at sove.

Var hun dog blot bleven herfra! Nogle Dages stille Liv i Kroens lille Kvistværelse, og hun var maaske bleven kvit dette sløve Tungsind, denne Tvivl, disse Erindringer fra gamle Dage, som et Øjeblikks Dødsangst havde vakt til Live. Og var saa han kommen med sit stærke, gode Humør og sin Glæde over hende, han havde nok evnet for anden Gang at lokke frem Hjertets Længsler, Sansernes Fryd, Troen og Haabet. Var hun dog aldrig kommen ind i dette Værelse, her hvor den Døde var, her hvor han levede i Erindringen hos dem, der havde holdt af ham, i Genstande, der havde tilhørt ham, i Billeder, i Breve . . .

Men Skæbnen fører Menneskene ad underlige Veje. Hende havde den ført til dette Værelse. Var det en ond Skæbne? Hun vidste det ikke. Var det for at prøve hende? Ja, saadan var det vel. For at prøve hende, give hende Lejlighed til at overveje og vælge, før det var for sent.

Lad se da, lad se, om han kunde gribe hende, nu hun lukkede Øjnene!

Hvad var det for et Billede i Krogen bag hende, det, hun havde faaet et flygtigt Billede af i samme Øjeblik hun betraadte Værelset? Det ovale Billede omgivet af lyserøde Evighedsblomster i den dunkle Krog under den japanesiske Vifte? Var det et Billede af ham? Lad se, om han,

naar hun lukkede Øjnene, vilde komme som den sejrende, om disse gamle Erindringer var stærkere end de ny.

Men det var en ulige Kamp. Naar alle Tanker aabnedes for at tage imod ham, naar hver Fiber i hendes Sjæl var spændt paa dette Møde, ja, saa vidste hun, hvorledes det vilde gaa. Da kom han, den smukke, den bedaarende Mand, endnu skønnere og mægtigere tilbage fra Graven med Soldatens, Heltens Laurbær om Panden. Og hun var syg og træt! Han vilde have let Spil med hende. Ikke en eneste varm Sansernes Blodsdråbe havde hun haft, siden Feberen forlod hende, eller havde nu at sætte op imod ham til Forsvar for den levende.

Hun maatte have et Vaaben.

Der hang over hendes Hoved et lille Maleri uden Ramme, som hun først nu lagde Mærke til mellem det meget andet, Væggen over Sofaen var fuld af. En lille Marine. Et Udkig mellem to mægtige Klitter over det blaa Hav og den hvide Strandbred. Hun tog det ned, og straks kendte hun det Strøg af Kysten, hvorfra det var taget. Det var jo Strandbredden lidt Nord for Badehusene. Og det var malet af ham. Et C. F. stod i Sandet i Klittens Hulning.

Dejligt solbeskinnet Sand, azurblaat Hav under en skyfri Sommerluft. Hun støttede Kanten af Billedet mod sit Bryst og betragtede det stift og længe. Hvor gjorde de hende godt, de kække,

friske Farver — og Bogstaverne der i Sandet. Men tilsidst maatte hun for Træthed lukke sine Øjne, og da hun paany aabnede dem

.
 Det var ikke mere de samme Farver, og Billedet var bleven saa stort, saa stort, at det ganske fyldte hele Værelsets Baggrund. Luften ude over Havet var bleven graa, stille, graa og tungsindig. Solen skinnede ikke mere paa Klitternes Sand, og borte var Bogstaverne Men ude over Søen, som mørknede mer og mer, og i Vrede bruste mod Stranden, steg en Maage til Vejrs og skreg ind mod Land. Lange, hæse, fortvivlede Skrig, medens den kresede rundt over det samme Sted

Hun stod nede ved Havstokken og betragtede den store, hvide Fugl; hun saa den dykke ned i Hulningen mellem to Søer, derpaa tage Flugten bort mod Kimmingen og vende tilbage igen og saa svævende i Luften paa de lange, dirrende Vinger, stirre ned i Søen, ned paa den samme Plet af Søen, udstødende rasende Skrig
 Fuglen kaldte paa hende. Den tav stille, i samme Øjeblik som hun efter at have kastet sine Klæder satte Foden ud i Vandet, men vedblev kresende at svæve over det samme Sted. Brændingerne stormede imod hende, men hun gik udefter uden Møje som gennem stille Vand

Men da hun naaede ud, hvor Fuglen var, begyndte Vandet at male hende rundt. Kogende,

skummende bar det hende af Sted rundt, stadig rundt paa Randen af et tragtformet Dyb, i hvis Bund dybt nede som i en Brønd Vandet var stille og spejlende.

Saa omsider sagtnede Farten, og paa den glasklare grønne Bund kom til Syne en lysende Oval, ligesom et Spejl, indrammet af blege Evighedsblomster. Da lød der over hendes Hoved et Skrig, et Menneskes sønderrivende Længselsskrig, og i samme Nu skød Fuglen som en Pil ned i det klare Dyb og forsvandt. Og atter bruste Søen stærkere rundt, og hvide Skumstriber rislede ned af Malstrømmens grønne Vægge, men da det paany blev stille, og Spejlet atter kom til Syne, stod der i Kransen af Blomsterne et Ansigt

Men som hun bøjede sig over Dybets Rand for at betragte det, tabte hun Ligevægten og gled med det strømmende Vand nedad, og Ansigtet blev tydeligere og tydeligere, og hun kendte, hvis det var . . .

Pludselig mødte hendes Læber Billedets Læber i et langt Kys . . . Et Par Arme slyngede sig om hendes nøgne Krop og drog hende længere og længere ned i det mørke Dyb.

— «Elskede, Elskede! Denne Gang skal du ikke slippe mig. Mig skal du tilhøre, ingen Anden end mig.»

Hun vilde slide sig løs fra de Arme, som knugede hende, fra de brutale Kærtegn, der krænkede hende, men kunde ikke. Og Bryst mod Bryst

sank de dybere og dybere ned gennem mørke Vande. Hun følte Struben snøre sig sammen. Luft! Luft!

— «Men hvad er der i Vejen, Frøken? Er De daarlig?»

Sara fór sammen og vendte et forskrækket Ansigt mod Strandkontrollørens Hustru. — «Jeg hørte Dem skrige højt. Aa, De har drømt, kan jeg forstaa.»

Sara rejste sig langsomt over Ende. Maleriet gled ned paa Gulvet, hun tog det op og betragtede det med store, farbavsede Øjne.

— «Jeg drømte! Hun skød Maleriet fra sig og tog sig til Panden — «en underlig Drøm, om . . . om dette Billede . . . Ah!» Hun rejste sig pludselig, og efter et hurtigt Blik rundt i Værelset gik hun hen i Krogen ved Vinduet, hvor en Stumtjener stod under en uhyre japanesisk Vifte.

— «Dér er han!» Til Fru Annies Forbavselse greb hun et Fotografi, til hvis Ramme var fæstet en Krans af blege Evighedsblomster. — «Frants Gerhardt, Frants — det er ham.»

— «Men, Frøken» . . . Fru Annie traadte nærmere.

— «Ham, ja.»

— «Men Frøken, hvad skal det sige? — har De kendt min Svoger?»

— «Og de Evighedsblomster! de Evighedsblomster!»

— «Frøken!» . . .

— «Kendt ham — om jeg har kendt ham?»
Hun bøjede sig over Billedet. — «Elsket ham har jeg, hører De — elsket ham!»

— «Frants Gerhardt?»

— «Ja!»

— «Jamen, Frøken» . . .

— «Tys!» Sara pegede paa den aabne Dør.
— «Hør!» — sagde hun, da Fru Annie havde lukket den — «kunde De ikke . . .? Nej, det kan De vel ikke . . . Aa, jeg er saa forstyrret i Hovedet.» Hun lagde Billedet fra sig og strøg Haaret fra Tindingerne.

— «De er vist syg, Frøken Martens. Det var Synd af os at tage Dem herud. Sæt Dem ned. Eller har De noget paa Hjerte, saa sig mig det bare!»

— «Det er den dumme Drøm.» Hun trak Vejret dybt. — «Men det bliver straks godt. Blot et Ord, Frue. De har naturligvis kendt ham?»

— «Jamen, er det da sandt?»

— «Hvad er sandt?»

— «At De har elsket ham der?» Hun pegede paa Fotografiet.

— «Ja, desværre. Det er ingen Drøm, forsikrer jeg Dem. De har kendt ham?»

— «Kun lidt. Han besøgte os herude ved Klitterne, før han drog i fremmed Tjeneste, og blev hos os i to Dage. Det er det hele.»

— «En egenkærlig Mand — synes De ikke? Og samvittighedsløs?»

Fru Annie studsede. — «Det véd jeg ikke. Jeg syntes, han var elskværdig, smuk og elskværdig.»

— «Smuk og elskværdig!» — gentog Sara. — «Ja, det var han.»

— «Jeg troede ogsaa, han var et godt Menneske. En modig Soldat var han jo i Krigen dernede, og modige Mænd af hans Slags er vel aldrig saadan onde.»

Sara tog Portrætet og saa paa det, men satte det atter fra sig.

— «Det er en Slægt af modige Mænd, disse Gerhardter. Statelige Mænd, en gammel Soldaterslægt.» Fru Annie rettede sig i Vejret. — «Mænd, som Kvinder synes om. Men letsindige alle — gode og letsindige. De ligner alle hverandre, disse Brødre, i det mindste dem, jeg har set.» Hun betragtede Sara et Øjeblik, bøjede sig saa ned og kyssede hende. — «Gør det noget, fordi jeg spørger Dem, om . . . om han bedrog Dem?»

— «Han bedrog mig. Jeg elskede ham, men han . . . Hans Elskerinde skulde jeg bare være, det var Meningen, da han fæstede mig. Hans Elskerinde — forstaar De?»

Fru Annie stod blussende rød i Ansigtet og pillede ved en Medaillon, som hang om hendes Hals.

— «Jamen, derfor kunde han jo nok have elsket Dem og holdt af Dem. Kunde han ikke?»

— «Det forstaar jeg ikke.» Sara rejste sig.
— «Men . . . nej, det gjorde han ikke. Sig mig, tror De paa Drømme, paa hvad de aabenbarer os? Jeg drømte om ham . . . der paa Sofaen før. Og han talte samme Sprog som for 7 Aar siden. Nej, han brød sig ikke om mig. Men lad det være glemt. Det er blot nu saa svært for mig. For jeg véd ikke, hvorledes jeg skal bære mig ad med Friis. Vil De ikke . . . ikke hjælpe mig lidt med at ordne det?»

Strandkontrollørens Hustru greb hendes Haand.
— «Men er det da ikke i Orden? Saadan troede vi, det var.»

— «Jo-o.» — Der kom et Smil paa Saras Ansigt — «for hans Vedkommende. Men for mit . . . Han dér» — hun pegede truende paa Billedet — «han har nippet Hjerteskuddet over, Frue.» Hun gjorde en betegnende Bevægelse med Fingrene. — «Jeg var saa glad — det er blot faa Dage siden, og nu er det forbi.»

— «Kære Frøken!»

— «Man kan kun elske én Gang i sit Liv.»

— «Kun én Gang! Nej jeg tror ikke paa den gamle Vise, Frøken Martens. Kun én Gang i sit Liv — vi Kvinder? Ak, Gud, jo, kæreste De, man kan saamænd.»

— «Jeg ikke,» kom det heftigt.

Fru Annie tog Saras Hænder og lagde dem om sit Liv. — «De ikke! Jeg skulde tage slemt fejl, hvis De ikke kunde. Og jeg tager ikke let fejl af Folk i det Kapitel. Hør, vil De være min Veninde — blot for i Dag?»

— «Inderlig gerne.»

— «Ja, det sagde De nu saa gesvindt. Naa, vi kan jo prøve. Tag saa Deres Tøj paa, blot Hat og Parasol, for det er saa sommervarmt i Dag. Vi vil ud sammen og rigtig passiare, muntert og ligefrem. Jeg véd saa meget, saa meget, kan De tro. Og saa er jeg i Dag saa let om Hjertet, fordi jeg skal beholde min Dreng, min Søn. Han er for mig, mere end en Søn ellers er. Han er — jeg véd ikke, hvad han er — han er ligesom en Hædersmedalje paa mit Bryst, et Tegn . . . Ja, det kan De endnu ikke forstaa.»

Hun aabnede Døren til Spisestuen og kaldte — «Marius!» Strandkontrolløren kom til fra Sovekammeret, og Ægtefolkene hviskede sammen: «Saa stoler jeg paa, du bliver hos ham og sørger for, at han gurgler sig hver Time, og saa videre, Marius? Kom saa Frøken!»

— — — — —
— «Hvorhen!» spurgte Fru Annie, da de stod paa Vejen.

Sara vilde helst være fri for Havet i Dag og foreslog at gaa til Fyrtaarnet. Fru Annie lo. — «Og besøge Mosjø Ketils? Det var en underlig

Kur mod daarligt Humør. En Slags Homøopathi, ikke sandt? Men som De vil.»

De gik Arm i Arm under de opslaaede Parasoller gennem Fiskerbyen. Den lange, sandede Gade laa gnistrende hvid i Formiddagssolen mellem de brogede Smaahuse og næsten mennesketom. Det var meget varmt, og kun ud for aabne Steder i den Husrække, der vendte mod Havet, kom der kølig, frisk Luft, blandet med den søde Duft af Blomster eller modent Korn fra de smaa Strimler opdyrket Jord mellem Lyngen. Men da de for at skyde Genvej over den lange Græsslette, der strakte sig lige til Fyret, forlod Hovedgaden og kom bag om Husrækken mod Øst, blev Luften en anden, fuld af Uddunstninger fra tørrét Fisk og fra de smaa Køkkenmøddinger, fra Baade, der var under Tjæring eller Maling, og fra de aabenstaaende Svinstier. I Modsætning til Gadens Stilhed var her Liv og Virksomhed, thi for alle de smaa Husholdningers mangfoldige Sysler var der Plads nok paa den aabne Slette, der laa hen saa godt som uopdyrket til Græsning for Faar og Geder.

Af og til afbrød de to Kvinder deres fortrolige Samtale for at staa stille og se paa, hvad Voksne og Børn tog sig for, og kom derfor langsomt af Sted. Især morede det dem at være Vidne til, hvorledes man hist og her «svalde Grisene», hvorledes de vældige, fede Dyr fik deres Styrtebad midt i Kresen af jublende Børn, og de smittedes af den fælles Lystighed, der fattede af, hver Gang

en Spand koldt Vand ramte Svinets børstede Ryg, rigtig som den skulde, og Dyret, sitrende af Velyst og Skræk gjorde sig ganske lille under den kolde Douche for derpaa at fare op med et Grynt og sprænge Blokaden, væltende under Vejs et Par Børn eller spredende Forfærdelse mellem en Flok Høns, der gik saa pænt for sig selv og pillede.

— «Jeg tror, der leves lykkeligere Menneskeliv her ved Havet end inde i Landet,» sagde Strandkontrollørens Hustru, da omsider Fiskerbyens Huse laa bag dem. — «Jeg véd rigtignok ikke at forklare det, men det maa vel skyldes Havets Naboskab, fordi det er saa vældigt og alvorligt og farefuldt at omgaas, og tvinger Menneskene til at være glade ved Livet, saa længe de har det. Tror De ikke? Min Mand siger, at det er ligesom i Felten. Soldaterne bliver som Børn og kan more sig over næsten ingen Ting.»

— — — — —
Mellem Lyngbakkerne var det saa ødelæggende varmt, at de to Kvinder et Par Gange maatte sætte sig ned, hvor der var en Smule Skygge.

— «Nu véd De altsaa, Frøken, hvem jeg er,» sagde Fru Annie ved en Lejlighed, da de sad Side om Side sammenkrøbne under en høj Lyngtue.

Sara sendte hende et venligt Nik, men svarede ikke straks, sad og borede Huller i Jorden med sin Parasol, støttende Kinden til sin Haand.

— «Jeg forstaar, hvor De vil hen,» sagde hun.

omsider — «men det nytter ikke noget, for vi To ligner vist ikke hinanden.»

Der lagde sig et Smil om Fru Annies Mund. — «Næh, det gør vi rimeligvis ikke, der er naturligvis stor Forskel. Pyh!» — hun rejste sig pludselig — «hvor her dog er lummert!»

Hun knappede op sit Kjoleliv, krængede det af og lagde det fra sig. — «Aa, hvor det svaler! Gør De som jeg, her er ingen at genere sig for, her kommer næsten aldrig et Menneske mellem disse Bakker! Lad mig hjælpe Dem! Saadan. Aa, hvor det hjalp!»

Hun rystede de nøgne Arme i Luften. — «Ikke sandt, det var dejligt!»

De tog atter Plads i Skyggen, og alt som de talte sammen om saadanne Ting vedrørende Toiletet, som Kvinder altid kan tale om indbyrdes, kastede de i Smug smaa hurtige Øjekast paa hinanden.

Pludselig lagde Sara sin hvide Arm i Skødet paa sin Naboerske. — «Vi ligner nok ellers hinanden alligevel.»

Og de rettede sig i Vejret, de trak de runde Skuldre tilbage og saa paa hinanden med muntre Øjne.

— «Men jeg er 38 Aar, og De er ve bare nogle og tyve?»

— «25.»

— «De snører Dem da heller ikke kan jeg se?»

— «Nej» — svarede Sara og stak et Par Fingre under Korsettet. — «Det har jeg aldrig brugt.»

— «Behøvet, mener De. Der er ingen af os To, som har behøvet at lave sig Figur. Men hvordan kan De nu have saadan et Bryst og saadanne Arme, naar De har hængt over Bøgerne Aar efter Aar?»

— «Jeg har ikke hængt over Bøgerne, ikke altid. Jeg har f. Eks. mødt flittigt til gymnastiske Øvelser, tidligere i det mindste, og jeg var meget flink deri, saa vel som i Svømning. Men i det sidste Aar eller mere har jeg ikke haft Tid dertil for mine Studier. Alligevel har jeg ikke glemt mine gamle Kunster endnu, tror jeg.» Sara korsede Armene over Brystet og knejste.

— «De skulde ikke holdt op. Har man en smuk Figur, saa bør man værne om den. Og De har en smuk Figur.»

— «Synes De?»

Der blev en lille Pavse.

— «Hør,» begyndte saa Fru Annie. — «Hvor for ser De saadan paa mig?»

— «Jeg ser paa Deres graa Haar, og jeg begriber ikke . . . De tager Dem saa ung-pige-agtig ud alligevel.»

— «Man bliver sent gammel, naar man elsker.»

— «Naar man elsker?»

— «Ja. Jeg har ikke villet være gammel. For dens Skyld, som jeg elsker, har jeg holdt paa

min Ungdom, saa godt jeg kunde. Det har været min Pligt, som det er enhver Hustrus Pligt.»

Sara saa tankefuld hen for sig og svarede ikke. Langsomt begyndte hun omsider at iføre sig sit Kjoleliv.

— «Det er det unge Legeme, de synes om, Mændene,» sagde hun og rejste sig.

— «Ja, maaske. Men finder De nu det saa nedværdigende for os? Naa, i hvert Fald dersom en Kvinde ikke har andet at støtte sig til ingen finere Uddannelse og den Slags, saa faar hun hjælpe sig med hvad hun har, hjælpe sig med sin gode Figur og sit friske Humør. Og hun kan komme vidt med de to Ting, faa stor Magt kan De tro.»

Der stod et Smil i Fru Annies lyseblaa Øjne. Hun ordnede sin Paaklædning, greb Parasollen, og let og spænstig traadte hun hen over Lyngen.

— «Har man Aand tillige,» vedblev hun og greb Saras Arm — «ja, saa er man uimodstaaelig. Men hvem faar al Ting? Og saa faar man hjælpe sig, og det kan man, hvis man vil. Men, ser De, kære Frøken, de fleste snilde Ungmøer de bliver saa mærkelig dumme i Ægteskabet.»

Sara svarede ikke, og de vandrede videre i Tavshed, og naaede Foden af Fyrtaarnets høje Bakke, hvor Ketils havde sin lille Køkkenhave i Læ for Vestenvinden. Snart fik de ogsaa Øje paa Fyrmesteren, som gik og bødede paa Hegnet om Haven.

Fru Annie greb Sara i Armen.

— «Et godt Raad, Frøken Sara. Lad den Mand skøtte sig selv, indlad Dem ikke med ham i Dag. Al Respekt for vor gode Fyrmester, men han er ikke noget sundt Selskab for Dem — ikke i Øjeblikket.»

De standsede.

— «Men gøre brat omkring, nu han har set os, det kan vi da ikke,» indvendte Sara ærgerlig.

— «Nej, naturligvis. En lille Passiar i Forbigaaende, om De vil, men ikke mere.»

Fyrmester Ketils var imidlertid ikke oplagt til at passiare; han gav mutte, korte Svar og skiltes fra de to Kvinder med en skødesløs Hilsen.

IX

Da Annie Gerhardt og Sara Martens gik hjemad, faldt Talen paa den tavse Eneboer i Fyrtaarnet. Men da Annie begyndte at fortælle hans Livs Æventyr, standsede Sara hende. Hun skøttede ikke om at høre det. — «Lad ham i Fred,» sagde hun. — «Det er det, han helst vil.»

Et Øjeblik senere sagde hun dog ligesom for sig selv:

— «Ogsaa for den Mand har det føjet sig saadan.»

— «Hvordan?»

Fru Annie kastede et Blik ind under Saras Parasol.

— «En Gang, kun én Gang i hans Liv — og dermed var det forbi.»

— «Aa, ja.»

— «Tryllesynernes Vidunderland forsvundet for ikke at findes mere.»

— «Det kan gerne være,» tog Fru Annie ivrigt paa Veje. — «Saa lad det Land være, hvor det er. Der er andre, som det er værdt at leve i.»

Hun tog et Tag i sin Kjole og satte Fødderne fast mod Jorden.

— «Ja, Gudskelov, Fru Annie!»

— «De skulde ikke spejle Dem i Fyrmesterens Eksempel, Frøken.» Sara svarede ikke. — «Han er en Mand, og Mændene — i det mindste mange af dem — har det ligesom han, og det tidt de bedste af dem desværre. De er i Hjerteanliggender nogle underlige Kræsenpinde, sky, fordringsfulde og saa videre. Med Gudebilleder og saadan noget. Deres Gudebilleder det er os, som de gaar og ser sig forstyrrede paa. Vorherre forlade dem det! Det kan være yndigt at være Gudebillede, Frøken Sara, jeg har prøvet det — voldsomt yndigt, saa længe det varer. Men det varer ikke, ikke uden at man dør midt i det eller knuser deres Hjerte. For saa kan de gaa og dægge for og fantasere over Vedkommende, der maaske ikke har duet synderlig, og som i hvert Fald aldrig havde holdt den gaaende som Gudebillede naturligvis. Vorherre bevares, hvem kan det! Og saa gaar disse Mænd og narrer sig for Livets Lykke og for de Kvinder, som gaar og venter paa dem. For véd De hvad, Frøken, det er dog det, vi gør, vi gaar og venter paa dem. Lige fra vor grønne Ungdom har vi gaaet og ventet, fordi vi Kvinder har Hjerterne, Ømhedstrangen i vort Bryst og Længslerne. Mændene har det nu paa en anden Maade, men vi har alt det. Og vi forlanger saamænd ikke urimelige Ting, selv de smukkeste og

sødste Kvinder blandt os gør det ikke. De siger ikke, saadan og saadan skal han se ud, og saadan skal han være. Kan vi ikke faa den, som vi synes aller aller bedst om, opgiver vi ikke Ævret for det, vi tager saa den næstbedste. Blot vi ikke skal dø fra vore Længsler og vor Kærlighedstrang og visne ligesom disse Blomster her, der ikke vokser til Glæde for nogen.»

Hendes store, lyseblaa Øjne søgte Saras, og hun gjorde sine Skridt smaa.

Men Sara vedblev at gaa som før og sagde længe ingen Ting. — «Men hvad mener De da» — kom det omsider fra hende — «hvad mener De om de mange Kvinder, om gamle Jomfruer, som er blevne deres første Kærlighed tro, uagtet den maaske ikke en Gang er bleven besvaret? De har dog vist truffet mange saadanne?»

Fru Annie smilede: — «Jeg véd ikke, hvad jeg har. Man faar ingen Besked om, hvorledes det rigtig har hængt sammen med denne første Kærlighed, om den har været mere end saadan en almindelig lille Forlibelse, som de har pustet op, eller om der er fulgt andre Tilbud senere. Naa, lige meget derom. Jeg synes meget bedre om de Kvinder, der gifte sig to-tre Gange. De har Ilden i deres Hjerter, den som ikke kan dø.»

— «Aa—aa! Kunde De maaske bære Dem saadan ad, Frue?» Spørgsmaalet kom næsten heftigt, og Blodet skød op i Fru Annies Kinder.

— «Det syntes jeg ikke, De skulde spurgt mig om, Frøken.» Hun gik raskere til.

— «De har Ret, undskyld mig, Fru Gerhardt! Skal vi tale om andre Ting?»

— «Ja, lad os det, og kald mig saa Fru Annie ligesom før. Det er jeg vant til, det kalder de mig alle, som kommer hos os.»

— — — — —

Sara talte imidlertid kun lidt Resten af Vejen, og senere ved Middagsbordet sad hun alvorlig og stille, hvor megen Umage end Strandkontrolløren gjorde sig for at opmuntre hende ved sine pudsige Anekdoter og sin ufortoldede, gode Sherry.

Efter Maaltidet gik hele Huset til Ro. Sara, som havde faaet et Værelse anvist ovenpaa i Gavlen men som ikke kunde falde i Søvn for Varmen i det lille Rum og de modstridende Tanker, der krydsedes i hendes Hoved, listede sig, saa snart hun af Stilheden nedenunder maatte antage, at Ægtefolkene sov, ad Trappen ned i Haven.

I et Hjørne af denne og i Læ af en Vold, opbygget af Lyngtørv og Sten, laa, omgivet af nogle Hyldebuske og smaa forkrøblede Birketræer, Strandkontrollørens Lysthus, det han selv havde bygget af solide Stolper med Tremmeværk imellem og selv havde malet. Eftersom Blæsten ude fra Havet ikke tillod Træerne at skyde højere i Vejret, end Jordvolden gav Læ, var der over Loftet og

over Væggen, der vendte mod Vest, udspændt Sejldug, hvorved Lysthuset fik Lighed med et Telt. Alt var udført med stor Omhu og Akuratesse. Taget, som med sit Sejldugsovertræk lignede en stor, hvid Parasol, bar i Toppen, hvor Tremmeverket løb sammen, en kegleformet, forgyldt Spids, og var i Periferien udstyret med røde Tunger; der var fint Grus paa Gulvet, der var magelige Bænke, og tværs gennem Lysthuset var der mellem to Stolper udspændt en Hængekøje.

Sara tog Plads paa en Bænk, men da hun efter at have siddet lidt mærkede Sønnen komme, krøb hun op i Køjen.

Aa, hvor laa hun godt! Hvor duftede de stærkt og bedøvende de Hyldeblomster derude i den varme Luft! Hun stirrede op i Teltets Loft og lyttede til Havets Brusens hinsides Klitterne og Sejldugets bløde Smeld over sit Hoved, og en mild Fred sænkede sig over hende
 . . . «Jeg synes meget bedre om de Kvinder, der gifter sig to, tre Gange . . . De har Ilden i deres Hjerter . . . den, som aldrig kan dø» . . .

Sara foldede Hænderne over Barmen og smilede, og med et Smil sov hun ind.

*

*

*

En Time senere rullede en Vogn ind i Gaarden. Strandkontrolløren, som sov paa Sofaen i Spisestuen, vaagnede ved Støjen, men kunde, tung

endnu i Hovedet af Søvn, ikke straks blive klog paa, om han virkelig havde hørt en Vogn komme eller blot drømt det, da, netop som han belavede sig paa at staa op, Døren aabnedes, og Friis i Følge med Doktor Brodersen traadte ind i Stuen.

— «Oho!» udbrød den sidste og trampede frem over Gulvet. — «Vi tager Herren i Middagsøvn.» Han lagde sin Hat fra sig og smøgede Overfrakken af, medens Strandkontrolløren skyndte sig at trække sine Støvler paa.

— «Hvad er saa her i Vejen? Er det galt fat med Frants? Høh, siden hele Huset snuer Middagsøvn, er det vel ikke saa alvorligt, hvad?»

Strandkontrolløren, som imidlertid ogsaa havde faaet sin Frakke paa, hilste paa Herrerne og bad dem tage Plads, han vilde kalde paa sin Kone,

. . . «som selvfølgelig ogsaa sover.» Den gamle Læge blev staaende midt paa Gulvet. — «Lad hende bare sove. Jeg har ingen Hast, jeg kan saa godt vente. Men jeg skal blot tillade mig, Højstærede — Herre Jesus, Mand, De sover jo endnu indvendig! — tillade mig at gøre Dem opmærksom paa, at uden tvingende Nødvendighed kører jeg min Salighed ikke to Mil i saadan Hede med Fare for Solstik, Apopleksi o. s. v. Jeg er 68 Aar, Sir.»

De fremstaaende Øjne i det blodrige Ansigt betragtede bag Guldbrillerne den kæmpehøje Mand med et bistert Blik.

— «Kære Doktor!»

— «Javist, javist; lad mig lige saa godt straks visitere Knægten, saa har vi det overstaaet.»

Han var paa Vej til Sovekammeret, da Døren dertil gik op, og Fru Annie traadte ind, forlegen og smilende.

Doktor Brodersen gjorde et kort Buk og vendte sig mod Strandkontrolløren. — «Den Naadige ser ud som bare Solskin, hm! Fandens hyggelig og . . . fornøjelig Familie! . . . Med Sorgen og Klagen hold Maade. Hvad Pokker skal jeg her? . . . Eller er jeg kørt forkert i Byen?»

— «Nej, Doktor Brodersen, men her er sket en . . . en Forandring.» Hun rakte ham begge sine Hænder. — «De maa ikke blive vred, men Frøken Martens har i Morges tidlig set paa Frants, og hun har givet os godt Haab?»

— «Hvad vil det sige? Frøkenen er jo Patient, hun ligger jo til Køjs, gør hun.»

— «Ja, i Gæsteværelset ovenpaa. Hun sover sin Middagssøvn, ligesom vi andre har gjort.»

— «Eller endnu gør,» Doktoren sendte et Blik til Strandkontrolløren. — «Se, se, saa min smukke Amanuensis er altsaa nu ogsaa begyndt at praktisere i Højby. Prr! hvor vil De hen?» Doktoren standsede Friis, der havde trængt sig ind mellem ham og Fru Annie. — «Det er foreløbig mig, som har Ordet. Publica ante privata, min gode Maler. Forretninger gaar fremfor alt. Der er Døren, bare en Trappe i Vejret og Døren lige for. De kan Pinedød sagtens, tage Kæresten i

Middagssøvnen, medens jeg . . . Skal vi saa se paa Deres Frants, Frue?»

Han gik ind i Sovekammeret, fulgt af Husmoderen, som var bleven bleg og noget kleinmodig, nu den endelige Dom skulde falde. Den lod vente paa sig, længere end hun syntes om, men hun forholdt sig stille og taalmodig, thi af Erfaring vidste hun, at den gamle Læge under Tiden havde for Vane at sidde efter endt Undersøgelse tavs og som aandsfraværende flere Minutter uden mindste Medlidenhed med de ængstelige, forventningsfulde Tilskuere omkring sig, og at han kunde blive meget opbragt, naar nogen forstyrrede ham.

Imidlertid kunde hun ikke dy sig for en utaalmodig Bevægelse, og Doktoren, som fangede hendes bekymrede Blik, slap den lille Patients Haand og rejste sig, lagde Skeen bort og dyppede Hænderne i Vandfadet.

— «Det har ingen Ting at betyde. Hold ham blot i Sengen.»

— «Gudsketak! Jeg har været saa bange.»

— «Har De det? Hm, ja jeg kan tænke det.»

Med den brede Lænd støttet til Sengens Fodende stod Doktoren og tørrede langsomt sine Hænder. —

«Har vel syntes, De burde heholde ham, om der ellers var nogen Mening i Tilværelsen, hvad beha'r?» Han iagttog hende skarpt gennem Brillerne.

— «Men der er ingen Mening, høh!»

— «Jo, Doktor Brodersen.»

— «Der er ingen, rare De. En Lov er der, ikke andet, Pinedød om der er andet.»

— «Der er en Mening, i hvad som sker, en dyb Mening, selv om vi ikke kan forstaa den.»

— «Ja, det er en anden Ting, saa er vi enige. En dyb Mening altsaa, som det er umuligt at finde Mening i, det kan jeg gaa med til.»

— «De er en spottesyg Mand.»

— «Ja, somme Tider. Det letter, skal jeg sige Dem, for jeg har det ogsaa saadan, at jeg gerne vilde se Meningen, men ikke kan. Og det var dog ganske bra', om man kunde, om den højeste Fornuft, lidt oftere end det sker her i Verden, vilde hjælpe et stakkels Menneskebarn, en gammel Praktikus som mig f. Eks., som har hængt trolig i med at bruge sin Fornuft, saa at han kunde faa Greje paa, om det lønner Umagen at blive ved ad den Vej, eller om det har været spildt alt sammen.»

— «Jamen, naar man bare stoler paa» . . .

— «Stop, kære Frue!» Han kastede Haandklædet fra sig. — «Ikke mere i Dag, De maa have mig undskyldt. Naar Vejret bliver køligere er jeg til Tjeneste. Indrøm mig bare det, at der saagu' i Dag ikke har været nogen Mening i at jage mig ud til Vesterhavet.»

— «De maa ikke være ked af det. Vi stoler saa fast paa Dem, og kun paa Dem.»

— «Smigrer!» Han løftede truende sin Pegefinger.

*

*

*

Mellem Hyldebuskene stod Friis og kiggede gennem Lysthusets Træmmeværk ind paa Sara. Efter forgæves at have søgt hende i Værelserne paa Loftet, havde han fortsat sine Undersøgelser efter hende først rundt om Huset mellem de smaa Bakker inden for Klitterne og senere i Haven. I flere Minutter stod han og betænkte sig paa at træde nærmere, frygtende for, at hun skulde vaagne ved Lyden af hans Skridt over Gruset, før han omsider tog Mod til sig og varsomt med tilbageholdt Aandedræt sneg sig ind til Hængeskøjen.

Der laa hun, hans store, kloge Pige, og sov som et Barn med begge Hænder under Kinden. Han stirrede ned paa hendes Ansigt, paa de lukkede Øjenlaag med de lange Haarfyndser og den halvaabne Mund. Han havde aldrig set hende saaledes før med dette Udtryk af troskyldig, henrivende Barnlighed i hvert eneste af Ansigtets Drag, i Hovedets Stilling, ja, i det hele Legemets. Saa lille hun saa ud med de optrukne Knæ, helt sammenkrøben saaledes som Børn holder af at ligge, naar de sover.

Og som af aargammel Vane, naar pludselig noget skønt aabenbarede sig for ham, greb han til Lommen efter den lille Skitsebog, han altid bar hos sig, men slap den straks igen. Her havde Kunstneren intet at bestille, intet Foretræde. Han vilde desuden aldrig glemme hende, som hun der laa, vilde altid kunne finde det Ansigt igen i sin

Erindring, hvis han ikke skulde se det mere. Han blottede sit Hoved og traadte frem det sidste Skridt, som skilte dem ad, han bøjede sit Ansigt ned over hendes, ned mod den halvaabne Mund og standse — og turde ikke.

De Furer der ved Næseroden, de to blaa Streger, som Lorgnetten havde trukket under Øjenkrogene — han saa dem først nu — de gjorde ham modløs, mindede ham om de kloge, stolte, graa Øjne bag de lukkede Laag, og om at han ikke ejede hende saa fuldt ud, som han gerne vilde eje hende. Man kysser ikke en sovende Kvinde, uden hun helt og holdent tilhører en, og det gjorde hun ikke, hun tilhørte ham ikke, ikke endnu. Han havde i de sidste Dage, han ikke havde set hende, med Bekymring følt, hvor skørt det Baand var, der bandt hende til ham.

Han trak sig et Par Skridt tilbage og satte sig paa Bænken med Hatten i Haanden . . .

I det Fjerne hørte han en stærk Stemme prøve Ekkoet mellem de to høje Klitter hinsides Græshøjene uden for Havestakittet. Den lignede Doktor Brodersens. Og nu kom han i Hu, at denne Mand under Køreturen havde fortalt ham om hendes Ildebefindende, og han rejste sig igen og traadte hende nær og betragtede hende skarpt. Kinderne var røde af Søvn og af Varmen, men magrere end ellers, Øjenhulerne dybere, og under den rosenrøde Øreflip traadte Underkæbens Vinkel skarpere frem.

Et Væld af Ømhed løftede hans Bryst. —
«Aa, du den eneste, jeg bryder mig om i Verden,»
hviskede han ind i hendes Ansigt. Men da en
lille Trækning gik over det, rejste han sig op og
forlod med lydløse Skridt Lysthuset.

X

Solen var ved at gaa ned, Luften var ganske stille, og hinsides Klitterne syntes Havet at slumre.

Men af og til hørte man derude fra en stærk Brusen som et mangestemmigt Kor af dybe Røster, som en Efterklang af vrede Elementers Kamp langt borte bag fjerne Horisonter, eller Forbud om deres Komme:

Og hvis man stod paa en af de høje Klitter, kunde man se det flamme paa den vestlige Himmel som fra en uhyre Esse over en lav Mur af tæt sammenpakkede Skyer, der langsomt voksede i Højde og kastede en truende Skygge over det rolige Hav, og man kunde lægge Mærke til, hvorledes Maagerne i smaa Flokke kom jagende ind over Fiskerbyen og atter under Skrig tog Flugten ud over Søen. Der laa en Uro gemt under Sommeraftenens Stilhed, noget forberedtes, som skulde komme ud paa Natten, naar først Solens sidste Lys var forsvundet.

Saa mente de Mænd fra Højby, der fra Stranden langsomt drev hjemefter gennem Klitterne.

I Gerhardts Lysthus sad der, længe efter at Solen var gaaet ned, tre bredskuldrede Mænd om et Bord og drak.

Doktor Brodersen og Strandkontrolløren fortalte Anekdoter og lo hyppigt; Friis forholdt sig tavs, men alle tre drak de tappert. Paa Bordet brændte to Lys saa stille som i en Stue, undtagen naar Værten gav Latteren frit Løb fra sit mægtige Bryst; saa vaagnede Lysflammerne og skabede sig som Fakler i Blæstvej, kastende en Byge af Reflekser over den hvide Dug, over Flasker og Glas, og det blev saa mørkt i Lysthuset, at Friis tydeligen kunde skimte Saras Profil mod den lyse Luft, som hun sad paa Bænken uden for Lysthuset ved Fru Annies Side.

De to Kvinder sad i ivrig Samtale, men forgæves anstrængte Friis sin Hørelse for at opfatte blot et Ord af, hvad de talte om. Og som det blev mørkere og mørkere, blev deres Skikkelser til to dunkle Skygger, og han kunde ikke se, at den ene Skygge stundom vendte Hovedet om imod ham, der sad i Lyset, end mindre fange det bekymrede Blik, hun sendte ham, naar Glas stødtes mod Glas.

Omsider rejste den gamle Læge sig.

— «Skaal! og Tak for i Aften! Nu blot et Par Smaaviser ved Klaveret, kære Malermester Friis, hvis De vil glæde en gammel Mand, og saa skilles vi.»

Man rejste sig og gik op mod Huset. Strandkontrolløren i Spidsen med taktfaste Skridt, bærende de brændende Lys, efter ham Annie med Opdækningen. Doktor Brodersen tog Saras Arm, i det Øjeblik Friis nærmede sig hende og trak hende til Side.

— «Bliver De her i Nat, eller skal jeg køre Dem til Kroen?»

— «Men er det ikke en Omvej for Dem, Doktor Brodersen?»

— «Det skal De ikke bryde Dem om. Jeg tager maaske en Seng hos Lavst Bondesen, siden man nu en Gang har slaaet sig løs.»

Sara betænkte sig. — «Fru Annie har tilbudt mig Gæsteværelset i Gavlen — men jeg véd ikke» . . .

— «Ja, det er Pinedød ellers paa Tide, De bestemmer Dem, Saralil.»

Han tog hende om Livet, og de gik frem og tilbage i den øde Have.

— «De anser mig vel for Deres Ven, gør De ikke?»

Sara hviskede et Jo.

— «Og for en . . . en temmelig snild gammel Fyr, hvad?»

— «Ogsaa det, Doktor Brodersen, og mer end det.»

Doktoren knipsede Asken af sin Cigar, og tog et Par stærke Drag, saa det røde Lys faldt over Saras Ansigt.

— «Ja, saa siger jeg til Dem: Tag Gavlværelset, Skønjomfru!»

— «Doktor Brodersen, De véd alt?»

— «Nok i hvert Fald.»

Man hørte et Par kraftige Akkorder fra Klaveret i Spisestuen, hvis Vinduer vendte ud mod Haven.

— «Han kalder paa os, kom!»

De forlod Haven og satte sig ved hinandens Side paa en Bænk under et aabenstaaende Vindue.

— «Her sidder vi,» raabte Doktoren til Friis ind gennem Vinduet. — «Nu kan De gerne begynde. Hvad skal vi ha'? En Chopinsk Nocturno, siger De? Forhaabentlig en Introduction blot til en bedre Nydelse bagefter.»

Han strakte Benene fra sig, dampende paa Cigaren, medens han andægtig fulgte Musikken et Øjeblik.

— «Jeg har aldrig trakteret noget som helst Instrument,» begyndte han omsider, idet han opgav at hitte Rede i de fine Harmonier, som strømmede ud af Vinduet. — «Jeg kan ikke en Note, men jeg holder alligevel af Musik, af en vis Slags, af den nordiske Sangmusik, men fremfor alt af de gamle, tyske Lieder, skønt jeg intet Øre har og ikke besvimer for en Bunke falske Toner. Det er Grundtonen i disse Lieder, som river mig med, denne gamle tyske Poesi, denne fint sammenstemte Harmoni mellem Naturens Aand og Menneskets.

Ja, Saralil,» vedblev han og kastede Cigarstumpen bort og tog hendes Haand — «det tror De vel knap om mig, om den gamle Buldrebase af en Landdokter? Drachmanns farende Svend og disse Geseller, disse snurrige gamle tyske Knejper, Møllehjulenes klapprende Støj og des Bächlejs Rauschen — al denne svulmende Uro, dette frihedsdrukne Ungdomsblod . . . og disse herlige Pavser midt i, Fyraftnernes vederkvægende Ro «in der stillen, kühlen Feierstunde» — det er dejlig Poesi, det bliver det altid ved at være. Mangen Gang er jeg ogsaa slig en farende Svend, synes jeg, jeg med min Gig og min brune Hoppe, og kan give mig til at synge midt paa Landevejen . . . lange Viser, gamle Sager fra mine unge Dage — høj! Ja, jeg kan — men helst i mennesketomme Egne, for det ligner jo ikke noget for en . . . en Alvorsmand at komme saadan af Sted, og saa er jo nok min Røst noget — hm! — aparte. Pst!» — Han bøjede sig ind gennem Vinduet. — «Hør, Friis, den var saagu' noget for klassisk — var den ikke? Ja, jeg brød mig ikke om den. Den lille Pige herude og jeg længes efter noget andet, noget, som kan smelte os.»

— «Ja, hvad vil De ha'?» hørtes Friis Stemme inde fra Stuen.

— «Tja! hvad vil vi ha'?» Doktoren lod Spørgsmaalet gaa videre til Sara. — «Jeg véd nok hvad.»

— «Saa vælg for os begge!»

— «Maa Publikum bede om «die schöne Müllerin» Nr. 1 og 2 foreløbig.»

— «Og Nr. 8,» hviskede Sara.

— «Den lille Pige,» rapporterede Doktoren ind ad Vinduet — «vil have Nr. 8.»

— «Den lille Pige,» lød Friis Svar — «bryder sig ikke om mine Sange.»

Doktoren bøjede sig ned over Sara.

— «Det er Sludder, min gode Malermester. Hun siger tvertimod, at hun elsker dem og . . . hvad behager?» Han bøjede atter sit Øre ned til Sara — «og at hun altid har elsket dem — altid, hører De.»

Friis slukkede Lysene paa Klaveret og sang «Wohin» og «Das Wandern».

— «Bravo!» raabte Doktoren. — «O, Wandern, Wandern, mein Lust, o, Wandern!» nynnede han, da Sangen et Øjeblik forstummede. Hans Stemme lød saa mærkelig, at Sara maatte le. — «Jeg har prøvet det i min Ungdom . . . Havde en Gang skrabet lidt Mønt sammen og stak af paa mine Støvlesaaler ins Ferne hinaus. Ak, de lykkelige Tider! Lykkelig Vandringsmanden med sin Frihed og sin Nøjsomhed. Thi nøjsom bør han være for at holde Sindet let og frit, nøjsom i hvad der end møder ham, smage her og der paa Livets Nektar, men bare smage, sige stop paa rette Punkt. Og netop fordi det falder saa ganske af sig selv at maatte nøjes, er Vandringslivet saa lyst og lykkeligt og belærende for Livet senere. Tage som et

Laan, hvad godt der bydes, og ikke blive stikkende i Noget, ikke klatte sin Frihed bort. Fryser De? Det begynder at blive koldt. Skal vi gaa ind?»

— «Nej, nej, ikke endnu.»

Sara lagde sin Haand paa Doktorens Arm, og de sad en Stund begge tavse og lyttede til Sangen.

— «Doktor Brodersen!» tog Sara omsider Ordet med lav Stemme.

— «Ja, hvad godt, hvad vil De?»

— «Blot spørge Dem — men det er vel et nærgaaende Spørgsmaal. — De talte om at klatte sin Frihed væk» . . .

— «Javel, ja.» Doktoren tændte sig en frisk Cigar.

«De maa ikke blive vred, naar jeg spørger: Har De . . . klattet Deres Frihed væk? . . . fortryder De?» . . .

— «Hm, mit Barn!» Den gamle Læge slukede omhyggeligt den brændende Tændstik. — «Fortryder!» Jamen jeg har ikke klattet min Frihed bort. — Jeg lagde den som en Gave for en andens Fødder. Fortryder? — nej. Jeg har vist allerede sagt Dem, at jeg er en ret lykkelig Mand. Næh, jeg fortryder det ikke. Man faar altid noget til Gengæld, bliver ikke saadan fattigere derfor, skal jeg sige Dem — tværtimod. Jeg bilder mig nu ind, at det for de fleste af os er ganske sundt at forære bort en Slump af sin Frihed. Livets Bestemmelse, Saralil, at indrullere sig mellem dem, der lægger Ryg til for andre.»

De sad atter i Tavshed hos hinanden. Langsomt sank Saras Hoved ned paa den gamle Mands Skulder. — «Nu kommer sidste Vers,» hun satte sig pludselig over Ende. — «Hør blot!»

Men Sangen forstummede. Man hørte Klaveret blive lukket i.

— «Punktum!» Doktor Brodersen rejste sig. — «Nu maa jeg hjælpe vor gode Vært med at spænde Hoppen for.»

Han gik.

Da Sara et Øjeblik efter aabnede Havelaagen for at gaa ind i Huset, kom Friis hende i Møde. Han holdt et Papir i Vejret. — «Sara!» Han talte med hurtig Stemme — «hvad er dette? Har du skreven denne Billet, jeg fandt den mellem Sangene?»

Hun tog Papiret og holdt det op for sine Øjne og studsede. — «Jaja. Men har du da først funden det nu? Hvor underligt!» Hun støttede Hænderne til Havens Stakit. — «Aa, ja hin Morgen, hin Morgen!» Hun prøvede at læse det, men det var for mørkt. Store Skymasser dækkede det meste af Himlen.

— «Sara!»

— «En anden Gang skal jeg fortælle dig» . . .

— «Sig mig blot . . . var det efter at du . . . havde afvist mig?»

— «Ja.»

— «Saa vankelmodig du har været, Sara.» Han tog hende haardt i Armen. — «Ja, selv i

denne Stund véd jeg ikke . . . Er det sandt, at du ikke vil blive her i Nat?»

I dette Øjeblik kom Fru Annie løbende.

— «Kaffen venter,» raabte hun — «og Doktoren vil af Sted. Kom nu!»

— «Straks, straks,» svarede Friis.

Et Vindpust kom farende; det slog Smeld i Lysthusets Sejldug, og fra Gaarden hørtes Porten slaa i med et Brag. Samme Vindpust blæste ogsaa Hatten af Friis, blæste den ind mellem nogle Ribsbuske, og han og Sara fik travlt med at lede efter den i Mørket. Hun fandt den og trykkede den fast ned over hans Nakke. Men hendes Arme blev liggende om hans Hals.

— «Sara!»

— «Halløj!» lød en stærk Stemme, og Doktoren kom styrende ned gennem Buskene. — «Sara! lil, hvor Pokker er De henne? Vil De saa med? Jeg siger Dem, vi faar en styg Tur til Kroen.»

— «Tror De?»

— «En nederdrægtig Tur.»

— «Ja, saa bliver jeg her, Doktor Brodersen.»

— «Ho! ho!» lo Lægen. — «Det kan jeg lide. Ja, saa Farvel, Børn!»

— «Friis!» begyndte Sara, da Doktoren var gaaet. — «Du kaldte mig vankelmodig. Det har jeg været, men det er forbi; jeg bliver nu hos dig, mit Liv tilhører dig.»

Han drog hende til sig og kyssede hende.

— «Se!» vedblev hun og strakte Haanden op mod Vinduet i Husets Gavl, hvor et svagt Skær af Aftenrøden endnu spillede i Ruderne. — «Der oppe skal jeg ligge og høre Blæsten suse ind i mine Drømme.»

— «Studentens Kammer!»

— «Studentens Kammer — ja. Men jeg naar aldrig videre i Rangen, du, og det kan jeg takke dig for.»

— «Saa gør det da!»

— «Jeg takker dig.» Hun løftede sit Ansigt op til hans.

Sara Martens til Dr. med. Abrahams.

Tirstrup Kro. 8. August. Sildig Aften.

Min dyrebare, faderlige Ven!

Det lyder saa højtideligt, som kom jeg til Dem med en Bøn eller for at søge Raad. Ingen af Delene. Der har været Dage i den allersidste Tid, da jeg kunde trængt dertil, men nu er det for silde, thi efter gammel Sædvane har jeg raadet mig selv, det vil sige: Jeg har forlovet mig, skænket mig og min Frihed bort og min (in spe) glimrende medicinske Løbebane. Se, saa, nu har jeg sagt det. Og nu gad jeg gerne set Deres Ansigt efter Indtagelsen af denne Nyhed, — ikke lige straks derefter, for saa udtrykker det blot Forbavselse, naturligvis, men naar De har sundet Dem lidt. Hm! — Hum-m-m! Et langt Drag af Cigaren og — et sarcastisk Smil som Afslutning — ikke sandt, kære, velsignede, kloge Doktor? Måske en lille svag Fløjtesolo ovenpaa, saa rasende irriterende for mig, om jeg hørte den. For jeg vil da ikke

haabe, at De rynker Deres tykke, graa Øjenbryn og river Lorgnetten af Næsen, saadan som De plejer, naar De er rigtig vred, thi da trækker jeg frem Programmet, det som De saa skarpt indpræntede mig at følge, Programmet for min Kur. — «Glem Studenten og lev som Kvinde, driv, driv, spis alt, hvad De kan orke, forelsk Dem, naar galt skal være, hvis der tilbyder sig noget i den Retning, og det kan interessere Dem» . . . De vil vel ikke gaa fra Deres Ord, Deres Afskedsord til mig? Men se, det skete, at noget tilbød sig i den Retning, og at jeg forelskede mig, og at det interesserede mig — ja, saa stærkt, at Deres gamle Myndling ingen Mulighed ser for at leve denne Adspredelse foruden.

Jeg vil forskaane Dem for denne Tildragelses Enkeltheder, al den Stund jeg véd, at De som Læge og gammel Ungkarl ikke interesserer Dem for andre Hjertetilfælde end saadanne, hvor Digitalis og lignende Sager er indicerede, og mit Tilfælde er jo ikke af den Slags. Jeg vil i Stedet nøjes med at give Dem en lille Karakteristik af ham, Mandspersonen — (den i Jurnalen omtalte Maler naturligvis) — og ganske frisk bliver den, saasom det kun er en halv Time, siden han forlod mig, eller korrektere sagt, siden jeg saa mig nødsaget til at vise ham Døren. Det faldt nemlig ikke den ærlige Sjæl ind, at hans Nærværelse paa mit Kammer efter Kl. 10 om Aftenen yderligere kunde kompromittere mit i Forvejen noget ormædte Navn

og Rygte blandt Kroens Badegæster. — «Ih, du Forbarmende! det tænkte jeg slet ikke paa.» Han sprang op af Sofaen og skød Papiret bort, det han havde bemalet med vore sammenslyngede Navnetræk i Kreds om mit brilliant tegnede Hoved. — «Nederdrægtig kedeligt, Sara, vi havde det saa hyggeligt sammen vi To.»

Saa hyggeligt! Ja, det er netop Udtrykket for, hvorledes vi, han og jeg, har det med hinanden, og det hvad enten vi mødes i Klitterne og ved Havet, mellem andre Mennesker eller en sjelden Gang heroppe i mit Jomfrubur.

Gud bedre det forresten for Jomfrubur, naar han blot et Kvarter har grejet sig herinde med sin store Person, sin Tobak, sine Skitseblade og den Vin, som han smugler op til mig — som blæst for al Jomfruelighed. Kun Jomfruen selv er ham hellig, Genstand for en Ærbødighed, som hun føler ikke er fortjent, men som rører hende dybt og inderligt.

Her et lille Træk af ham, da han gik, da jeg lyste ham over det mørke Loft til Trappen, som fører ned til Entréen. Jeg tyssede paa ham, bad ham liste saa sagte ned ad de knirkende Trin. — «Liste, Sara! nej, saa Pokker, om jeg gør. Jeg vil trampe, vil jeg. Liste gør Tyve og Elskere, men jeg er ingen af Delene, er jeg vel?» Nej, det var han da ikke — jeg lo. Men saadan et underligt forlegent, spørgende Blik, han dernede fra Trappen sendte op til mig. Og pludselig stod han hos

mig, pustede Lyset ud og kyssede mig. — «Se, nu lister vi Sara;» hviskede han og begyndte at entre ned af den mørke Trappe. Lidt efter hørte jeg hans taktfaste Fodslag over den grusbelagte Plads under min Kvist. Men Aftenerne nu i August er saa mørke, jeg kunde ikke se ham dernede; jeg laa i det aabne Vindue og hørte efter hans Trin; snart slugtes de af Havets Brusen. En lang Vej hjem har han til Nabobyen, hvor han bor — ak, om jeg havde kunnet følge ham!

Om faa Dage rejser jeg. Min Kur er slut, en sund og stærk Kur var det. Jeg kender mig næppe selv igen fra hin Dag for 7 Uger siden, da jeg træt og syg og uendelig ked af den Lediggang, der laa foran mig, traadte ind i denne lille Stue. Jeg tænker somme Tider paa, hvad Modtagelse jeg kan vente mig derhjemme i mit Studerekammer i Rosenvængets Alle! Alle de smaa Billeder de vender sig vel om, som det hændte Agnete, og alle mine Bøger og Collegiehefter ligesaa, og mit Døningehoved slaar Øjnene ned derhenne paa øverste Boghylde af Skam over den Frafaldne, over den, der sveg sit Maal.

Ja, kære Doktor, det er en grumme flov Historie, jeg kan slet ikke forsvare mig, kan bare sige, at jeg er saa glad saa glad. Og nu faar De give mig Deres Velsignelse. Ak, hvem der havde Far og Mor nu at gaa til og bøje Hovedet for og hente sig et: Gud velsigne dig! Aldrig før nu, jeg mener, aldrig saa stærkt som nu har jeg følt det

tunge i at staa ene i Verden. Hvor fattigt for en ung Pige, naar Ingen kan give hende bort! Kære, dyrebare Ven, jeg beder Dem om at gøre det; jeg sletter ud to, tre Aar af min Alder, jeg gør mig atter mindreaarig og beder Dem om at gøre det — ogsaa om at korrekse mig lidt — lidt Skænd kunde være dejligt, og hører jo til ved saadanne Lejligheder — men min Vilje vil jeg have. Farvel, paa snarligt Gensyn.

Deres hengivne

Sara Martens.

